UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Imago Primi Saecvli Societatis Iesv

Bolland, Johannes

Antverpiae, 1640

Capvt Tertivm. De funktionibus ac laboribus Societatis per Flandro-Belgium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-97844

Visual Library

Atque hæc ſunt noſtræ Flandro-Belgicæ Collegia, quorum origines breuiter indicaſſe ſufficiat. Hiſce velut gradibus Prouincia ſeſe promouit in eum ſtatum, quem nunc videt ſæcularis noſter annus. Eſt proinde cur immortales gratias referamus, primùm Deo Optimo Maximo, qui fecundâ bonitate ſuâ tantillo ſemini, quale ſparſum Louanij vidimus, tali tempore tantum dedit incrementum. Nam quis fortunam illam ſperaſſet in perpetuâ ciuilium bellorum calamitate, in tanto Religioſorum Ordinum numero, quibus alendis haud ſanè par videri poterat patria? Sed iis animis ſunt Belgæ, & proprium habent ſpem ipſam virtute ſuperare. Itaque poſt Deum immortalem grates Belgarum populis debemus, quorum beneficio intra vrbes recepti ſumus, & ſuſtentamur: non inutiles profectò (ſi verum licet dicere) nec otioſi; ſed fecundæ vitis inſtar vicem domino referentis fructu ſuo. id quod mihi nunc planum facere incumbit, ne glorioſiùs fortaſſe quàm veriùs dixiſſe cuipiam videamur.

CAPVT TERTIVM.

De functionibus ac laboribus Societatis per Flandro-Belgium.

INgreſſurus in rerum geſtarum campum, ne ſuperbè videar noſtra venditare, non alienum duxi primo aditu præfari ſolenne illud ſanctumque Societati, *Ad maiorem Dei gloriam*. Hæc vna maximè cauſſa impellit calamum, vt lecturi opera noſtra bona glorificent Patrem qui in cælis eſt. Nec enim tantâ ſumus vecordiâ, vt ipſi nos putemus eſſe aliquid, ac non ex ſanctiſſimâ CHRISTI IESV, quem imitandum ſuſcepimus, diſciplinâ, poſtquam omnia fecerimus, ſeruos inutiles profiteamur. Neceſſitatem quoque aliquam noſtra commemorandi vetus quorumdam imponebat obtrectatio: quæ cauſſa olim & Apoſtolum impulit labores ſuos enumerare Corinthiis; non ſanè arroganter, ſed ad famæ, cui nonnulli obtrectabant, neceſſarias (vt ſic dicam) vindicias. Nonnullis enim Societas aliquando viſa eſt ſupernumeraria in Belgio, quinta (quod aiunt) quadrigæ rota: cui verbo odioſo reſpondendum erat, & Caſſianum illud quod in nos torquent, *Cui bono?* ita retorquendum, *Cui non bono?* Quiſquámne homo eſt vllius generis, ordinis, ætatis, tantillus aut tantus? éſtne boni operis aliquod tam abiectum, tam arduum? vllúmne eſt tempus diurnum nocturnúmve, quò ſe noſter non extendat labor? Caue iactanter dici putes; ſed quam operam in commune bonum profiteamur, intellige. Omnium hominum, locorum, temporum, horarum ſumus, omnibus omnia facti vt omnes CHRISTO lucrifaciamus. Id quamquam in clarâ luce poſitum quotidie ab omnibus cerni poteſt; tamen quibus oculi vitioſo aliquo humore caligant vſque eò, vt iis ſuperuacanei videamur, etiam hoc orationis lumen admouendum eſt, ſi fortè hinc vel tenuem radium veritatis admittant. Sed ante omnia, quale Belgium inuenerit Societas, verbo indicandum eſt, vt naturâ ſoli cognitâ certiùs colonorum æſtimetur labor.

Parebant vni Domino XVII. Prouinciæ, quas Belgium nomina-

Belgij ſtatus in aduentu Societatis.

minamus, Carolo V. Imperatori, eidemque Hiſpaniarum Regi, quando Sociorum primi appulere Louanium. vna palàm Religio colebatur Romana Orthodoxa: non pauci interim, & ex Proceribus, ſolâ viuebant Religionis ſpecie; quam vt retinerent, mouebantur Catholici Principis reuerentiâ. Qui autem hominum eſſent mores, quis Chriſtianæ pietatis doctrinæque vel neglectus vel contemptus, ſecuta mox tempora docuerunt. Ruardus certè Tapperus, Academiæ Cancellarius, vt erat altâ mente vir, & prouidus futurorum, aduentantes noſtros toto complexus pectore, cum graui gemitu exclamabat: *Veniſtis ſeriùs, ô Patres, ſeriùs veniſtis.* Tenuit hic rerum ſtatus ad annum ſæculi nonum & quinquageſimum: quo anno Philippus Rex Caroli filius & heres Auguſto menſe in Hiſpaniam exceſſit è Belgio. Exinde, quaſi pacem ſecum abſtuliſſet, magnorum motuum ſemina ſpargi cœpta. Crederes, ſubducto ſole, cælum obduci nubibus, & ſenſim colligi procellam, quæ Prouincias deinde miſerabiliter inuoluit. Poſt ſeptennij ſpatium erupit peſtis, vlcere iam maturo; atque hic eſt ille fatalis annus ſexageſimus ſextus, apertâ conſpiratione quorumdam Nobilium, populi ſeditione, furiali hæreticorum incurſu, templorum violatione, Religionis clade infamis; tantarum, quas adhuc patimur, turbarum origo, cùm ad eam diem felix Belgarum natio in concordiâ & tranquillitate vixiſſet. Quatuor tunc ac viginti annis Societas Belgium habitarat, & paucarum vrbium mœnibus tota claudebatur. Partem maximam Louanij erant, locis aliis perpauci: aliquot præterea velites huc illuc, quò vocabat maior neceſſitas, volitabant. Nec verò Socios fugiebat patriæ in ruinam præcipitantis infelix ſtatus. At exiguâ manus quid magnopere poterat aduerſus adeò robuſtam impietatem? vndique Germania, Gallia, Anglia, quibus Regnis Belgæ coronamur, peſtem afflabant; & diſpoſitis animis facilè adhæſit lues. In fomitem cadebat ignis; corpus vitioſo plenum humore morbus occupabat. Deus bone! in tantâ Sociorum paucitate quantis pugnatum viribus auerruncando malo! Andreas Boccatius (vt ex vnius conatu diſcas omnium) Leowardiam excurrerat, cùm ſacrilegi illi, tamquam emiſſi Orco cacodæmones humanos vultus induiſſent, incredibili audaciâ in imagines, in templa, in altaria inuolabant. Neque è ſacro erat nec profano Magiſtratu, qui pro ſanctiſſimis ſtaret aris: fortiſſimum quemque abſterrebat metus ex periculi magnitudine. Solus Boccatius, paratâ in omnem caſum conſtantiâ, murum ſe poſuit pro domo Dei. Immixtus inſanis agminibus, modò ſingulos, modò vniuerſos, blandè, minaciter adortus, orabat terrebatque eâ libertate animi, vt prodigij loco habitum ſit, non furentis alicuius ferro fuiſſe trucidatum. Multi è ſceleratâ turbâ, ſuam deteſtati inſaniam, deſertis ſatanæ ſignis domum abire. Ceteros aliquamdiu ſtitit vox imperterriti Sacerdotis, & quodam ſtupore defixit. Verùm deliberata plurium impietas, incentore diabolo, reſumpſit animos; clauſiſque auribus ad Boccatij ſiue minas, ſiue preces, perfecit denique deſtinatum ſcelus. Aliorum Patrum alibi par conatus fuit: nec deſperabatur victoria, ſi vires iunxiſſent quibus par erat maiórve ratio pugnandi. Sed fuerit hoc patriæ fatum, delictis maiorum noſtrorum eam

Ex Stradâ de Bello Belgico.

Iconomachia.

calami-

calamitatem promeritis: certè pax, quæ Religione maximè constat, numquam deinde seriò reuocata est, hærente semper in visceribus hæresi, turbarum omnium caussâ. Nimirum non perinde recuperari sanitas, vt seruari potest. Minitantibus morbis plerumque paruâ cautelâ occurritur; quos, vbi sanguinem occuparint, longa medicina vix sanet. Atenim re non integrâ quid agas? Cepit Societas ex necessitate consilium; & ingentibus animis partes Belgij ægras sanare aggressa. Quid profecerit non dico; sed quæ adhibuerit remedia, quam operam impenderit, mearum partium est breuiter indicare: in quo, ne sim infinitus, faciam quod Poëtæ, qui ex innumerabilibus Herculis laboribus, in communem humani generis vtilitatem exantlatis, præcipuos celebrant duodecim, ceteris hominum coniecturæ relictis: totidem ego labores nostros, siue functiones, quibus Belgio profuimus, non celebrabo, ac ne explicabo quidem; sed obiter attingam, satis habens digitum in fontes intendisse: quos qui propiùs adierit, intelliget nihil à nobis prætermissum, quo restaurari res Catholica, & animarum salus siue publicè siue priuatim procurari potuisse videatur.

Duodecim Societatis labores seu functiones.

CAPITIS III. SECTIO I.

De quotidianis laboribus Societatis.

PRimus labor, Catechesis, præsens aduersus Fidei pestem antidotum, si terrarum vspiam, certè in Flandro-Belgio Societatem strenuè exercet. Maiori nihil ardore complectimur. Neque in hoc, opinor, quisquam nos ambitus accusat propter actionis humilitatem: sed quod splendori deest, abundè compensat vtilitas. Quæ enim alia functio maiorem fructum habet, aut certiorem? Tabulæ rasæ sunt ingenia paruulorum; quidquid insculpitur, tenent: atque vt inscriptæ arbusculis notæ crescunt vnà cum cortice, sic ætati teneræ inditi mores cum ipsis surgunt annis, & in senectutem validiores eunt. Ad complexionem corporum refert vel plurimùm, quo lacte nutriantur infantes; ad animorum indolem, quibus præceptionibus pueri imbuantur. Sæculum est & vltrà, ex quo Resp. Christiana graui morbo, in Septemtrione præsertim, laborabat. Caussam morbi, quod solet peritus Medicus, Societas explorauit. Deprehensa est praua iuuentutis educatio: hæc tollenda erat, vt perfecta sanitas sequeretur. Quid enim iuuet ramorum amputatio, stante radice, nisi vt magis etiam repullulent? Staret hodieque Belgis incorrupta Religio (sic omnes sentiunt) staret cum Religione pax, cum pace felicitas, si institutionem habuisset istius sæculi iuuentus. Huc igitur manum Societas admouit, & ætatem illam præcipuè amplexa est, cuius aut vitium aut virtus in omnes vitæ partes, velut à radice in ramos succus, extenditur. Duo præcipuè inuenta sunt in remedium mali, Catechesis, & Scholæ. Illa, cùm esset Belgis insolens Christianæ rei tradendæ ratio, statim varia iudicia subibat; sed mox omnibus se probauit fructu suo. Dici non potest, quanti ad eam, vt in vrbe aliquâ instituebatur, fierent concursus, non puerorum modò, sed &

Primus labor, Catechesis.

adultorum: par quippe in vtrisque erat rerum ad salutem sciendarum ignoratio. Multitudinem nulla iam templa capiebant, trabes & tecta conscendebantur; scalis grandioribus, quòd humi decesset locus, gradatim insistebatur. Currentibus etiam calcar addendum Patres putauere suaui gratoque carmine, quod pueri puellæque pro condimento intercinebant. Ingens populi inuitamentum id fuit, & quo satiari aures non posse videbantur. Præter voluptatem, duplex inerat vtilitas: nam præcipua Fidei nostræ capita, & salubria monita, & varia pietatis incitamenta, numeris illis comprehensa, in aures auidas dulciter influentia, altè inhærebant animo, & deriuabantur in mores. Deinde illud impetratum, vt impuræ cantiones, certissima iuuentutis corruptela, magnæ animorum pestes, velut exsilio damnatæ, conticescerent. Catechisticæ enim illæ, non modò in officinis & plateis, sed etiam in conuiuiis & publicis epulis resonabant: nec semel fuit cùm ad has symphoniaci silere iuberentur. Mitto dramata, disputationes, supplicationes, & id genus excitamenta, quæ rapiendis puerorum & vulgi ingeniis tenendisque solers excogitauit industria. Batauorum multos in Brabantiam Flandriamque, cùm per inducias tutum esset, exciuit fama catecheseos. Dordracenus Consul Siluamducis ingressus, postquam interfuit Catechismo, palàm professus est Societatem docendæ iuuentuti natam esse, & per solas patriæ leges stare, quo minùs suos ipse liberos in disciplinam nostram traderet. Brugis honesta mulier Hollanda, audito Catechistâ, Prô perfidam, inquit, hæreticorum fidem! Iesuitas mihi cacodæmonas depinxerant, quos ego hîc tamquam Angelos contemplor. Gandaui puella clàm hæreticis parentibus catechismum frequentabat. id vbi cognitum, multa domi pertulit indigna; & tamen illa iam catechisticis inescata deliciis, contempto verberum metu, frequentare perrexit, suâque constantiâ non modò fregit parentum iracundiam, sed etiam expugnauit errorem: ambos enim illos, & nouem insuper quà fratres quà sorores, cælo lucrata adduxit ad Sacerdotem nostrum, Catholico ritu Ecclesiæ reconciliandos. Similia fuere multa, nec vno loco, catechisticæ vtilitatis exempla. Sed constantiæ consulendum erat: itaque piorum hominum studia inuitauimus, impetratis à Romano Pontifice Indulgentiis, quarum fit particeps quisquis in rem catechisticam nobis collaborat. Magistratus quoque variis locis insignem operam contulere. Iprensis quadringentos annuos florenos in puerorum præmia decreuit: Cortracenus catechumenos partim largitionibus allexit, partim compulit auctoritate. Statuit enim vt parentes, quorum non semper integerrima Religio, quamlibet filiorum absentiam graui ære, quartam exsilio luerent. Seuera necessitas, sed felix, quia ad meliora compellit. Interim vt pauperibus propria esset illecebra, alibi panem, alibi dodrantis censum in singula capita constitutum, constans, vel Antistitum, vel Senatus, vel aliorum hominum, singulari pietate præstantium, liberalitas persoluit. Nec verò vrbanus tantùm est hic noster labor; sed rus omne peragramus, & latè per campos Fidei sementem spargimus. Quam nostram operam luculento testimonio commendatam olim voluit Mathias Houius Mechlinienſis Archiepiscopus,

Testimonium Houij Archiepiscopi de nostro catechizandi studio.

scopus, huiuscemodi verbis: *Docet tristis experientia, per bellorum & hæresum tempestates præteritas, ruri præsertim, deperditam esse rerum diuinarum, & ad salutem necessariarum cognitionem, maximè in pueris & iuuenibus hac tempestate natis. Quare pergratum nobis accidit studium venerandorum Patrum Societatis* IESV, *quos intelleximus pro suo in animarum salutem zelo, ad pagos qui tutò accedi possunt, passim excurrere; & rudem populum, ac præsertim iuuentutem, doctrinis ad integritatem Fidei & probitatem morum instituere. Quod vt pium est opus, & hoc tempore hisque locis perneccessarium, optimis quibusque Pastoribus & populi Præfectis acceptum esse non dubitamus. Vt autem maior hinc fructus surgat, & plures Deo per dictos Patres lucrifiant, obsecramus in Domino, & nihilominùs districtè præcipiendo mandamus omnibus Pastoribus quorumcumque locorum Diœcesis nostræ, ad quos fortè dictos Patres venire contigerit, vt ipsos benignè suscipiant, & in suas Ecclesias gratanter admittant, populum, & præsertim iuuentutem, ad eosdem audiendum conuocent; & tam ipsi, quàm Domini temporales, eosdem in hoc pio officio adiuuent, quandocumque & quibuscumque poterunt modis.* Et sanè nostri tunc Louanienses circumiacentem vrbi regionem, quà tutum erat ab hoste, in tres & viginti pagos partiti, quothebdomadis adibant, per quamlibet cæli intemperiem, per altè cumulatas niues, effusos nimbos, lutulentas vias, nullo ignis, nullo cibi potúsve admisso solatio; vnde magna apud rusticanos homines erat eorum auctoritas ab opinione virtutis. Quæ Louanij, eadem vbiuis, in excolendo rure Sociorum industria, & par tradendæ Catecheseos labor. Atque vt ardorem videas, haud nostris contenti viribus, alibi studiosorum pientissimos, alibi Sodalium, tamquam venaticos, in agrum emittimus, sanctam acturos prædam, frequentia dico rusticanæ iuuentutis agmina ad Catechesin collecturos. Illud quidem mihi videor sine inuidiæ metu posse dicere, in erudiendâ Christianis legibus iuuentute nihil adhuc curæ & operæ à nobis videri prætermissum; perinde quasi hac vnâ maximè caussâ viueremus in Belgio, atque hic potissimùm nobis proprius, vt sanè est, permitteretur labor. Nec verò subterfugimus hoc quidquid est oneris, sed læti sustinemus, memores hac in primis functione cerni germanos Ignatij filios, qui & nos voluit in solenni professionis formulâ nominatim curandæ Catecheseos meminisse. Quo autem operæ pretio sustineamus, æqui statuant rerum æstimatores. Explicatur Catechismus vnius anni spatio, decies millies, septingenties, quinies & quadragesies: numerantur catechumeni duo & triginta millia quingenti & octo.

Secundus labor, Scholæ.

Alter, & affinis priori labor, Scholæ, virtutis simul doctrinæque gymnasia. Illud, opinor, nemo, licet iniquus aliàs rerum nostrarum æstimator, si modò tempora inter se potest comparare, inficiari sustinebit; ante Societatem iacuisse ingenia plerorumque Belgarum, conclusâ eruditione intra paucos, qui, velut obducto nubibus cælo rara sidera, hinc illinc emicabant: nunc autem florere doctrinam, viris magno numero litteratis, tamquam pleno sideribus cælo, splendente Republicâ. Nec verò id magnopere mirum videbitur cogitanti ante nostrum aduentum ferè mercenarios fuisse doctores, quibus nec optima erat docendi methodus, nec summus labor. Hinc multis vrbibus Latinitas

nulla tradebatur; vnde incredibilis exſiſtebat inſcitia. At Societas & numerum Magiſtrorum & doctrinam gratuitam dedit. ex quo factum vt infinita ſtatim eſſet diſcentium multitudo, ac breuî patria doctis hominibus impleretur. Quot millia Belgarum putas per nos bonis artibus inſtituta? Haud difficilem coniecturam hinc accipies, quòd annis ſingulis pleræque ciuitatum diſcipulos noſtros videant ampliùs trecentos, alterum tantum Bruxellæ Antuerpiaque: nuper etiam, cùm res noſtræ ſtarent, mille propemodum Traiectum, ac pænè totidem Siluaducis. Præter Latinæ Grammaticæ partes omnes, tradimus Poëticam, Oratoriam, Hiſtoricam, Antiquariam, Dialecticam, litteras Græcas. Auctores prælegimus veteres illos principes litterarum & parentes; ſed caſtos omnes & pudicos, ne qua obſcenitas prætextatos inquinet mores adoleſcentum. At Magiſtri labore ſedulo, & diu meditatâ induſtriâ latentes ingeniorum igniculos ſolerter eliciunt; ſubmicantes laude, honore, præmio accendunt; virtutum educunt ſemina, naturæ vitio altiùs defoſſa; præclaram indolem velut gemmam ad cotem exigunt, informant honeſtis moribus, & actione liberali. Sed quod præcipuè in ſcholis ſpectamus, religio eſt ac pietas Chriſtiana. Hinc explicatio frequens Catechiſmi, hinc exhortationes ſacræ, hinc Litaniæ ſabbatinæ, hinc ſtatus Sacramentorum vſus; hinc Angelicæ minorum, Partheniæ maiorum Congregationes. Quâ tantâ iuuentutis curâ aſſequimur, vt ſcholæ noſtræ ſint magnorum in ſacrâ ciuilique Republicâ virorum ſeminaria. Circumfer oculos, alibi Canonicorum, alibi Senatorum integra ſpectabis Collegia ex ſolis diſciplinæ noſtræ alumnis. Sed & Religioſorum Ordinum iure dixeris altrices: ita ex iis vbique multos, ſi circumſpexeris, deprehendes.

Hæretici ſolas Societatis ſcholas ſuis interdicunt.

Quare minimè mirandum, exoſas eſſe ſingulariter hæreticis, qui eas ſolas, ceteris quibuſlibet impunè permiſſis, ſeuerâ lege interdictas ſuis voluêre, tum quoque cùm duodennes inducias haberemus, ſtatutâ centum florenûm in menſes ſingulos mulctâ. quam adeò grauem & iniquam, nonnulli filios miſiſſe deprehenſi, pependerunt; nec tamen abſtitere, rati tam bonam in litteris, moribus, orthodoxâ Fide inſtitutionem quantouis fortunarum damno ſapienter emi. Et tamen, quod mirere, hæreticorum aliqui ſuam ipſi prolem, diſſimulato nomine, in noſtram dare diſciplinam gaudent ſolius amore doctrinæ, quam ſibi à ſcholis noſtris maximam pollicentur. Ceterùm hanc docendorum puerorum prouinciam meritò æſtimatam viri quoque magni ambiuere; & verò dignus eſt quouis vel ſapientiſſimo labor. P. Ægidius de Coninck ex tanto Theologo fieri Grammaticus votis omnibus precibuſque contendit. Iudocus Bonte, quâ in vrbe rexerat noſtros, pulchrum habuit docere Rudimenta. Sapientum vox eſt, ſi præter gymnaſia nihil foret quo Reipublicæ prodeſſet Societas, meritò fuiſſe in Belgium aduocandam, & quibus gaudet tectis fortuniſque omnibus dotandam. Ruræmondani Senatus publicæ exſtant litteræ, teſtantes incredibilem iuuentutis mutationem vel vnius anni ſpatio factam per Societatis ſcholas. Henricus verò Cuyckius Epiſcopus ad Albertum Archiducem ita ſcribebat: *Meliorem nunc cogitationem ſuſcepimus requirendæ à Patribus Societatis*

cietatis IESV *litterariæ scholæ: quæ non Ruræmundanæ tantùm ciuitati, sed toti huic supernæ Geldriæ, VVertanæ quoque & Iuliacensi nobis conterminæ, & Cluensi prouinciæ magno vsui, adeoque necessaria est futura.* Vetùm quid testimoniis opus, vbi res ipsa loquitur, communi Belgicarum vrbium firmata consensu? Ad scholarum laborem pertinent Seminaria: quæ opinione multorum, maius habent operæ pretium. fit enim non rarò, vt ex parentum indiligenti & imperitâ gubernatione subnascens filiis pernicioſa libertas & morum corruptela omnem auferat scholarum fructum; neque in bonam frugem semina quæ Magistri spargunt, crescere patiatur. Quòd si ad Magistrorum conatus accedat etiam domestica disciplina, tum scilicet omni ex parte cautum est iuuentuti, vt iam nequeat in rectitudinem non decenter adscendere. Hoc fine Seminaria conuictorum sunt. Et Louanij quidem propè sæculum est, ex quo Academiæ florem domi nostræ alebamus, partim Philosophiæ, partim Theologiæ studioſos: quorum vt profectui consuleretur impensiùs, domesticis quoque lectionibus ac disputationibus exercebantur, eoque primas ferè inter condiscipulos obtinebant. Ornabat ingeniorum excellentiam magna variarum gentium nobilitas: Cardinalis Augustanus nepotes habebat duos, & Tridentinus suos parabat mittere, si non Patres tecti sui angustias excusassent. Dissipauit omnia funestus ille turbo ciuilium bellorum; neque postmodum restaurata res est propter crescentem numerum nostrorum, quos vix ipsos capiebat habitatio. At nunc Antuerpiæ ex solis Humaniorum litterarum studioſis florentissimum Seminarium, haudquaquam illi priori impar siue numero siue dignitate, quàm de Republicâ benè mereatur, alieni facio iudicij: Patrum certè, qui gubernant, omnis in hoc est cura & quotidianus labor, vt iuuentus illa nobilissima ad Christianam pietatem, ad optimos mores, ad perfectam eruditionem fingi formarique possit.

De grauioribus, quas tradimus, scientiis quid attinet dicere? Louanij Theologiam, sacrarum Paginarum interpretationem, Hebræa, Mathesim publicè profitemur: nam Philosophia domesticis inclusa cancellis, cuius nescio piaculi rea, necdum in lucem penetrare permittitur; Theologiam moralem Antuerpiæ & Ipris, Episcoporum rogatu, ac præterea sacras Litteras Antuerpiæ. Adhæc Gandaui, Brugis, Winocibergis, Siluæducis doctrinam sacram tradidimus; & Gandaui quidem vno tempore Monasteriis tribus: nunc supersedemus, formatis nostrâ eruditione viris, qui Societatem hac laboris parte leuent.

Tertius labor, Sodalitates.

A scholis ortum habuere Sodalitates, præclarum Ioannis Leonij Belgæ institutum. Is Romæ primùm, deinde Parisiis, collectam sub tutelâ Virginis iuuentutem piis excolens functionibus, tanti operis auspicium dedit. Quo nomine ad vrgenda cœpta Belgæ potissimùm mouemur. Et sanè in hoc labore propriâ quadam versamur curâ diligentiâque. Nullum Sodalitatis prætermissum genus, quod ex proximi vsu esse possit. Latinas, Flandricas, Gallicas, Hispanicas excitauimus; & pro ætatum ordinumque differentiâ diuersas. Louanij quatuor sunt Latinæ, Theologorum, Iurisperitorum (in quâ & Medici) Philosophorum, & quarta peculiarem profitentium pietatem. In aliis Collegiis Latinæ stu-

dioſorum duæ., Mariana Angelicaque : & præter illas alia quoque Latina ex viris optimatibus floret Bruxellæ, Mechliniæ, Antuerpiæ; quondam etiam Siluæducis, Brugis & Gandaui ; ſed in Flandricam mutari ex vſu fuit. Supra conſuetos quotDominicis congreſſus , feſtis quoque Virginis diebus ad frequentiſſimum nobiliſſimumq; auditorem ſolennis habetur oratio. Gallica Sodalitas Antuerpiæ in primis triumphat. Flandricarum maximus vbique vigor ; ac ferè his gradibus diſtinguuntur. Prima ciuium coniugatorum , altera iuuenum , adoleſcentum tertia, quarta puerorum. Habet noſtra Prouincia Sodalitates nonaginta:numerus Sodalium 13727. Antuerpia ſola decem Sodalitatibus gaudet; in iis tria facilè millia Sodales . Atque hîc videas (quod terrarum nuſquam) congregandis Sodalibus amplum ſplendidumque ædificium auguſto lapide ab ipſis ductum fundamentis.Enimuerò Sodalitatum magna Belgis opinio eſt, magnus amor . Grauiſſimi Senatores , Nobiles , Principeſque inſcripti albo . Ruræmundæ Hermannus Comes Bergenſis, Geldrici Ducatus Gubernator, cum Henrico Vweno Geldrici Senatus Cancellario , palàm in templo noſtro ante aram principem vſitatâ verborum formulâ ſeſe Virgini obligare honorificum & glorioſum habuere.

Annal. Congreg. B. V. ad ann. 1606.

Iuſto Lipſio Louanij abeſſe à cœtu magna religio erat : nec ſemel dimidiato prandio deſeruit conuiuas, vt Sodalibus intereſſet. Quid fructum dicam? immenſus eſt, nec in obſcuro latet. Annus vnus Louanij Sodalium ſexaginta variis Religioſorum Familiis conſignauit . Quidni huc referam Sodalitia vtriuſque ſexus variis per nos inſtituta locis ? Mechliniæ duplex eſt : alterum mœſtæ Virginis in ipsâ Parochiali æde Marianâ, cui ciuium 4691. intra octiduum nomina dedêre , nec multò pòſt 7000. alterum immaculatæ Conceptionis in æde Hanſvvicanâ. Adleguntur iurati propugnare MARIAM ſine originis labe conceptam. Prima dixit ſacramentum , & nomen ſuâ inſcripſit manu Archidux Iſabella : poſt eam Archiepiſcopus Mechlinienſis , Collegium Canonicorum propè vniuerſum , pars Senatorum maxima , integræ Familiæ Religioſæ . Quin & huc refer Sodalitia D. Ioſepho Virginis ſponſo Aloſti, Mechliniæ , aliisque locis excitata . Nec tacenda S.Crucis Sodalitas Cortraci, & D.Barbaræ in caſtris Regiis, & Sanctorum omnium Louanij. Habuit & ſuum aliquando vſum Sodalitas militaris ſanctiſſimæ Euchariſtiæ, anno ſeſquimilleſimo nonageſimo ſecundo: qui annus fœdâ bellorum tempeſtate infamis fuit . Louanio imminebat hoſtis. Academicorum & ciuium plerique diffugerant. Noſtri, conflato ex reliquâ iuuentute Sodalitio, conſtitere. Finis erat , rei Catholicæ vrbiſque defenſio . Octodecennes, excluſis minoribus,adſcribebantur poſt publicam Romanæ Fidei profeſſionem , iurati ad vnum omnes pro tuendâ illâ ſanguinem fundere . Quotidie in armis erant . Sanctiſſimam Euchariſtiam , ſi quando ſupplici ritu per vrbem deferretur , ſtipabant armati. Mouit tam generoſa pietas Clementem VIII. ad ſacram legionem illam magnis dotandam Indulgentiis : vnde tantus creuit animus, vt, audito æris campani ſono, quem viſi hoſtis indicium de turri ſpeculatores dabant , continuò euolarent portis , hoſtemque illatâ plerumque clade repellerent.

Ad

Ad hoc de Marianis Sodalitatibus caput reuocanda est omnis pietas cultui honoriqúe Virginis seu instituta per nos, seu postliminiò restituta. Ordior à statuis, quarum princeps illa Sichemiensis, siue Montis acuti, veneratione suam præcipuè nobis adnitentibus accepit. Res sic habet: Primam in quercu statuam vel flammis absumpserat, vel abstruserat furto sacrilegus prædonum furor. quâ dolens iacturâ ciuium Sichemiensium aliquis, egregiè in Deiparentem pius, aliam ipse iconem posuit; eratque tum Sichemis militare præsidium, & qui præsidiariis sacra ministrabat Sacerdos noster. Is Canonicis precibus vacaturus collem frequens inscendere pietatis studio, & quoties inscenderet, mirâ spiritus dulcedine perfundi. Hinc æstimatâ loci sanctimoniâ, mittere eò militem, præsertim ægrum: qui non rarò sanitatem referebat. Hisce noster prodigiis impulsus admonuit accolas, notarent porrò locum haud dubiè charum sanctissimæ Virgini, & aliquando celeberrimum deuotione populi futurum. Sacerdotis vocem pro oraculo rustici accepere. nec dicti fidem elusit euentus. Auctis in dies miraculis, aucta mortalium pietas vndique confluentium: quibus expiandis instituendisque præerant nostri Louanienses, auctoritate Archiepiscopi Mechlinienſis. Certè vno MARIAE visitantis festo die viginti millia homines censi sunt in loco. Ringebatur eâ celebritate Batauus, quam nostri quoque proclamatis in Assumptam Virginem Indulgentiis auctum ibant. Sed ille sumptâ ex distantiâ nostri militis Ostendam prementis audaciâ, cum decem equestribus turmis aduolat infestus intempestâ nocte. Bernardus Oliuerius Prouincialis, qui tribus cum Sociis tunc agebat in loco, raptim Virginis statuam seque abdit sub nobilis viri tectum. Cornelius à Lapide, Sociorum vnus, hierothecam arripit, alij alia; & incertam pariter moliuntur fugam. Inter hæc impij in templum irrumpunt: quod ablatâ statuâ argentoque vacuum frementes, subiectis sæpè facibus nituntur exurere: frustrà, stante pro suis muris Dei parente. Magis hinc, vnde mitescere oportebat, exasperati, quidquid obuium vastant, multisque mortalium ex fugâ retractis, prædam opimam agunt. Cornelius hierothecâ anxiè diues, inter hostium manus, captis vtroque latere Sociis, nuncupato ipse Virgini voto in humile arundinetum sese abiicit, & immissi exploratoris pænè pedibus calcatus euasit oculos ac manus. Quid Hallensis Diua? iam eius religio non parum erat imminuta. Stabant subinde in vestibulo, ipsâque in æde diuinatrices, sanandi pecoris artem, & id genus maleficia populo venditantes. Sordium vbique plurimum, ara non satis pro dignitate Virginis ornata. Peregrinorum nec centesimus quisque expiabat animum penuriâ Sacerdotis. Tot indigna mouêre Principem Albertum Pium, vt pro imperio Societatem Hallis locatam vellet: per quam continuò procurata mundities & ornatus; eliminata religionis dedecora; Sacerdotes dati pœnitentibus; honor templo, statuæ, Virgini ex integro restitutus. Siluaducensibus quoque nuper, cùm res staret Catholica, latentem domi thesaurum aperuit Sacerdos noster, quando ex multorum annorum tenebris in lucem produxit MARIAE Virginis statuam peruetustam magnis illustrem miraculis, quæ suo etiam stylo ipse fecit orbi manifesta. Iamque vel maximè feruebat populi

Cultus B. Virginis multimodis procuratus.

suppli-

ſupplicantis ardor, illamque pietatis flammam nouis fouere miraculis Deipara pergebat, cùm in eum diem inuicta vrbs in hoſtium poteſtatem venit. Statuam, vrbe captâ, ne aut periret, aut ſine honore iaceret in tenebris, Bruxellas transferri voluit Iſabellæ Archiducis pietas; vbi Diua loco non animo mutata, non ceſſat ſupra naturam beneficia ſuis impertire cultoribus. Quid nunc dicam ſtatuas recentiores noſtris in templis collocatas, & à mortalibus ſupra fidem coli, & multis clarere miraculis? Dunkercæ Virgo eſt ex quercu Sichemienſi, cuius apud populum ingens veneratio; & venerationis hęc potiſſimùm origo. Anno M.DC.XXI. magnum argenti pondus ex Hiſpaniâ in Belgium vehebant naues octo, quas aduerſa tempeſtas à ſuo abreptas curſu, vltra inducіarum terminum detinuit in mari; neque iam procul portu erant, cùm in hoſtilem Batauorum incidunt claſſem. Ceteris in poteſtatem redactis, euadunt duæ certo Virginis beneficio. Nauarchorum, qui duabus illis præerant, vxores, accenſis in templo noſtro luminibus, vota Diuæ faciebant, & ſenſere propitiam. Prodigio ſimile viſum eſt, nauium alteram, tametſi duodecim non pluribus inſtructam vectoribus, aduerſus tres hoſtiles milite omnique bellico apparatu inſtructiſſimas in ipſo vrbis conſpectu depugnaſſe ad horas aliquot, & inſignem cladem intuliſſe. Magna exinde, apud nauticos in primis, erga Diuam noſtram reuerentia, pietas, fiducia. Illius implorato patrocinio, læti mare conſcendunt; illam in tempeſtatibus deuoti inuocant, & maris ſtellam experiuntur; ad eius aram reduces ſua vota perſoluunt. Nomen inditum Virgini Auxiliatrici, quo nomine templum illi ciuitas poſuit. Quotidie magnus mortalium, & ex longinquo, concurſus: donaria infinita: lampades ex argento multæ: luminum ingens copia, & anathematum cereorum argenteorumque. Præterito anno bis mille quingentæ ſexaginta tres candelæ nouemdiali ſpatio Virgini natæ luxere; biduo pòſt quingentæ octoginta quinque, vix vt Sacriſtæ duo accendendis collocandisque ſufficerent. Ingentes non ſemel cereos Magiſtratus, præſidiarij, claſſiarij, publicæ ciuium Sodalitates, quas Guldas vocant, ritu ſupplici poſuere. Neque vana deuotio eſt: certat cum clientum pietate beneficentia Patronæ. In miraculis illud teſtatiſſimum elucet: Corneliam Michaëlis Dunkercanam mulierem, fœdum in modum vlceroſam, neruis omnibus diſſolutam, perpetuis conflictatam febribus medici depoſuerant. Maritus Ioannes Vnceta, loci præſidiarius, fit vxori auctor implorandæ Virginis Auxiliatricis. Paret illa: votum concipit nouemdiale viſitandi templi. Fulcra poſtulat, quibus niti ſimul cœpit, ſimul corruit, trium hominum manibus ſubleuanda: non deſperat tamen, & inuocatâ MARIAE ope, ſuppoſitis denuo fulcris ſe vtcumque ſuſtentat. Mira res, ſenſit cum animi fiduciâ vires corpori accreſcere. Molitur gradum, & ægra membra ſenſim ad templum trahit. ibi Pœnitentiæ & Euchariſtiæ Sacramentis refecta, multò quàm venerat confirmatior reuertit domum. Idem fit altero tertioque die; & iam fulcro dumtaxat vnico inceſſum iuuabat. Quid multa? ante nonum diem euanuerunt vlcera, membrorum reuocatus vſus, perfecta ſanitas recuperata. Illicò Epiſcopi Iprenſis, à quo Sacra Dunkercani petunt, auctoritate inſtituitur examen; teſtes audiuntur.

Statuæ B. Virginis per nos erectæ.

tur. Iurati subscribunt, Andreas Canton primæ notæ Medicus, Franciscus de Soriâ, & Daniel van Halle chirurgi, Antonius Camos signifer, & ante omnes ipsa Catharina cum Ioanne marito. Hisce testimoniis permotus sacer Iudex solenni sententiâ miraculum pronuntiat. de tanto beneficio agendis Virgini gratiis, à Senatu populoque Dunkercano publica Supplicatio instituta. Winocibergis elegans ex Foyensi quercu statua coli cœpta est anno M.DC.XXXI. cui nomen datum Misericordiæ Matri. Hanc quoque ciuium quotidiana religio, accensis cereis, & appensis anathematis, celebrem facit; celebriorem ipsa sese Virgo, collatis in miseros mortales beneficiis quotidianis. Ex eodem Foyensis Diuæ ligno statuam habent Brugæ, Cortracum, Belliolum, Alostum, Mechlinia, Ruræmunda, vbique cultu & miraculis celebrem. Cortraci posita est anno M. DC. XXXII. quam solemnibus cæremoniis consecratam ex Collegiali Virginis æde in templum nostrum insignis supplicantium pompa deduxit. Prosequebantur Canonici, Magistratus, nostri Patres, discipuli, Sodales, ciuitas vniuersa. Nouem millia hominum eo tempore sacris epulis accubuere. Quotannis redit solennitas nouemdialis: & anno quidem proximè superiori, festâ luce Præsentationis, inter innumerabiles cereos luxit insignior à Senatu ipso suppliciter oblatus. Iuuentus autem studiosa ternis pyramidibus suspenderat centenos, in memoriam anni sæcularis à Societate tum inchoati; & caussam numeri explicabat chronica epigraphe:

VIRGINI PRAESENTATAE
ANNO SOCIETATIS IESV CENTESIMO
CENTENOS CEREOS PRAESENTAVIT
IVVENTVS CORTRACENA.

Grassanti Cortraci pestilentiâ anno M. DC. XXXVI. voluit Senatus vrbe totâ circumferri Virginem nostram. & eximia prorsus illa solennitas fuit ciuibus admirabili pietate supplicantibus. Exinde remissior contagio; &, quod mirere, inter infectas vndique ædes Collegium nostrum intactum, quasi suam domum MARIA defenderet. Haud absimili pompâ Brugis anno M. DC. XXXIII. in ædem nostram ex Cathedrali Virginis templo statua illata est, prosequentibus Canonicis, incredibili ciuium frequentiâ, maiori ære campano ad triumphum personante, plus mille facibus ex cerâ virgine collucentibus. Fauorem suum Deipara illustri miraculo probauit. Præfecta Religiosarum Monialium de Bethaniâ diu grauibus conflictata morbis, & à tribus Medicis deposita, ad Virginem, in templo nostro deuotione iam celebrem, spes suas & sua vota conuertit. Oblato ibidem cereo septemplici, curatoque ad aram Sacrificio, repentè recipit sanitatem illo maximè tempore, cùm præ cruciatuum immanitate animam agere videretur. Miraculum ab vrbis Antistite legitimè discussum comprobatumque est anno M. DC. XXXV.

De Gandensi Virginis statuâ quid dicam, quæ magnum ipsa fertur esse miraculum. Eam hæreticus olim apud Batauos ceruisiæ coctor in ardentem coniecerat fornacem inter ligna cetera comburendam: at illæsam imaginem suam Deipara seruauit medios inter ignes. Quo prodigio impulsus Sacerdos aliquis, eam sibi ab homine dari obnixè postu-

lauit. Dedit ille cum ſacrilegâ voce : Habe tuum tibi idolum, & aufer MARIAM quæ mihi vſum in fornacem negat. Hæc Collegij Annales.

Infinitus ſim, ſi ſtatuas ſingularum vrbium populari pietate, luminibus, votiuis tabellis, miraculis illuſtres recenſere ſtudeam. De Bruxellenſi tamen cogor aliquid dicere, cui marmoream nuper aram poni voluit, & ante ipſam tumulari, Comes Ioannes Naſſouius, Regiæ militiæ equeſtris Magiſter Generalis. Ea ſtatua, cùm ſuo necdum gauderet templo Societas, in D. Chriſtophori ſacello è Collegij regione ſito colebatur. Ibi ſedem audiendis confeſſionibus habebat Franciſcus Coſterus, vir doctrinâ, rebus geſtis, vitæque ſanctimoniâ clarus : ad quem accedens perditæ vitæ homo, inter cetera flagitia fatetur ſeſe ſyngraphâ proprio ſanguine exaratâ dæmoni animam deuouiſſe. Ob id meritò vehementer anxius multis cum lacrymis opem Sacerdotis implorat. Coſterus, cui ſemper præſens in Virgine fiducia, iubet bono animo eſſe, & aſylum homini demonſtrat, ſtatuam MARIAE, ad cuius aram ipſe mox eſſet ſacris operaturus. Nihil ſe dubitare, quin illâ Matre propitiâ dæmon ſyngrapham reddere cogatur. Ita fit. Coſterus ad aram facit, alter audit ; magnâ ambo pietate. Ecce tibi, poſt conſecratam ritè hoſtiam, de ſacelli tholo ingens araneus humani pollicis magnitudine delabi cum ſyngraphâ, eâque ante ipſum calicem ſacrum cadere permiſsâ continuò ex oculis euaneſcere. Lætus tam inſigni munere Coſterus peragit Sacrificium, poſt id homini ſyngrapham exhibet, eoque inſpectante flammis tradit. Viuunt teſtes domeſtici externique, exceptione maiores, qui Coſterum narrantem audiuere. Fama rei Albertum & Iſabellam Sereniſſimos Belgarum Principes ad examen mouit, qui ex fide per Iacobum Zelandrum & Thomam Saillium viros integerrimos redditi certiores, concepere animo ſummam huius ſtatuæ venerationem, eamdemque cultu & munificentiâ fecere teſtatiſſimam. Præter has in Collegiorum templis, alias quoque in plateis locisque publicis poni curauit Societas ; quarum facilè princeps quæ Antuerpienſem Curiam ſeruat. Huius locandæ auctor Senatui fuit ille ipſe, de quo iam memini, Coſterus. Et ſanè facinus memorandum eſt, amoto gigante illo, qui nunc extra vrbem deportatus, portæ Flandrorum inſiſtit ad Scaldim, MARIAM in ſuâ ſtatuâ ſpectari velut Dominam vrbis, & Antuerpienſi populo iura dictantem ; idque vnius viri operâ, qui & ſtatuam ipſam priuato Sodalitatis ære curauit, & triumphalem adornauit pompam, quâ noſtro è templo in forum ſolenni Supplicatione deferretur, ipſo Virgineæ Annuntiationis die. Mirabile tum illud accidiſſe conſtat : ingens toto cælo pluuia vniuerſum apparatum fœdatura haud dubiè minabatur, exultantibus gaudio hæreticis, & Ieſuitarum idololatriam damnari vel ipsâ cæli voce iactantibus. At Virgo Reginam cæli ſe probans, pulſis momento nubibus, aërem inſperatò ſerenauit, compreſſitque ora maledicorum, nobisque indubitatum diuini Numinis fauorem adſtruxit. Affines ſtatuis ſunt pictæ Virginis imagines, quarum domeſtica in primis eſt veneratio Belgis vſitatiſſima. Ante eas lumina quotſabbatis accendere morem habent ; neque vlla paupertas excuſat : tam altè Marianum cultum, quem præ ceteris inſtillauit Coſterus, imbibêre. Mitto aras, ſacella, templa,

Bencius.

quæ

quæ Virgini ſtruximus. Suo ſingula ſplendore ſe produnt; illudque vel maximè, quod nunc Antuerpiæ nobiliſſimo marmore Hautappelianâ, & Screueniânâ munificentiâ circumueſtitum ſit populo ſpectabile, dignus anno ſæculari labor. Sed & Mechliniæ ſacellum elegans Virgini ſine maculâ conceptæ toto Belgio primum annis abhinc aliquot Societas ædificauit. Nam quid feſtos illius dies commemorem priſtino ſplendori reſtitutos, ſtimulatâ variis excitamentis pietate Belgarum, vt non pauci hanc ſibi legem dixerint iis diebus expurgandi confeſſione animum, ſacroque epulo recreandi? Ac Præſentationis quidem feſtiuitas, priùs ignota vulgo, nunc cum aliis in cenſum venit: ita feruet pietas non paucis locis ad octo dies aut nouem producta. Adde feſtiuitatem Nomini MARIAE primùm Mechliniæ excitatam, deinde aliquot inuectam vrbibus ſtato quotannis die haud mediocri deuotionis incremento cœptam celebrari. Nec verò leue momentum cultui honoriſque Mariano adferunt ſtationes, quas mœſtæ Virgini prima in Belgio Societas Mechliniæ collocauit, deriuatâ mox in alias vrbes exempli vtilitate. Liber texendus foret accuratè dicturo Litanias Lauretanas, immaculatæ Conceptionis Officium, ieiunia ſabbatina, ſupplicationes, peregrinationes votiuas, mancipationes, & ſexcenta id genus, per quæ ſuprà quàm dici poteſt amatam Belgis honoratamque Dei Matrem reddidit Societas.

Quartus labor, Conciones.

Ad conciones tranſeo, inter munia noſtra primum, & quo maximè famâ & ſedibus creuimus. Hoc præcipuè ferro iugulata eſt hæreſis, hac manu aſſerta Religio, conuulſa hoc ariete ſcelerum peruicacia, corrupti mores hac arte ſanati, hoc ſtimulo ad ſanctitatem virtus excitata. Nec templa ſolùm noſtra occupamus, quæ multis vrbibus, licet ampliſſima ſpatio, tamen confluentium multitudini ſunt anguſta. Certè Antuerpiæ quot Dominicis feſtisque adeò nobilem ſpectare eſt coronam, vt, qui Chriſtianum orbem peruagati, maximis vbique gentium concionibus interfuere, hîc demum attoniti obſtupeſcant. Sed & aliò extendimur. Pleraſque Parochiarum & multa Religioſorum Ordinum templa iam inde vſque ab exortu ſuo poſtulata Societas occupauit. Et ſanè clari ab initio fuere Oratores, Nicolaus Goudanus, Ioannes Aſtenſis, Franciſcus Coſterus, Robertus Claiſſonius, Godefridus Lummius, Ioannes Dauid, aliique permulti, pro quibus Epiſcopi, Capitula, Parochi, virorum feminarumque Cœnobia admirabili contentione certabant. Goudanum ciues ſui quot votis abſentem expetiere! præſentem quâ complexi beneuolentiâ, quâ veneratione proſecuti! Ipſe vrbis Paſtor Iodocus Bourgeſius, tamquam hominem cælo lapſum omnibus colebat obſequiis, & labores eius quoquo poterat modo prouehebat. Quoties de ſuperiore loco dicturus erat Goudanus, Bourgeſij iuſſu cathedra panno holoſerico veſtiebatur, atque ad audiendum vniuerſa ciuitas affluebat; plerorumque ſequebantur lacrymæ, omnium applauſus. Aſtenſis per ſacras Quadrageſimæ ferias in Diuæ Walburgis Antuerpiæ adeò potenti ſermone impellebat animos, vt templi chorus, qui multis iam annis ſtabat imperfectus, incredibili auditorum liberalitate ſubitò perduceretur ad culmen. Coſteri autem tam vehemens tamque plena auctoritatis

ritatis erat oratio, vt hæreticum hominem, habitu & professione Religiosum, virus suum magno populi concursu impunè spargentem, extremâ notaret ignominiâ, deque concionandi munere deturbaret. Brugas vetò Robertus Claissonius quantopere commouit! octogesimus hic est annus ex quo dixit in Ecclesiâ Cathedrali, quam hodieque obtinet Societas successione non interruptâ. Lummius toto pænè Belgio auditus est tanto mortalium concursu, vt altaria, scalæ, columnæ, cùm locus non suppeteret, in templis alioquin laxissimis, conscenderentur. Præter animi feruorem & sermonis vim valebat incredibili memoriâ, vt centum Scripturæ locos vnâ concione depromeret, quasi de libro recitasset: & erat præter sacras paginas in sanctis quoque Patribus ita versatus, vt quamuis ex iis auditam sententiam in suum librum & caput promptissimè referret. Quæ memoriæ laus etiam ad Adrianum Mangotium pertinet: cuius aliquod vestigium in Sacris monitis ab ipso editis concionatores habent. Fuit enim Patrum, ac præcipuè Augustini, lectione vsque adeò imbutus, vt de abstrusissimis consultus locis, cùm per apoplexiam ceterarum ferè omnium rerum, adeoque & nominis sui, non meminisset, digitum in paginam intendens, expeditè legenda exhiberet. At Ioannes Dauid apud Gandauenses in fœdam sacrarum statuarum cladem ab Iconomachis Caluinianis exercitam potenter inuectus, adeò commouit animos, vt, frequentibus totâ vrbe basibus signorum suorum pignore orbatis, statuæ de integro restitutæ sint, quâ publicò quâ priuato ære. Quid Ignatius Basseliers, quem Belgarum Chrysostomum faces fulminaque vibrantem, attonitæ stupuere Brugæ, nomenque viri Siluamducis euocati fastis publicis inscriptum, immortalitate donarunt? Is quamquam in hæreticos erat acer, audiebatur tamen ab ipsis cupidissimè, plurimique Batauorum Siluamducis concurrebant, inducarum beneficio, Ignatium audituri, & stupentium similes à dicentis ore pendebant: nec pauci, eiurato Caluino, Romanæ Ecclesiæ partes sequebantur. Non magnum est quod subdo, at vnde tamen concionatoris nostri præstantia meritò æstimetur. Heusdanus Gubernator ignominiam (quod putabat) facturus Catholicis Siluaducensibus, ipsique in primis Gubernatori Grobendoncquio, Prædicantem suum destinauit in extremum agri Batauici pagum, haud procul Siluâducis, instruxitque pecuniâ, vt senos asses auditorum singulis numeraret. Hac re in vulgus sparsâ, metus erat ne confluerent innumerabiles, non hominis gratiâ, sed argenti nullo labore promerendi. Grobendoncquius honoris sui & Catholici nominis curâ tactus, Sacerdotem nostrum opposuit eodem tempore dicturum, in extremo agri Brabantini pago Batauis conterminо, nullâ tamen audituris mercede propositâ. Volitabat latè per Batauiam Brabantiamque fama contentionis; iamque aderat indictus concioni dies, vterque eâdem horâ in suum quisque pagum, nullâ propè loci distantiâ; illinc argento onustus Caluinista, hinc vacuus Sacerdos noster, ingrediuntur. Turmatim nostrum insequitur multitudo, impletur illicò templum, ac mille amplius ex ipsâ Batauiâ stant auditores. Hæreticum blateronem audiuere homines omnino sex: quibus ille numeratâ celeriter pecuniâ, se proripuit; nec porrò vsquam, licet diligentissimè siue

à Ca-

à Catholicis, siue à suis quæsitus, apparuit. Recentiores qui variis per Belgium cathedris floruere, ne eorum commemoratio inuidiam concilet, tacitus prætereo. Neque hæc ad pompam scribimus, sed ad vtilitatem. Illud constat, Societatis vocem è sacris adhuc pulpitis gratissimam sonare Belgis Catholicis, hæreticis formidandam, vtilisque interim fructuosam. Dicitur in Prouinciâ ad populum à nostris, intra anni spatium, quindecies millies ducenties & sexies.

Quintus labor, Missiones.

Multum concionatorij muneris Missiones habent, quintus labor. Non enim quibus circumscribimur mœnibus, iisdem labores terminamus. In circumiacentem agrum, pagos & oppida excurritur; in exteras regiones; in alterum quoque orbem. Haud semel hinc in Indias, Sinam, Paraquariam ducta Belgarum colonia. mitto istud. sed neque hîc attingo naues, castra, pestem, Hollandiam, de quibus alterâ capitis parte singulatim. Illas hîc Missiones dico, quarum in singulis Collegiis est vsus, quando ex iis nonnulli, tamquam ex arcibus milites, in Catholici Belgij loca nobis non habitata mittuntur, spiritalem populis opem quâ possunt ratione laturi. Habet enim hoc zelus, more ignis, quamdiu materia est, agit, nec nisi deficiente pabulo quiescit. Atque vt colonus nullam terræ bonæ particulam silvescere patitur, sed vsquequaque colit; ita nihil Belgij siue in vrbibus, siue in agris, vnde aliqua salutis seges sperari potest, incultum reliquit Societas. Quid illa Flandriæ Occidentalis ora? silvestris olim, at nunc Patrum nostrorum subacta laboribus, & sudoribus irrigata, quamdam nobis paradisi speciem repræsentat. In Bergensi ditione, veneficia quæ passim inualuerant, profligata. Burburgum, Furnæ, Hondiscotum, vicina oppida, adiuta. Et Hondiscoti quidem aduersus hæresim diu dimicatum; sed insigniùs numquam se suamque operam Societas probauit, quàm anno M. DC. XXXVIII. per sacrum Quadragesimæ tempus, quo Sacerdotes bini, præter quotidianas conciones & catechismos, indidere incolis nouos colendæ Dominicæ passionis stimulos, dispositis variâ statione mysteriis, additâ celeberrimâ Supplicatione mysteria ipsa ad viuum exhibente. frequentantur nunc stationes illæ diu noctuque, inusitatâ & nulli senum memoratâ pietate. De Furnensi agro quid satis dicam? in eo pagus est D. Cornelio sacer, vbi vno tempore Sacerdos vnicus noster mille ampliùs capita expiauit, & sacro epulo refecit. In altero qui D. Vincentium colit, frequentiâ hominum cogente, ad tertiam vsque pomeridianam non semel fuit distribuenda communio. At Casletanus ager spem ipsam colonorum vincit vbertate suâ. quouis in pago quotmensibus communicant multi, cùm nemo nec festis solennioribus soleret. In familias nobiles, quarum istic toto agro frequentia est, pius mos introductus conuocandæ ante cubitum familiæ ad Lauretanas omniumque Sanctorum Litanias vnà recitandas. Ager verò Belliolanus vt pratis & pascuis, ita erroribus aliquando & prauis moribus percelebris fuit. Iconoclastæ (qui deinde per totum Belgium fœdè grassati sunt) in vicino cunabula sua habuerunt. processêre etiam inde plurimi noui Euangelij præcones; ex vnoque pago Belliolanæ ditioni subiecto ampliùs trecentos prodiisse ipsimet gloriantur hæretici. In hunc campum nostra sese explicauit indu-

ſtria, eumque ita expurgauit, vt iam hæreticos non reperias niſi paucos, fortè in villis inter dumeta latitantes: quos tamen ipſos miſſionarij noſtri exagitare non deſinunt; conſtatque vno anno vno in pago, vt de aliis taceam, plures viginti hæreſim eiuraſſe. Ipris nonnemo permotus fructu ex Miſſionibus reportato, florenos ducentos & quinquaginta annuos Sacerdoti ad forenſes illas expeditiones alendo liberaliter addixit. Iam agri Cortraceni quanta cultura! Anno M. DC. XX. cùm foris indictæ eſſent Indulgentiæ catechiſticæ, tantus concurſus fuit, vt vnum in pagum ad decem millia ruſticani cum ſuis Curionibus crucibus labariſque confluerent. Ad vicina quoque oppida excurritur: in primis Menenas, vbi cùm noſter anno M. D. XCIX. concionibus ad milites repreſſiſſet inolitam potandi iurandique licentiam; vni alicui verbum blaſphemum fortè prolocuto ipſe Capitaneus medio in foro, reliquis omnibus circumſtantibus, linguam pugione perforauit. Quid Collegium Brugenſe? ad varia & vicina hoſti loca mittit ſuos, Audenburgum, Middelburgum, Dammas, Blankenbergam, Oſtendam, ad præſidia propugnaculaque Sluſis obiecta; in quibus omnibus annuè excolendis iſtorum Patrum aſſiduus verſatur labor. Gandaui autem Iacobus Bloſius Rector, cuius animos non capiebat vnius vrbis, quamuis ampliſſimæ, ambitus, in agrum latè circumiacentem cœpit excurrere anno M. DC. III. Ad celeberrimum D. Nicolai fanum ſexto ab vrbe lapide Miſſio inſtituta, ibique ad frequentiſſimam concionem, repetitis per diem vicibus, vtiliter dictum. Inter alia impetratum, vt feſtis diebus officinæ, quæ intempeſtiuis nundinationibus patebant, occluderentur; vt ſacræ Communionis frequens eſſet vſus; vt Sacerdos è publico aleretur, qui pueros & rudiores catecheſi formaret. Saſſi arce quinque leucis diſſitâ graſſabatur peſtis: multi quotidie mortales Sacramentis deſtituti extinguebantur. Vicini Paſtores metu contagionis diſcrimini ſe ſubduxerant. Miſſi è noſtris duo, qui, dum deſæuiret lues, miſeris & ſolatio & ſaluti eſſent. Multi prope Hulſtum foſſores erant, qui agrum inundatum ſuperſtagnante illuuione liberarent. In horum numero ter circiter mille deteriore peſte hæreſi laborabant; quorum multos qui miſſus fuerat Sacerdos noſter ad veram reduxit fidem. Miſſiones eiuſmodi deinde ſæpiùs repetitæ tanto feruore fructuque, vt eodem in loco ac die quandoque ſexies pro concione dici vſus poſtularet. Aloſtana quoque ditio ſanè ampla, vrbſque in primis Gerardimontium, egregiam Societatis culturam ſuâ fruge commendat. Campinienſem verò agrum longè vaſtiſſimum, quæque in agro ſunt oppida, incredibili ſtudio excoluit Societas, cùm per inducias liceret: nunc circumurgente bello interclusus ad ea loca aditus, vt laboris noſtri ſpatia, ſic animorum lucra contraxit. Ante ipſas (quis credat?) Bredæ portas, frendente hæreſi, Patrum aliquis tria ſimul capitum millia, eodemque tempore ipsâ in Bredâ Philippum Principem Auraicum cum coniuge vniuerſâque familiâ expiauit, ſacroque epulo refecit. Quin eorum virtus haud contenta Belgio, vlteriorem laboris aream quærebat in Leodienſium finibus: quò admittebantur non ſolùm bonâ Epiſcopi Electoris gratiâ, ſed & officioſis alliciebantur inuitamentis. Fuit cùm par vnicum Sacerdotes excurſione vnicâ

vnicâ Hasletanam ditionem, locaque vicina peragrantes, quinque hominum millibus vno tempore impertiuere Sacramenta: bis mille de totâ vitâ confitentes audiuere: nec rarò quinis in die horis, per interualla, necessarium de rebus Fidei ad concionem frequentissimam iuxtà & ignorantissimam habuere sermonem. Mos ibi longè pessimus inoleuerat ineptæ illius confessionis, quâ generatim se peccasse fatebantur, & habere opus condonationis. Nec gregem modò, sed Pastores ipsos grauis morbus inuaserat; quorum alij venerem aliquam alebant domi, aberrabant alij à Fide, nostrisque speciatim peccatâ confitenda docentibus reclamabant, quasi nouarum hæresum disseminatoribus. Tot tantisque malis exstirpandis magnopere insudatum; & in discessu petentibus Parochis scripto datus confitendi modus, ignoranti populo quotmensibus (ita spondebant) prælegendus. Ex Louanienſi Collegio itum subinde in Ardennatem siluam; vbi mores hominum, loci naturam imitati, culturam haud mediocrem exigebant. Excisa tamen vitia improbo labore, & sparsa Fidei sementis in magnam messem. Pauperculi Ardennates vt grati essent, triticum, carnes, & id genus multa Patribus offerentes, effusis lacrymis immaturum abitum prosequebantur. Nec otiosa interim Ruræmunda. cultores in vicina misit oppida Masecam, Stralenam, Erclensiam, Sittardiam, Vuchtam, Hinsbergam, Weertæam. Tot simul locis adhibita cultura, quà concionibus Quadragesimalibus, quà catechismis, quà priuatis congressibus; populo tam propenso, vt Weertææ nonnumquam in catechismo tria hominum millia censerentur. Nobilium multi ad veram Fidem ab hæresi reuocati, plures è plebe. Exstirpatis vitiis, insita pietas pulcherrimo germine adoleuit. Hæc in oppidis. Pagi, quos extrema pænè barbaries oppresserat, ad Christianæ vitæ normam instituti. Pastores Sacerdotesque multis locis concubinarij ad castimoniam vitæque puritatem traducti. Sed infinitus sim, si vel attingere coner quæ rure, quæ in vrbibus Societati non habitatis perfecit missionariorum labor. Collegiorum omnium est, per agrum circumfusum, in vicina vndique oppida penetrare. Dunkercâ Grauelingam excurritur & Neoportum; Ipris Dixmudam; Cortraco Menenas; Alosto Gerardimontium; Antuerpiâ Hulstum; Lirâ Herentaliam; Bruxellis Viluordiam; Louanio Arschotum, Thenas, Sichimas, Diesthemium, Gemblacum, Geldoniam. Denique non oppidum est, non pagus, quò non pertingant specioſi euangelizantium pedes; quorum alibi ad hebdomadas, alibi ad menses constantia est, pro variâ excolendi soli naturâ. Arces item omnes & propugnacula fluminibus imposita, vel hostibus finitimis obiecta, quæ ferè diuinorum carent solatio; quin ipsa quæ in Antuerpiæ tutelam præsidiario instructa milite Scaldis habet nauigia (vbi maior etiam indigentia) pars laboris sunt, quem in Missionibus Societas exantlat. Anni nulla solennitas eò non aliquot Sacerdotes vocat, fæcem illam lustratione sacrâ expurgaturos.

Sextus labor, Sacramentorum ministratio.

Sextus labor, Sacramentorum Pœnitentiæ & Eucharistiæ ministratio. Ante Societatis aduentum rarus Belgis & ferè exosus Confessionis vsus: qui primus ad hæreses gradus fuit. Confessione, nullo magis freno compescitur vitæ libertas, mater omnium vitiorum. Carolum V. Cæsa-

Cæsarem rogabant Lutherani, ferret legem Confessionis: ex quo enim illa cessasset, scelera omnia irrupisse. Risit Cæsar; & erat ridenda dementia postulantium, quod sponte abiecissent. Itaque Societas à principio tota fuit in huius restitutione Sacramenti; in quo velut cardine versatur Orthodoxa Religio, & animorum salus. Conatum successus æquauit. Confitentium apud nos infinitus numerus. Antuerpiæ, vt de aliis vrbibus hinc statuas, in Professâ domo dant aures confitentibus viginti sex Sacerdotes, alijque subinde auxiliares in Collegio; neque tot tamen, si qua festi solennitas est, numero audiendorum pares. Et quamquam in nostris præcipuè templis hoc munere fungimur; tamen & Parochis, quod sæpè fit, inuitantibus operam commodamus. Amant sanè multi Belgarum, nescio quo pacto, apud Societatis hominem confiteri. id iam inde à principio apparuit. Louanij Adrianum immensa pœnitentium, siue Academicorum, siue ciuium, corona cingebat. Certari diceres pro illo Confessario; & ægroti homines, si ante mortem Adriano vti poterant, in bonâ felicitatis parte reponebant. Quid, quòd auersi aliàs hostesque Societatis in hoc sint amici, nostrâque operâ vtantur? Magnos quoque viros scimus, postquam à nobis alieni semper vixerant, mori noluisse, nisi apud Sacerdotem nostrum totius vitæ noxas deposuissent, tunc scilicet securè morituri.

Stabilitâ huius Sacramenti frequentatione, salutarem quoque generaliter de totâ vitâ aut eius parte confitendi morem Societas induxit, non sine aduersario & pugnâ. Potens Antuerpiæ concionator acerrimè in nos inuectus, non nisi imperato ab Antistite silentio, vsum illum adeò rationi consentaneum damnare cessauit. Porrò Deus placere nostram sibi operam in huius Sacramenti ministratione, cùm sæpè aliàs, tum perspicuè ostendit anno præteriti sæculi XCIV. Menenis, quod oppidum est haud procul Cortraco, milites duo cum morte luctantes vbi à nostro Sacerdote auditi sunt, alter integram corporis sanitatem eâdem horâ mirabiliter consecutus est, alter sequenti luce è lecto surrexit incolumis. Præter scelerum expiationem formandis quoque ad perfectam virtutem animis insudat Confessariorum labor. Neque solas hîc Sanctimoniales aut deuotas Deo virgines viduasque intelligo, sed præstantes primique ordinis in Republicâ viros.

Quid de sanctissimâ Communione dicam? obscurúmne est, languentem toto Belgio ac propè emortuum illius vsum, statim vt pedem aliquò inferebat Societas, reflouisse? exemplísne igitur opus in re clarâ & recenti? Winocibergis, quod vniuersa memorat ciuitas, duæ tresve mulierculæ festis etiam præcipuis, si Pascha excipias, sacro epulo reficiebantur: paucis ab aduentu nostro annis censa sunt ciuium millia: Casleti certo nobilium virorum testimonio constat senos homines solere aut octonos; nunc pars oppidi potissima frequentat: Bellioli plures iam vno aliquo feriato, quàm anteà ipso CHRISTI natali, aut festo Pentecostes die: Ruræmundæ vix anteà quinque & viginti totâ vrbe; mox in solâ æde nostrâ septingenti. Annua deinde Communio in meritruam plerisque conuersa est. Octodecim millia templum nostrum quotannis numerat in eâ ciuitate, quæ vix quadringentos tractandis armis

mis idoneos ciues habet. Pedem Hallis posuit Societas pridie Virginis purificatæ, anno sæculi vigesimo primo: postridie tam solenni festo, & tali æde tot Marianis prodigiis illustri, communicantes omnino vndecim, non plures fuêre; & horum septem ex suburbanâ nobilis viri familiâ, quatuor reliqui erant ciues: nunc millia spectantur. Quid peregrini? ex centenis vix ac ne vix vnicus sacram adibat mensam; iam nec vnicus non adit. Stupuit Louanium die vno bis mille homines, auctore Adriano nostro, ad Synaxim accedere, cùm anteà pauciſſimi solerent. Antuerpiæ Professa Domus intra anni spatium supra ducenta & quadraginta communicantium millia numerauit. in vniuersæ verò Prouinciæ domiciliis ampliùs duodecies centena & triginta quinque non semel fuêre recensita. Et adhuc cuiquam paruum operæ pretium feciſſe videbitur Societas, posteaquam ad cæleste conuiuium, ad vitæ fontem, ad pignus æternæ gloriæ tot adduxit mortales? Neque ceſſamus interim nouis stimulis hanc vrgere pietatem, ne temporum lapsu (quod in humanis frequens) aliquando langueſcat. Ea causſa eſt cur Communionem Generalem dudum vsitatam alibi, optimo consilio in Belgium nuper inuexerimus. Non enim, vt quidam siniſtrè interpretantur, abducendis aliunde in nostra templa ciuibus instituta eſt; sed iacenti multorum pietati excitandæ. quem finem sanè consecuti sumus. Constat non paucos hoc inuitamento allectos frequentare Communionem, aliàs indubiè neglecturos. & porrò frequentarent plures, si non eos intempestiua quorumdam abstraheret æmulatio. Ruræmundensis Senatus rem insigniter promouet, dum eius nomine & inscriptione ante aram mediam candidus eo die cereus multarum librarum lucet; vtinam & præluceat exemplo! talium enim honestiſſima eſt imitatio.

Septimus labor, carceres & nosocomia.

Nunc ad perpetuam noui laboris materiam carceres & nosocomia transeamus; quò ferè nulla virtutem inuidia comitatur. Habet vnumquodque Collegium designatos Patres, quibus demandata cura eſt publicas vrbium custodias frequentare, iuuandis captiuorum animis corporibusque; nisi quòd communem omnium operam numerus aliquando postulet, quemadmodum non ita pridem facto opus fuit, cùm Brabantiæ Flandriæque carceres, captis ad Caloam Batauis, ad Audomarum & Theonis villam Gallis, angusti essent. Societas tunc potiſſimùm solatio miseris & auxilio fuit: non sine laboris præmio contagione, quæ nostrorum multos in vitæ discrimen adduxit, quosdam etiam exstinxit. Tanti erat prodeſſe vel hostibus ad salutem, si tamen hostes vllos habet charitas Christiana. Gandaui certè quotquot captiuorum moriebantur, omnes expiati sunt à nostris, & extremorum Sacramentorum muniti præsidiis ampliùs ducenti. nihilo alibi pauciores. Inusitata quidem ea tum messis fuit; nihilo minùs tamen magnam satis sibi propositam habet quotidianus labor, Winocibergis præsertim ac Dunkercæ, vbi ducentos plerumque seruat carcer, ac ferè hæreticos, ex hostibus mari captis: quorum multis ad sanam fidem per nos adductis felix captiuitas reputanda. Annus nullus eſt, quin viginti eoque plures resipiscant. Subinde & Turcæ aliquot ab impiâ Mahumetis super-

stitione ad CHRISTVM traducti. Ceterùm animis captiuorum hæc passim obsequia impendimus, catechesin, exhortationes pias, Sacramentorum administrationem. nec paucis locis curatum, vt Missæ sacrificium peragatur. Post animos ad corpora curanda conuertimur, conquisitis in vestimenta, in cibos, in pharmaca eleëmosynis; non rarò etiam in lytrum, quando non de crimine sed pecuniâ postulantur. Certè anno M. DC. XXIV. Winocibergis nostrorum patrocinio è ducentis captiuis supra centum libertate donati sunt. Materiam laboris vel maximè augent morbi ex inediâ & squallore frequentes. Carcer vnicus quandoque centum concluſit ægrotos: quibus omnibus impensæ operæ merces fuit contractus ex pædore & sordibus morbus, & morbum secuta mors: in lucro scilicet reponenda, quando in tali caussâ qui perdit animam suam, in vitam æternam custodit eam.

Ad carceres & illa spectat opera quam morte damnatis impendimus. Quo in genere illud memoriâ dignum: Anno sæculi primo ac vigesimo Dunkercanos viginti duos vitam in nauali prælio stipulatos infami ligno suspendit Batauus. quam seueritatem lege talionis vltura Archidux Isabella, mandat totidem Hollandos Dunkercæ captiuos sine cunctatione suspendi. Ex magno numero seligendorum capitum iudicium sorti permissum: erepti tamen Catholici, extraque aleam positi sunt ope nostrâ. damnatos omnes ad Fidem traduximus ab hæresi, præter Mennonis vnum, duos Caluini pertinaces asseclas, & ad extremum spiritum animauimus; impetratâ quoque sepulcri gratiâ, & funere in Catholicum morem ritè procurato. Illud quoque singularem diuinæ prouidentiæ obseruationem habet, quod ipsis Cortraceni Collegij initiis factum accepimus. Sacerdos noster necessarium iter agens, in latronum hæreticorum, quibus infestæ erant viæ, manus incidit: sed, Deo benè disponente, ductorem infaustæ turmæ inusitata quædam subiit humanitas, vt neque ipse vel verbo læderet Patrem, neque à suis lædi permitteret. In custodiâ retinebat tantùm, perque siluas & auia circumducebat. Quin de salutis curâ monentem libenter reuerenterque audiebat. ita dies aliquot acti, donec Canonicis fortè precibus intentum confidenter interpellans, Haud diuturnam, inquit, fore nobis hanc grassandi licentiam præsentit animus; eâque caussâ scito te benignè habitum à me, vt mihi pœnas breuî, quod ominor, daturo memor beneficij vicem referas, atque in extremo supplicio opitulere: id iam spondere te volo. Mirabatur hominis orationem noster; spondet tamen. Post paucos menses publico Magistratuum satellitio purgatæ viæ, latrones capti fugatique. Ductor ille Cortracum perductus, statim inquirit de Patre, fit supplex venienti, fidem obnoxiam exigit, hæresim eiurat, peccata dolenter agnoscit. Intereà capitalis sententia ferebatur, & ad supplicium ituro accedebat comes alterius Ordinis, ex loci consuetudine, Sacerdos. Hîc tum ille Senatum docere incipit, quâ sponsione obligatum sibi habeat Patrem nostrum, cui nuper in siluis capto non modò non eripuerit vitam, sed omnem exhibuerit cum honore humanitatem: proinde orat eum sibi morituro adiutorem dari. Annuit, vt par erat, Senatus. Illicò aduocatus noster adest; quo comitante, lætus

ad

ad ſupplicium latro perrexit, mortemque inſigni conſtantiâ & pietate ſuſtinuit. Deum crederes publico teſtimonio vtilem hac in re Societatis operam commendare voluiſſe. Viuit Bruxellis Sacerdos, qui, trecentis & quadraginta quatuor mortalibus ad necem iudicio damnatis, ipſe vnus vix quindecim annorum ſpatio opitulatus eſt. ab vno diſce omnes.

Iam in noſocomiis quantus labor, & par labori à contagione periculum? ac præter noſocomia, ad quaſuis priuatorum ædes, vbi morbi ſunt mortisque diſcrimina, continuò vocamur: neque negatur opera ſiue interdiu, ſiue noctu, quamdiu qui mittantur, ſuppetunt: cuius rei teſtes habemus vrbes omnes, ac præcipuè Antuerpiam, vbi decem ſæpè ac plura Sociorum paria in hoc obſequio foris pernoctant. Noti vocent ignotíve, hoſtes aut amici, nihil ſanè diſtinguimus: Tros Tyriúſve fuat, nihil intereſt veræ Chriſtianæque charitatis, non quibus ſeſe impendat, ſed cuius gratiâ, conſiderantis. Itaque paratas omnibus vigilias noſtras habemus, niſi quòd pauperibus paratiores, quorum non animis modò, ſed & corporibus neceſſaria auxilia ferre pietas maior impellit. Et quamquam hic labor præcipuè deſudat ciui; quandoque tamen, cùm fert occaſio, complectitur militem, qui & ipſe pars eſt Reipublicæ, & ciuium ſaluti ac commodis ſeruit. Duodeuigeſimus eſt annus, ex quo noui præſidiarij Dunkercam introducti miſerè ſternebantur morbis ex egeſtate natis, & acerbiſſimo gelu, quo mare ipſum aliquot leucis concretum ſtetit, immemorabili exemplo. Hîc tum Patres vrbe totâ corrogare ſtipem, curare ligna, culcitras, cibos, pharmaca; famulari miſeris eo affectu, quem poſteà miles deprædicare non ceſſauit, nullo alio deinceps nomine compellans noſtros, quàm Patres ſuos, quibus ſcilicet ſeruatam vitam ſine dubitatione deberet. Neque tum noua eo in genere Patrum charitas fuit. Spectauerat Dunkerca etiam præſtantius anni ſuperioris exemplum, quando ſex onerariæ in portum inuehebantur, in iisque milites Luſitani mille ſeptingenti. ea claſſis quoniam opinione citiùs appulſa erat, haud permiſſus miles exſcendere, donec de eo ſtatueret Princeps: atque interim morbi graſſabantur in confertâ mortalium turbâ, ægris ſanisque triſtiſſimâ ſocietate permixtis. Ex Sacellanis tribus claſſem comitatis valentior vnus curabat pauculos honeſtiores, quibus ſingulari gratiâ conceſſum erat vrbis noſocomium; alij duo in militari colluuie animam & ipſi agebant. Vbi ea calamitas ad Patrum peruenit aures, impigrè ad naues conuolant, ac miſerabili ſpectaculo ægros ampliùs ſeptingentos, nihil mortuis diſtantes, omni medico ac Sacerdote, quos periculi arcebat timor, deſtitutos reperiunt. ipſi tot iuuandis impares, annuunt Winocibergenſibus Sociis, & communi operâ in rem incumbunt, dant aures confitentibus, extrema conferunt Sacramenta, primarias vrbis feminas ad paranda obſonia & pharmaca hortantur, parata ipſi in naues inferunt, ſuis manibus indigentiſſimo cuique miniſtrant: denique infimis apud Regios Præfectos precibus agunt, impetrantque exſcenſionem multorum; quæ niſi fieret, iam ingraueſcens in horas malum abſumeret vniuerſos. Nec obſcuro ſanè teſtimonio tam illuſtrem Patrum charita-

tem Deus approbaſſe cenſendus eſt, quando in præſenti adeò vitæ diſcrimine conſtitit omnibus valetudo; & tamen ciuium multis, vel ſolo morbidorum militum afflatu, vel veſtium contactu adhæreſcebat lues. Hibernabat Gandaui Neapolitanus tiro, morbisque & inopiâ conſumebatur anno M. DC. V. plurimi paſſim per plateas ab omnibus deſerti interibant. Impetrauit Societas apud Senatum, vt eorum quadringenti ægri publico noſocomio exciperentur: quos noſtri viſebant, ſolabantur, iuuabant, eo fructu, nemo ex omnibus vt fuerit qui non ſalutari Pœnitentiæ Sacramento præteritæ vitæ labes expiaret. At ſi vmquam ſiue ciui, ſiue militi, ſuam hac in parte probauit operam Societas, tum profectò potiſſimùm, quando multorum menſium diriſſima oppugnatio tolerata fuit Siluæducis, Traiecti, Bredæ. Perpetua morbidorum vulneratorumque calamitas diurno nocturnoque opus habuit auxilio; quod nihilo quàm rogabantur ſegniùs præſtabant Patres. Quo in opere charitatis duos amiſimus Bredæ, quos ad moriturum aliquem properantes, hoſtilis globus ex improuiſo allapſus fœdè laniauit. Eximia quoque Patrum pietas in egenos eluxit ſuperioris ſæculi anno ſeptimo & octogeſimo, in tantâ annonæ ſæuitiâ, quantam nulli Belgarum annales prodidêre. omnium labor erat emendicare frumentum ab opulentioribus: quo copiosè collecto diſtributoque, ſuſtentata eſt pauperum vita, paucos vt fames abſumpſerit, quæ multis aliàs millibus minabatur. Sed ſingularium ſit infinita narratio. vt enim infirmorum hominum ac egenorum, neque defuit vmquam, nec porrò defutura eſt copia, ita nec nobis illorum auxilia profitentibus materia perpetui laboris.

Octauus labor, Pacificationes.

Eſt & in pace inter diſſidentes conciliandâ benè collocatus labor, & exemplorum pleniſſimos habemus Annales. Innumeras lites mercatorum Antuerpiæ, innumeras virorum Principum Bruxellis, ſuo compoſuit arbitrio P. Carolus Scribanius. Liræ, oppido Brabantiæ, plebs in Magiſtratus ſuos aliquando iuit armata; præceſſerant famoſi libelli, conuitia, minæ, & ad vim extrema ſpectabat audacia. fruſtrà loci Gubernator, fruſtrà Clerus ſacrique Ordines flammam ſedare conati. Deſperatam concordiam noſtri conciliare aggrediuntur, tantâ induſtriâ conſtantiâque, vt partium conſenſu commiſſam ſibi cauſſam cognouerint, ex æquo bono ſtatuerint, pacemque vrbi optatiſſimam reddiderint; cui firmiùs ſanciendæ Sacrum euchariſticum in ſacello noſtro ſolenniter decantatum. Et Senatui quidem tantoperè Societatis in arbitrando æquitas & prudentia probata, vt plures exinde ſummi momenti controuerſias è foro ad Collegium tranſtulerint, noſtrâ ſententiâ definiendas. Hallis, oppido Hannoniæ, primarias familias duas grauiſſimo odio pugnantes, & cum his vrbem totam in partes diſtractam, toto iam ſeptennio fruſtrà componere laborabant Magiſtratus ſacer ac ciuilis. Robertus Malcotius Collegij Rector ita tractauit diſſidentium animos, vt communi vtrimque ſuffragio lectus ſit arbiter. Solus cognouit cauſſam, ſolus diremit arbitratu ſuo, pacemque reuocauit tantâ populi gratulatione plauſuque, vt prodeunti in publicum Malcotio fauſtis vocibus vniuerſa ciuitas acclamaret. Cortraci modica ſcintilla litis

litis magnum inimicitiarum excitarat incendium inter duo Capitula: cui exſtinguendo bonorum omnium inſudarat induſtria irrito conatu. fecit Deus, vt Patres noſtros admitterent arbitros. Itaque Gandauo Conſiliarium cum vtriuſque partis actoribus accerſunt, qui coram noſtris controuerſiam diſceptent. Cœtus triduum ad ædes noſtras cogitur. expenduntur momenta rationum, denique Patrum arbitratu ponuntur odia, paxque conſtituitur, incredibili ciuitatis gratulatione. Quid nunc dicam graues & totis vrbibus periculoſas ſeditiones, ciuem inter ac militem vtrimque ad arma conuolantes, noſtrâ potiſſimùm operâ reſtinctas? Annus propè quinquageſimus eſt, ex quo ſeditioſus miles incautis ciuibus Cortracum ingreſſus, dilatorum ſtipendiorum damna communi vrbis expilatione reparaturus, medio foro explicabat aciem, prædamque deſignabat, haud impunè profectò paſſuris dominis ſua tecta ſpoliari. Cruenta enimuerò minabatur tempeſtas, quam depulſurus Sociorum labor fruſtrà ſudabat apud frementem militem, neque precibus neque rationibus attentum. Ergo vbi verbis nihil proficivident, ex æde proximâ ſacram deferri curant Hoſtiam, & medio locari foro. Tum inermes ipſi inter armatos diſcurſant, perque præſentem Deum obteſtantur, ne crudelitatem hoſtibus debitam in Catholicos ciues furor armatus effundat. Orationis vehementia repreſſit indignabundam rabiem, ipſaque in primis reuerentia Numinis: magno cum fremitu illiſis in terram armis, in genua omnes prouoluuntur, Deumque venerati, dant ciuibus dexteras, pacemque pollicentur. Ita ſtrictos mucrones, & parata ciuitati vulnera, ſuis propè vulneribus, certè vulnerum mortiſque præſenti periculo, Societas auertit.

Nonus labor, vſus ſpiritualium Exercitiorum.

Nonus labor in excolendis piâ commentatione humanis animis verſatur: quæ res Societatem in ipſo exortu, Louanij in primis, reddidit commendabilem. Nam & Ruardus Tapperus Academiæ Cancellarius, & Theodoricus Heſius Leodienſis Prodecanus, & Ludouicus Bloſius Abbas Lætienſis, in hanc ingreſſi palæſtram, exercendos ſeſe nobis tradidere, eo fructu quem ipſi quamplurimis optabant eſſe communem. Itaque Bloſius Cœnobitas omnes ſuos eiſdem ſpiritalibus exercitamentis inſtrui voluit; exſtatque Religioſiſſimi viri epiſtola ad Adrianum Louanienſis Collegij moderatorem Lætiis data, quâ primùm grates agit quòd Ignatij precibus per eum eſſet commendatus, deinde ſibi de ſuorum inſtitutione per Vſmarum Goiſſinum Sacerdotem noſtrum gratulatur, ac denique exclamat: *Vtinam hoc factum fuiſſet ante annos viginti! ita enim cum ſenioribus multò meliùs fortè ageretur. Laudamus benigniſſimum Deum, qui per vos iſtam rationem nos docuit: ex eâ & ipſius Dei honor & ſalus animarum, vti confido, conſequetur.* Anno M. D. LXIV. Dublinenſis Præſul, vir domi ſuæ nobilis ac prudens, poſtquam Louanij apud nos pia hæc obiuiſſet Exercitia, omni ſtudio & contentione perſuaſit Stephano, Mariæ Stuartę Scotorum Reginę ad Summum Pontificem Legato, ex primâ nobilitate, ſed neſcio quâ cauſsâ à noſtrorum conſuetudine prorſus abhorrenti, vt & ipſe commentationibus illis aliquantiſper vacaret. Vix guſtarat Stephanus, cùm cœpit tanto animi affectu Societatem proſequi, vt ex eâ nonnullos ardentiſſimè peteret ſe-

cum deinde in Scotiam profecturos. Haud diu pòst, quasi nexu quodam constricta teneretur transmarinorum Præsulum pietas, Richardus Archiepiscopus Armacanus ex eisdem domi nostrę obitis Exercitiis vires vigoremque hausit, tanto muneri dignè fructuosèque sustinendo pares.

Sed hi exteri fuêre. At è Belgis magna Nobilitas excolebatur, & præcipui Academiæ Doctores; tum ferè quotquot Sacerdotio inaugurandi. Vix dies erat, quin præstantes viri, & eximiæ spei iuuenes domestica sex & plura occuparent cubicula magno suo bono, & variarum Religionum incremento. Centena aliquot capita non multis annis domi nostræ dum exercentur, afflante cælesti Spiritu, in sacras Deo Familias adscripta possem producere nominatim; & in hoc numero germanos fratres duos, honesto loco natos, quorum memoranda vocatio. Vacabant tum fortè Exercitiis, cùm Patres Capuccini recentes ex Italiâ hospites in Collegium nostrum recepti vnà nobiscum viuebant. & placebat adolescentibus ea charitas, quâ diuersi Instituti Religiosos viros inuicem prosequi obseruabant. Concipiunt & ipsi talis vitæ desiderium, seque ita partiuntur, vt alter se nobis, alter Capuccinis daret; sub eodem tum quidem tecto, mox domiciliis non charitate separandi. Scimus Franciscani Ordinis Moderatorem Louanij, eximiâ pietate prudentiâque virum, negasse in suorum numerum admittere, nisi Asceticis Ignatianis anteà excultos; quòd multo iam vsu sibi compertum diceret, hos in omnem virtutem & proniores & constantiores exsistere. Alterius eximij Cœnobiarchæ, postquam à nobis exercitatos aliquot è suis longè meliores, quàm miserat, recepisset, ad Collegij Rectorem exstat epistola, quæ inter alia sic habet: *Omnes Religiosi iam inde ab Exercitiis spiritalibus reuertentes, adeò confratres suos humilitate, obedientiâ, aliisque virtutibus ædificarunt, vt omnes alij nihil charius habere videantur, quàm vestræ sanctæ Societati decem aut duodecim diebus adesse. Impleri apud vos videmus illud Canticorum* 1. *Trahe me: post te curremus in odorem vnguentorum tuorum.* Anno M. D. LXVII. Sacerdos noster Louanio Huum euocatus, Crucigeros Cœnobitas, ipsumque Ordinis Præfectum Generalem, hisce commentationibus exercuit, magno omnium gaudio, vtilitate maiori: quippe quam in multos consequentes annos accepimus fuisse diffusam.

Atque vt semel dicam, ex quo Louanij viuere cœpimus, in hodiernum diem, hoc est sæculo toto, si biennium demas, multorum millium spiritualibus armis nostro ductu exercitatorum domus nostra gymnasium fuit: planè vt Societas istic operæ pretium fecisse videri possit, si vel hoc vno fructu labores terminaret suos. At hæc non vnius Louanienſis Collegij laus putanda, etsi fortè sit præcipuè illius; frequens & in aliis vrbibus meditationum vsurpatio est. Alibi Consulares ac Senatorij viri quotannis, indicto sibi tantisper iustitio, dies aliquot in secessu apud nos ponunt more nostro; alibi Pastores Canonicique; integra alibi Cœnobia. inter quæ olim excelluit Dunense, ad exemplum Abbatis sui Adriani Cancellier: qui vir statò tempore intra Bergenſis Collegij septa modestè abditus, tanto in has, vt vocabat, ferias appetitu ferebatur, vt pedem in domus limine defigens Paradisum sese ingredi diceret, testaretur que nullos in anno dies sibi fluere suauiores. Inter exercendum,

præ

præ animi demissione, quam ipsa personæ dignitas ornabat, ita ex nutu pendebat directoris, vt inconsulto illo neque daret litteras, neque acceptas resignaret, sanctè veritus, ne, admissis sine facultate curis rerum humanarum, obstrueret diuino soli ac fonti, quo minùs radij æternæ claritatis, ac sinceræ dulcedinis riui in suum animum promanarent. Taceo primarum vrbium Episcopos, etiam Metropolitas, qui sacris Infulis caput supponere reformidarunt, nisi antè in hanc palæstram ingressi lacertos suos diuini Spiritus vnctione solidassent. Eorum multi iam solenne habent, Sacerdotio inaugurare neminem non istis commentationibus exercitatum. Quid, quòd & ipsis subinde hæreticis hæc via ad salutem fuit? quo tempore Dordracenam Synodum, vt vocant, hoc est satanæ conciliabulum, hæresis celebrabat, egregius aliquis verbi Minister eò aduocatus è Scotiâ, cùm durissima illa Gommaristicæ Prædestinationis decreta non ferret, Antuerpiam se contulit, inde Liram, vbi per hæc ipsa mentis exercitamenta accepit lucem, eiuratoque Caluino publicam edidit Romanæ Fidei professionem.

Meditationes Quadragesimales.

At quamquam hæc priuata meditandi ratio copiosam habet vtilitatem, tamen, vt quoquo modo in commune prodesset multitudini, quod vsque eò proderat singulis; excogitauit demum Iacobi Stratij ingeniosa pietas saluberrimum morem illum per sacras magni ieiunij ferias, conuocato in templum populo, proponendæ ad meditandum Dominicæ passionis. Inter Sodales quidem Marianos iam dudum pluribus locis ea res vigebat; sed in publicum populi vsum primi extendimus Belgæ, tanto successu, quantum nunc vbiuis cum iucunditate miramur. Non potuit quidquam magis ad communem gustum imis ac summis dari. adeò nemo est vel ex illo supercilioforum hominum genere, noua omnia fastidientium, quin hoc vehementer ab ipso probarit principio, diuinumque fassus sit institutum. Præter sermonem Belgicum, etiam Gallico & Hispanico, vt fert vsus, meditanda proponimus pro nationum varietate, quò latiùs propagetur vtilitas. Incredibilis concurrentium mortalium vis templa iam fecit angusta. Sed nusquam qualis Antuerpiæ multitudo: quæ idcircò admirabilior, quòd Sodales, quorum maxima copia, nihilominùs pristinam suo in Oratorio meditandi consuetudinem retinent in singulos dies.

Decimus labor, varia pia instituta.

Ingens quoque virtutis pondus Preces Antecinerales habent; quibus fortunatum Belgio, ipsique adeò orbi Christiano, dedit auspicium annus M.D.XCIX. Tametsi enim haud semel alibi tentatum quid legimus per eos dies, vel auertendis ab impuritate mimicâ populis, vel frenandæ bacchantium gulæ; tamen constans nihil fuit neque solenne, donec quem paullò antè nominaui Stratius, Collegij tum Louanienſis Rector, nullo inductus exemplo, nullâ impulsus auctoritate, sed vt ipse, homo aliàs modestissimus, fateri solebat, interiore quodam animi instinctu, inueteratam illam Bacchanaliorum licentiam sublaturus, si posset, suoque in regno satanam triumphaturus, maximis animis & in omnem casum paratis, non dubitauit aggredi nouum opus. quod, contra multorum qui sapere videbantur opinionem, Deus benè fortunauit. Non enim deerant graues viri, vt est omnis nouitas dissidentium iudiciis obnoxia,

Preces Antecinerales Louanij primùm institutæ.

noxia, rem tanti moliminis, dubij succeſſus, ſine exemplo, ſine auctoritate ſuſceptam improbantes. Sed Rectoris vicit conſtantia, eam ſibi mentem diuinitus datam haud dubiè interpretantis. Ergo impetratis à Mechlinienſi Archiepiſcopo quadraginta dierum Indulgentiis, quas obtinerent, quotquot illo triduo horam totam ad populi ſcelera compeſcenda, in templo noſtro precibus impenderent, publicari iubet futuram ſolennitatem. Simul primarios vrbis & Academiæ viros ad ſacram Exomologeſim & Synaxim inuitat, populo ſcilicet in magnorum exempla intento præituros. Salubre inuentum confirmauit euentus, & Deum probauit auctorem. Res ſcripto famâque per vicina Collegia, inde per circumiectas diffuſa Prouincias, imitationem accepit; donec morem complexa eſt vniuerſa Societas, in venturas ætates, quamdiu ſtabit ipſa, propagandum. In noſtro certè Belgio hac vnâ machinâ non mediocriter labefactatum eſt ſatanæ, per eos maximè dies dominantis, imperium. Credas non Bacchanalia, ſed Paſchalia celebrari: tantus templa & Sacramenta frequentantium numerus. Vno tempore ſupra 49400. intra Prouinciæ noſtræ fines ſacro epulo refecti. Præter oppidanos etiam ruſticani vndique concurrunt, tantò pietatis ardore, vt non diſtantiâ moleſtiâque viarum, in quas nox tota multis impenditur, non aſperitas hiemis quemquam deterreat. In vnam ſæpè vrbem ad quinque ruſticanorum millia contracta ſunt: quibus tot expiandis cùm longè impares eſſemus, annuendum fuit ſociis, aliiſque Ordines Religioſi in auxilium vocandi, ad quorum templa turmatim magnos pœnitentium greges deducere ſolemus. Ne ſic quidem ſatis multitudini ſemper factum. Dimidiato iam die reſtabant audiendi multi, quamuis per ipſas octo horas tentaſſent aditum ad Sacerdotem, prementis turbæ vi ſemper excluſi. Lepidum quod Aloſti contigit, vrbe non magnâ, quo primùm anno inſtitutæ preces. Caponum vnus aliquis de graui damno aduerſus nos queſtus eſt, nullo per eos dies à compotoribus exhauſto vaſe, cùm viginti quatuor effluere conſueſſent.

Stationes Paſſionis CHRISTI.

Sunt & alia inſtituta pia, in quibus non ſegniter deſudauit Societatis labor: quo ex genere ſunt Stationes quas vocant CHRISTI patientis: nam de mœſtæ Virginis iam ſuprà memoratum eſt. Illas Gandaui Sacerdos noſter inſtituit totâ Flandriâ primas. Exemplum imitatæ ſunt Inſulæ, Valencenæ, Atrebatum, Bethunæ, Tornacum: variis prætereà locis ereximus, Olſenæ, Exaerdæ, Aloſti, Hondiſcoti, Bruxellis in Sabulone. Vbique fructus pietatis ingens, qualem nulla ſenum ætas poteſt meminiſſe.

Sanctorum cultus exſtatus.

Quid Sanctorum dicam cultum, hæreticis capitaliter exoſum, noſtrâ in primis operâ toto Belgio refloruiſſe? De Virgine Deiparente iam antè inſinuatum eſt. Sed ſponſo Virginis Ioſepho, præter varia Sodalitia, etiam aras & templa poſuimus; diemque ipſum non vnâ in vrbe populi pietas feſtiuitate donauit. Tutelarem Angelum ſolenniter apud nos colunt Cortraceni: Gandaui Roſa, Gulielmus Antuerpiæ, Winocibergis Geruntia, Sanctorum alij aliis locis, per nos ſuum accepere cultum. In primis verò ſacris Diuorum Lipſanis conciliata eſt veneratio, itemque agnis cereis Romani Pontificis benedictione

ne

ne sacratis. Imagines quoque, vel Fidei nostræ mysteria, vel Sanctorum vultus aut gesta repræsentantes, nostrâ curâ plurimæ in æs inciſæ, nec solo Belgio, sed orbe toto sparsæ, fructum vberem retulere. Quid numismata pia, cruces, rosaria, & id genus sexcenta Christianæ pietatis excitamenta commemorem? quid Indulgentias in pretio & vsu apud rudem populum collocatas? quid excogitata præsidia iuuandis animabus quæ purganti igne cruciantur, atque in hoc potissimùm institutam Communionem menstruam Generalem? Ridebit hîc censor aliquis nostrum in tenui laborem. At sapiens Christianus nihil tenue paruumque ducit, quo Dei gloria promouetur, & animorum salus. *Piæ imagines.*

Iam publica patriæ, publica vrbium vitia quoties per nos repressa, correcta, sublata? Montes pietatis aduersus impium fœnus scriptis rationibus stabiliri à Societate Albertus Princeps voluit: Leonardus Lessius stabiliuit. Antuerpiæ lupanaria passim sparsa ciuitatem totam occupabant, ingens animorum, ingens corporum corruptela. Non quieuit Societas, donec Senatus cum Episcopo Læuino Torrentio in certum vrbis angulum pestem illam retrusit, quò multi iam ire publicâ deterrentur infamiâ. Nonnulla Flandriæ oppida comœdias quotannis dare morem habent. in iis multa peccabantur. magna sæpè verborum & ipsius actionis obscenitas, sacrorum rituum profanatio, Ecclesiasticorum Politicorumque Magistratuum sugillatio. Ea vitia exstirpare laboris nostri fuit. ac deinceps curatum, vt quæ in scenam danda, ad censuram antè reuocentur. Multos quoque cœtus à bonis ortos principiis, (Confraternitates vocant) in pessimam potandi peccandique licentiam prolapsos, radicitus sustulit Societas. infinitas item cuiusuis generis superstitiones. Aliam quoque Societatis industriam Antuerpia olim spectauit & stupuit. Lusitanæ gentis res moresque vitio temporum magnopere perturbatos componere aggressus erat P. à Costa, quem nostris tum istic præfecerat Franciscus Costerus Prouincialis. Sed illo celeriter in Hispaniam profecto, benè cœpta promouit P. Robertus Claissonius; ac denique P. Petrus Trigosus Hispanus negotium iam affectum tantâ dexteritate gentisque approbatione confecit, vt gratitudinis ergô statam domui nostræ eleëmosynam assignarint, communique consilio decreuerint deinceps ad Consules suæ gentis creandos Patrum nostrorum præsentiam quotannis flagitare. *Multiplex morum reformatio.*

Hîc iam sese nouus aperit & amplissimus laboris campus, actio priuata cum proximis siue conuersatio: cuius actionis vsum perquàm familiarem habemus in Belgio præ multis nostræ Societatis Prouinciis, ita loci genio postulante. Quod ne otiosè ac fallendi temporis caussâ fieri existimes, fructum inspice, ex coque statue de labore. Quot heterodoxi ad veritatem, quot ad frugem peccatores, quot probi homines ad virtutis perfectionem hac ratione traducti! Anno M. DC. XXIII. vnius Sacerdotis in agendo dexteritas duos ac quinquaginta ex præsidiariis Anglis adiunxit Ecclesiæ, in quibus tres erant diuersarum cohortium Duces. Maior etiam anno insequenti fuit messis. Abducti enim ab hæresi omnino centum ac triginta: inter quos vir apprimè nobilis, & egregiis planè dotibus præditus; qui quantò difficilior exstiterat, tantò pertina- *Vndecimus labor, actio priuata cum proximis.*

ciam maiori virtute correxit: non modò enim in Ecclesiæ gremium, sed in Carthusianorum sanctissimum Ordinem se dedit, soli in posterum Deo victurus ac sibi. Liram venerat octogenarius senex, qui omnes Angliæ, Daniæ, Hollandiæ peragatus Academias, omnem hauserat sentinam hæreticæ prauitatis; Iudæorum quoque in synagogis non infrequens assessor; sacra Biblia vsque eò imbiberat, nullam vt ex iis sententiam vel abstrusissimam adduceres, quam non ille longissimo contextu quasi lectitans prosequeretur. Cum hoc homine erroribus æquè vt annis inueterato commissus Sacerdos noster in agendo gratiosus, tertio congressu retulit victoriam, & magnâ voluntate dantem manus ad Catholicorum castra traduxit.

Trigesimus hic est annus, ex quo in Belgium pseudoapostolos duodecim miserat ex Morauiâ Ioannes Nicolai princeps Mennonisticæ factionis. Propè aberant à portu Dunkercano, cùm fecêre naufragium. nonnullos tabula seruauit. Omnium primarius, qui decem ipsos annos in Europâ, Asiâ Africâque prauum sparserat semen, biduo fluctibus iactatus, tandem & ipse tenuit littus, & ad sociorum reliquias adiunctus est Dunkercæ. Inde in Hollandiam, impleturi ad quod mittebantur ministerium, iter habuere. Ac subinde primarium illum subiit cogitatio, diuinitus vtique iniecta, Deum forsitan eo naufragio ingratam inuisamque sibi profectionem istam damnare voluisse. Hæc cogitanti repentè vir adstat candido habitu monastico: Et quod tu, inquit, amice animo versas, id verum puta. ingratum hoc iter Deo est. Ille obstupuit, scilicet, vndenam animi sui sensa paterent homini ignoto, neque anteà vsquam viso. Atqui, subiicit alter, hæc tibi indicasse sit satis. Perge porrò Antuerpiam ad Societatis IESV Patres, illos interroga, & sequere: ad veram enim te ducent Fidem. Hoc dicto animum leuari sensit, & dextram monitori tam appositò gratus offerebat, quàm alter renuens abscessit. Confestim gaudio perfusus, socios paululùm antegressos inclamat, & Heus, inquit, illúmne qui mea mihi detexit cogitata, vidistis? retroque conuersus, En vobis hominem. existimabat necdum ex oculis abiisse. At nullus in planissimo littore, quod Dunkercâ Neoportum ducit, apparuit. Ergo Antuerpiam delatus, nihil quidquam prius habuit quàm diuertere ad Societatis domum. Datus homini Sacerdos præcipuè dexter in tractandis animis: quem vt audiuit de orthodoxâ differentem Fide, stupens ac tremens concidit, & horas aliquot humi iacuit prostratus. Succedente mox graui morbo ad extrema perductus, baptismum precibus omnibus flagitabat, simul fletu perpetuo madens, tot à se mortales seductos sine fine plorabat. Ergo abluitur sacro fonte, & quasi iam vitâ dignus conualescit. Mox, ad exemplum Pauli, socios illos suos, alioque eiusdem sectæ asseclas, oppugnare aggressus, & Fidem prædicare Romanam, præterita animorum damna lucro maiore pensauit. Vnus hic specimen multorum sit: nam talium copiam habemus, quam non facilè cuiusquam calamus exhauriat. Valuit in primis hac cum hæreticis agendi gratiâ Gulielmus de Pretere, à quo innumerabiles ad Fidem Catholicam reducti, & in his Philippus Comes Mansfeldicus: valuit Iacobus Serjansius, à quo postremis vitæ mensibus ab hæresi

hæresi Lutheranâ abductos constat centum & quinquaginta, præter multos à Caluinianâ. Neque alienus ab hac laude Ioannes de Goudâ, qui non priuato tantùm sermone profuit multis, sed solenni etiam in Lansbergios disputatione ex condicto Antuerpiæ institutâ per inducia-rum tempus: quos vt doctrinâ vicerat, ita & demulserat incredibili suauitate, si non simul ad Batauiam suam, simul ad ingenium rediissent.

Iam hominum flagitiosorum quanta turba priuatis emendata congressibus, ad quorum aures vel nulla peruenieba concionatorum vox, vel surdas illas nequidquam verberabat? Alebat alicubi duas ac viginti pellices homo meretricius: solo Sacerdotis nostri colloquio factum, vt omnes magnâ voluntate dimitteret. Vir locuples ac potens nescio quod admissum facinus Confessario aperire ipsâ morte damnationeque habebat grauius; & animi tamen conscientiâ ad explendas Christiani hominis partes adeò stimulabatur, nullo vt loco posset consistere securus. Audiuerat Antuerpiæ ex concionatore, quæ peccata excidissent memoriâ, neque post diligens examen occurrerent, haudquaquam confitenda. eam doctrinam tegendo sceleri suo opportunam ratus, vt obliuisci id posset, nihil diligentiæ industriæque prætermisit, quà voluptatibus operam dando, quà studiis, quà variis in longinquas regiones profectionibus; sed profectu nullo. Audiuit tandem contritione peccata deleri, eoque carnem suam omni pœnarum genere cruciauit, magnamque opum vim in pauperes elargitus est. neque sic tamen atrox vulnus sanatum. Ergo actus ad extrema, & malo suo finem nocte insequenti per vim adferre certus, rhedam conscendit, domum à quâ tum abierat rediturus. Desperabundo Sacerdos noster per Brabantiam iter habens occurrit; & quia fessus, accipitur in rhedam. Mox notat hominem turbatum; & blando sermone de diuinis loqui exorsus, deque scelerum expiatione, tetigit vlcus. Ille diu tacitus, defixis in Patrem oculis, prodebat animi angustias; ac denique, quod res erat, edicit, mortem se sibi eâ nocte destinasse, nisi remedium aduenire malo. Pater talium egregiè peritus, summâ familiaritate pergit agere, tantâque gratiâ desperatum tractat, vt ille bonus in genua prouolutus ac ritè confessus beneficium absolutionis acciperet; domumque reuersus, lætissimam duceret vitam, quam paucis pòst annis cum feliciore commutauit. Proborum verò hominum, ad quos priuatæ fructus actionis extenditur, quantus est numerus! Possim grauissimos nominare viros, qui Patrum nostrorum familiari colloquio quantopere pascantur, quamque hinc ad virtutem salutemque proficiant, luculentis ipsi testimoniis expressêrc. sed frustrà sit lucem soli, mari aquam addere: nec enim quisquam, si modò habet oculos, non videt quotidiana vtilitatis exempla.

Crombecius de Studio perfectionis lib. 2. cap. 2.

Restat vltimus, isque omnium fructuosissimus labor, calamus: cuius nec locorum, nec temporum spatiis definitur vtilitas. Enimuerò validum virtutis præsidium esse in libris, vt alios taceam, ipse nostri conditor Ordinis Ignatius magnum mihi testimonium est, quem CHRISTI Sanctorumque hominum acta voluentem scimus desertis mundi castris ad meliora signa transisse. ea causa est, cur ex æquo agendis scribendisque incumbat Societas; potiori etiam iure scribendis, quoniam actio-

Duodecimus labor, scripti libri.

nes breuis temporis sunt, litterarum monumenta æterna. Scriptorum finis est, vt doctiores homines melioresque reddamus. Eum an assecuti simus, nemo dubitabit, qui Theologos nouerit, Lessium, Becanum, Coningum; sacræ Paginæ interpretes, Delrium, Cornelium, Tirinum; Chronologos sacros, Samerium, Deckerium; Concionatores, Canisium, Costerum; Historicos, Rosweydum, Hugonem; Asceticos, Scribanium, Sucquetium, Busæum. Sed longum sit enumerare singulos, & minimè necessarium, quando in omnium manibus & ore versantur. Hisce tot lucubrationibus si mortalium infinitorum salutem procuratam dixero, videbor fortassis incredibiliter loqui; sed fidem mihi assero ex minimorum obseruatione. Lessij de capessendâ Religione Consultatio quantulus est libellus? & tamen ille multos retinuit in Fide, plures aberrantes reduxit, & in his, Tympelio satagente, Ioannem Comitem Nassouium: qui lectam illam ex Italicâ Germanicam reddidit stylo suo, elegantissimeque suâ descriptam manu multis consanguineorum legendam obtulit, quos ad Romanæ Ecclesiæ castra secum traducere sperabat. Quid Canisiani compendium Catechismi, quot seruauit animas, quot recuperauit! Quin præter typis vulgata, ipsæ familiares epistolæ, quas manu scribimus, quantum sæpè ad animorum salutem valent! Lipsium testor, cuius Batauos deserentis ad Delrium nostrum hæc est oratio: *Iuua ô me tuis precibus, tu, inquam, post cuius salutares litteras, Deum iterum iracundum habeam, si vmquam conquieui. Nocte & die me fodit ille stimulus, nec ipse somnus mihi nisi per insomnia inquietus.* Sed mittamus aliquando ista singularia, quorum nimis diligens inuestigatio vel iniucunda redditur, vel aspernanda. Satis est ad finem nobis ab initio propositum, fructuosam Belgis Societatem videri. quod iam negare nec inuidia præsumat. Nam si neget, senum quotquot viuunt, fidem appello, & meminisse possunt præteritorum: aliam nunc Belgij faciem fatebuntur, quàm qualem pueri spectauere. Nos quoque quamuis non grandæui, quæ fuerit Belgarum vita, quæ Religio, qui mores, superiore sæculo partim ex parentibus audiuimus, partim legimus, partim etiam ex quibusdam quæ in nostram ætatem hæsere vestigiis non vanâ assequimur coniecturâ. Nam cùm Respublica Christiana duabus partibus constet, sacris hominibus & profanis; neutram harum illâ tempestate satis integram vixisse, nec vulgus hominum ignorat. Quamquam enim dicatorum Deo virorum non pauci erant vitâ ipsi & moribus incorrupti, tamen (quæ illorum temporum infelicitas fuit) pars benè magna deprauati; quorum probris commemorandis abstinere cogit sacrosancti status reuerentia. At interim qualem populum esse oportebat, vbi talis Sacerdos? Nunc restitutâ re, gratulandum potiùs de florentissimo Religionis, pietatis, morum, doctrinæ statu, quàm de præteriti sæculi vitiis odiosè disputandum.

CAPI-

CAPITIS III. SECTIO II.

De Missionibus arduis.

EXimias quatuor Missiones habet Flandro-Belgica Societas, ad Batauos, ad naues, ad castra, ad infectos lue: quas, quia laboris ingentis sunt præsentiumque periculorum, meritò Arduas nominamus, & à functionum multitudine seiunctas singulari narratione susceptimus explicandas. Et Hollandicam quidem dicere aggredienti statim multa ardua se produnt. Primùm vincula & carceres; quorum sæpè perpessio, semper periculum & metus. Deinde perpetua latitandi necessitas, genus miserrimum captiuitatis. Graue est hominibus ingenuis & innoxiis arceri publico, durum luce & communi aëre prohiberi. Sceleratorum istæ sunt pœnæ: at quis vmquam innocens fugâ & tenebris sese defendit, nisi aduersus iniuriam? Iam quot curis, quot vigiliis, quantis laboribus pascendus CHRISTI grex inter tot lupos, tam sterili solo & maligno! Sed enim tanti & pluris est vel paucorum salus; quid multorum millium? quid, pænè dixerim, infinitorum? solâ spe messis quantoslibet sudores suos solatur agricola; nobis seges certissima & messi iam matura proponitur. Verùm misso tantisper labore fructuque, caussam ipsam atque originem Missionis breuiter enarremus. MISSIO HOLLANDICA.

Diuisum Belgium erat. partim Rex, partim Fœderati Ordines obtinebant. Regem sequebatur Religio, hæresis Fœderatos. hoc maximè vinculo constabat fœdus: nec enim stante Religione rebellarent. itaque firmanda hæresis erat, si firmam vellent nouellam Rempublicam; Religio opprimenda. Haud segniter id actum. Breui is status fuit, vt in Belgio Fœderato, vix pars mortalium quadragesima cultrix auitæ Fidei credita sit. Quid mirum? nulla scabies, nulla pestis æquè, vt hæresis, contagiosa. Et in tantâ morbi grassatione deerant qui remedia afferrent. Sacerdotes pauculi, & ferè per ætatem inidonei restabant: quis curaret supplementa? Inuentus est inter paucos vnus Ioannes Smetius Lugduno-Batauus, pari prudentiâ & zelo Sacerdos, qui suam patriam miseratus, Romanum iter capessiuit, præsidia abs Romano Pontifice peiturus. Sedebat tum ad Ecclesiæ gubernacula Clemens VIII. qui & multorum litteris & sermone didicerat funestum Belgicæ statum: proinde si quam afflictæ rei Catholicæ opem ferre posset, anxiè circumspiciebat. Adfuit in tempore Smetius, & Belgij Fœderati faciem haud miserabiliùs quàm veriùs repræsentat. Ingemuit, vt par erat, tot ouium diuino sanguine æstimatarum iacturâ Supremus pro CHRISTO in terris Pastor. Nec intra gemitum stetit commiseratio: ad quærenda remedia conuersus, ipsum in primis interrogat Smetium, quibusnam præcipuè viris ea Religionis ab interitu vindicandæ cura benè sapienterque demandanda videatur. ille Societatem IESV nominat, & inter caussas recenset, Batauorum multos in eam adscriptos ardere patriæ iuuandæ desiderio, ciuibus suis gratos indubiè futuros. Placuit Clementi in eam expeditionem potissimùm peti viros, quos Apostolica Sedes peculiari *Origo Missionis.* *Societas expetitur in Missionem.*

Clemens VIII. imperat Societati Missionem.

sacramento sibi deuotos habet: assensusque Smetij rationibus, è vestigio Claudium Generalem ad se euocat; animi sui consilium exponit; pro imperio mandat, vt Belgæ Patres quantocyùs in desertam Dominicæ vineæ culturam mittantur. Accepit Claudius mandata, & quàm citissimè exsecutus est. Ceterùm quo tempore hæc apud Pontificem agebat Smetius, eadem quasi ex condicto Martinus Duncanus Delphensium Pastor, ipse alter Religionis Atlas, apud Belgij Prouincialem magnis vrgebat argumentis. Nimirum, inquiebat, hoc proprium Instituti vestri decus est, & palàm profitemini quibusuis in terris, quantouis impendio, consulere saluti animarum. Hac caussâ in Angliam transmittitis, contemptâ legum sanguinariarum atrocitate: continentem Batauiam, mitioribus gubernatam legibus, negligetis? Ad Indos, toto separatos Oceano, prompti anhelantesque curritis: ciues deseretis? Barbarísne igitur terris Catholicam Religionem inferre præstabilius, quàm seruare Christianis? vulgato illo contra vos vtar,

Non minor est virtus, quàm quærere, parta tueri.

Frustrà vobis noui trans maria quæruntur orbes, quamdiu domi Indias habetis. In Sociorum numerum multos Batauos accepistis, repetit patria quos dedit: non omnes, sed partem minimam suorum. Æquúmne id vos negare in tali caussâ, iudicate. Haud inepta profectò hæc videbatur oratio, & Prouincialis seriò consultabat cum suis. Sola morabatur capitum penuria. nec par erat remotas diuulsasque foueri partes, intestina vitaliaque membra destitui. In ancipiti consilio afferuntur litteræ Claudij Generalis, & in his Supremi Pontificis voluntas. Finis hîc deliberandi fuit. De Missione constabat: in mittendorum delectu aliquid hæsitatum, certatim omnibus eam sibi expetentibus sortem. Ex omni numero designati par nobile Gulielmus Leonius, & Cornelius Duystius, vterque è Belgio Fœderato; hic Delphis, ille Dordraco oriundus. Inter faustas Sociorum apprecationes susceptа expeditio est anno sesquimillesimo nonagesimo secundo. Diuersum iter singuli tenuere, ne vnus ambos casus inuolueret; & tamen neutri fortunatum fuit, odio cacodæmonis, bellum capitale, quo se peti sentiebat, in ipsis ducibus opprimere molientis. Gulielmus Antuerpiâ vix egressus, in hostilem globum incidit incautus. Latrones erant, non milites: quidquid obuium, deputabant in prædam. ab his ferociter comprehensus, & ad equi caudam religatus, raptatur aliquamdiu per occultos tramites, per dumos sentesque, donec in auia spoliationibus opportuna peruentum. Ibi pecuniolâ omnibusque reculis, atque ipsâ insuper veste turpiter exutum, pugnis adhæc, calcibus, fustibus crudeliter cæsum, destituêre semianimem. Ille, vbi à latrocinio respirare datum est, membris fractis, non animis, frustrato spe suâ dæmone, non respexit retrò; sed itineri cœpto insistens, aliquando Dordracum patriam suam attigit, tantopere deformatus, vt à suis limine arceretur pro vili mendicabulo, si non compellatâ matre sui fecisset indicium. Per dies aliquot ab itineris iniuriâ recreatus, vt optatæ segetis primitias in natali solo meteret, concionem ex propinquis & popularibus suis clanculùm coëgit; auditusque est eo omnium sensu, quem vberes lacrymæ suspiriaque alta prodebant. Hæc

Duo auspicantur Missionem, Gulielmus Leonius, & Cornelius Duystius.

prima

prima fuit Societatis vox, posteaquam Prouinciæ illæ nefarium fœdus hæresi conciliatrice conflarunt. Nam anteà Nicolaus Goudanus Bergizomij & Goudæ; Andreas Boccatius Leowardiæ, Snecæ, Ilstæ; Godefridus Lummius Middelburgi Zelandorum, & variis Hollandiæ locis; Petrus Canisius, Leonardus Kesselius, Franciscus Costerus, Henricus Dionysius, Ioannes Astensis, aliique præstantes viri, Dauentriæ, Neomagi, multisque Geldriæ ac Transisalaniæ oppidis, loqui pro concione auditi sunt. Vnde quorumdam redarguitur querimonia ex rerum ignoratione orta, quasi in alienos labores ingressa sit Societas, & messem legat cuius sementem numquam anteà fecerit. Intereà Duystius Dordracum & ipse tenuit, non dissimilia Leonio perpessus. Id tirocinium athletis fuit, & quædam præludio ad arenam. Dordraco in suam vterque stationem, quò Superiorum destinabantur arbitrio, Delphos Duystius, Leonius Vltraiectum abiere, opportunas scilicet vrbes suscipiendis quaquauersum Apostolicis peregrinationibus, operæque in omnem populorum necessitatem huc illuc circumferendæ. Vix aduenerant, nec aliter quàm nautis cæcâ tempestate iactatis gemella illa sidera Castor & Pollux, duo illi Sacerdotes, lætissimis Catholicis apparuêre. Quies in loco diuturna non fuit: nec verò quærendum fuerat cælum Batauicum stellas fixas imitaturis. Itaque mouebantur planetarum more, quò lucem suam latè omnibus impertirent. Gulielmus Vltraiectinam ditionem, Transisalaniam, Geldriam, & auxilij indigentissimas Velauiam Betuamque peruagatus est. Duystius Delphis progressus, Enchusam, Hornam, Alcmariam, Harlemum, Lugdunum, Hagam Comitum, Amsterodamum, Roterodamum, Schiedamum, Dordracum, vniuersamque oberrabat Hollandiam. Ad Zelandos etiam respexit, si quà daretur accessus. Septenæ Zelandorum insulæ sunt, quas tunc Anglicana fermè præsidia tenebant. Hinc miserrimus Religionis status, cùm & incolis Caluiniana pestis quotidie afflaretur ab Anglo, & nequis aliunde Catholicus Sacerdos medelam afferre posset, impensè caueretur. Portus enim omnes oculatissimis exploratoribus insidebantur: in suspectos dirissima habebatur quæstio, & conuicti proditíve aut capite luebant pœnas, aut æternis tenebris damnabantur. Sanè sub hæc tempora P. Henricum Walpolum, dum è Belgio in Angliam cogitat, interceptum à suæ gentis milite, ac Vlissingam deportatum, Caluiniana crudelitas teterrimo antro, vix parricidis subeundo, inclusit, numquam nisi ad malam fortè crucem exiturum. Tria in eo flagitia tali specu puniebat hæresis, quòd Catholicus esset, quòd Sacerdos, quòd Iesuita. Aliquando tamen magnorum virorum gratiæ donatus, fugientem isthic de manu martyrij palmam haud ita multò pòst apprehendit in patriâ. Obuersabantur Duystio tam præsentia pericula, & vrebat interim ardentissimus zelus, qui aliquando prævaluit: ergo metu post fiduciam habito, iter Deo adspirante susceptum est. Faciles præter spem aditus fuere. Oris ac corporis habitus ad incolarum morem accommodatus eluſit vigilum cautelam. Repertæ singulis insulis tenues Catholicorum reliquiæ: passim corrupta Religio. Hoc magis operæ pretium fuit, & ingens nomini nostro parta commendatio. Omnibus stupori erat

Duo Missionarij Prouincias lustrant ritu Apostolico.

Periculosus in Zelandiam aditus.

Sacer-

Sacerdos, in tanta discrimina ingressus solo affectu salutis alienæ.

Iam illi gemini, Duystius Leoniusque, annum eoque amplius Batauis lucebant, cùm Ioannes Bargius Amsterodamensis tertium sidus accessit, primum Missionis incrementum. Hoc adiutore non tam subleuata est priorum opera, quàm messis collecta copiosior; in quam si vel plurimi intrarent, omnium exhauriretur labor. Et Bargij quidem amplissima charitas tametsi ad omnes per interualla Prouincias extendebatur, apud vtrosque tamen Frisones, ad Ortum Occasumque sitos, præcipui conatus erant, & paria conatibus effecta. Diu tenuit ille triumuiratus; quem subinde auxit Adrianus Arboreus, & ipse Batauus, ceteris cum potestate præfectus. Verùm Bargio haud diu pòst ex arenâ ad virtutis coronam euocato numerus rediit ternarius, mansitque, donec anno sæculi euntis quarto adiunctus est Nicolaus Romæus Brugensis, is qui Caluinum genuinis adumbratum coloribus Geneuæ suæ repræsentauit. Huic Zelandia in Spartam data; quò adhuc Duystius excurrebat, reuisens semina quæ nuper sparserat, & cum curâ ne intermorerentur fouens. Alij deinde super alios vocante caussâ submissi, nequedum tantæ vineæ excolendæ pares. Ita profectò est, illius agri immensitas paucos colonos habet, nisi quòd pauci illi numero, virtute sunt multi.

Primum Missionis incrementum:

alterum incrementum.

Hactenus caussæ, initia, progressusque Missionis. Caussarum remotior, summa Prouinciarum necessitas; proxima, imperium Clementis. In Leonio Duystioque exordia fuêre. His ducibus res acta est, & in Batauiam, hoc est arcem hæreseos, penetratum. Hi suo periculo strauêre viam ad incredibilem quæstum animarum. Perierant innumerabiles, nisi hæc Missio fuisset. Multa millia sunt vel retentorum in verâ Fide, vel ab hæresi reductorum: & in his quidam extremâ senectute resipuerunt, quasi ad nostrum aduentum diuinitus seruarentur. Centenaria anus fuit, quæ Medicorum sententiâ vim naturæ viuendo superabat. hæc vbi Sacerdotem nostrum audiuit, eiurato Caluino, simul Romanam Fidem professa est, simul animam exhalauit. Octogenarius alter diu cum morte luctatus, solui corpore non poterat, nisi Pater aliquis accederet; à quo edoctus, spatium habuit quantum salus animi postulabat. continuò enim, abiectâ hæresi & fæce peccatorum, tamquam carcere solutus excessit. In Anabaptistæ domum pedem intulerat Leonius mero errore; quem statim in consilium vertit. de credendorum capitibus dicere exorsus, adeò perspicuè disserüit, vt ille Mennonis discipulus cum vxore vniuersâque familiâ ad Romanam Ecclesiam transiret. P. Marcus Tympelius Lugduni ad virum genere, magisque vitiis suis nobilem, letali iam correptum morbo, aduocatus accurrit. Hominem liberum, hoc est atheum (cuiusmodi multos habet terra) deprehendit. Durum certamen fuit cum impio, qui iam multorum conatus eluserat. & sanè talium rara difficillimaque curatio est. Dedit tamen manus, & ritè Deo Ecclesiæque per Sacerdotem reconciliatus, diem suum obiit: cuius rei fama vniuersam vrbem, & latè viciniam, admiratione compleuit. Est & alterius viri celebris, atque è primis Lugdunensium, memoranda conuersio. Is, desperatâ ex morbo vitâ, cùm de Religionis veritate dubitaret, Tympelium ad se inuitat; à

Fructus Missionis.

quo

quo rectè institutus, damnato Caluino, geminam sanitatem animi corporisque retulit, non sine Medicorum stupore: quos ipsos sanari animis, & amplecti Fidem tali testatam prodigio decebat. Sed quid ego singularia persequor, cùm possim verbo dicere, in annos singulos octingenta capita per nos nostris adiungi Sacris? quin fuit, cùm paucos intra dies Sacerdos vnicus adiunxit ampliùs ducenta. At minùs fortasse consultum repræsentare hæreticis sua damna, ne maioris odij materiam hinc fortassis arripiant. Alter, & præcipuus Missionis fructus est, Catholicorum in auitâ Religione & pietate conseruatio. Ad hoc conferimus Sacramenta, aures diuini verbi sitientissimas satiamus, solamur ægros, iuuamus morientes, nihil denique, quod Pastorem bonum gregi suo impendere par sit, præterimus. Verùm neque hæc nominatim recensere consilium est, ne opes nostras ad direptionem hostibus ostentasse videamur. Vix etiam cùm silemus, satis defendimur aduersus iniurias quibus nostram vexare innocentiam iucundum habent Fœderati Batani. Ipso Missionis initio edictum prodiit, quo minaciter cauebant, ne qui Catholicorum cœtus totâ ditione suâ cogerentur, ne res diuina fieret, néve quispiam à Missificante (sic Sacerdotem ludibrio appellant) Christiana mysteria vsurparet. Quo edicto quia non satis (quod volebant) Societatis nostræ homines expressisse videbantur, alterum tulere atrocius, quo nominatim Iesuitæ, factiosa gens & sanguinaria, quantocyùs excedere finibus iussi, nec pedem vmquam, nî grauissimorum suppliciorum reos sese vellent, postliminiò inferre. Adhæc grauibus minis cautum, ne quis Batauus suorum aliquem vspiam terrarum Iesuitis in disciplinam traderet, ne quis Iesuitam qualicumque causâ tecto exciperet, latebris abderet; re, consilio, aut vllo officij genere iuuaret. Tum magnis præmiis inuitata studia delatorum. Prætoribus denique & localibus Magistratibus seuerè imperata exsecutio. Hæ tam atroces tabulæ anno præteriti sæculi nonagesimo sexto confectæ, deinde sæpiùs ad vigorem innouatæ, Missionem istam, si alia abessent incommoda, maximè arduam reddunt. Tametsi enim summa Patrum circumspectio est, non paucos tamen in tantâ indagine comprehendi necesse fuit; cùm nulla cautela sufficiat aduersus emissarios & falsos fratres, qui fidem venalem habent; & egeni cùm sint, arte qualibet, etiam scelere, quæstum facere sunt parati. Nos quidem certè in diuinis beneficiis numeramus, Missionem illam multorum Patrum innocentissimorum vinculis, carcere, omnibusque quas carcer habet ærumnis, toties nobilitatam fuisse. Primus ad hanc gloriam vocatus est, qui primus in arenam descenderat Gulielmus Leonius, in agendo & patiendo perinde anteſignanus. Doccomij in Frisiâ Caluinum & Mennonem multis nudabat assectis, intolerabili Ministrorum dolore, frementium partes suas ab vno aliquo Iesuitâ adeò debilitari, & palàm vociferantium, nî continuò ille pelleretur, vniuersum breui oppidum ad Pontificiorum signa transiturum. His clamoribus excitati Magistratus, ac seditionem veriti, aut etiam accusationem negligentiæ suæ apud Ordines prouinciales, duobus militum Præfectis demandant captiuitatem Patris. Hi in ædes, vbi ille latitabat, irrumpunt per vim, deprehensum extrahunt, & onustum vinculis in publicam

Varij Patres incarcerati.

blicam vrbis cuſtodiam includunt. Hoc primùm carceris catenarumque honore Societatem dignata eſt Batauia: quem deinceps iterato ſæpiùs beneficio augere numquam deſtitit. Leonius biduo in compedibus Doccomij fuit. Inde Leowardiam ad ſupremum Friſiæ Senatum abreptus non euaſit, donec Iudicum cupiditatem ſatis magno argento Catholicorum pietas ſaturaret. Pecuniæ enim magis, quàm ſiti ſanguinis id genus homines laborant. Ergo ille athleta in ſtadium denuò ingreſſus, quaſi parum eſſet vna palma, ſexto pòſt anno iterum in Friſiâ Leowardiæ comprehenſus, iterum à duobus Catholicis eſt redemptus: quorum pietatem Deus ſibi acceptam oſtendiſſe viſus, eorum agris tam copioſo prouentu cumulatis, vt ex ſolo domeſtici pomarij fructu illam pecuniam anno inſequente conflarent. Duyſtius quoque, alter Miſſionis auſpex, ne quo minùs gloriari poſſet, captus eſt Delphis, cùm fortè aures confitenti daret. Sed Prætorem adortus extemporali eloquentiâ, tam liberè pro ſe & cauſsâ ſuâ dixit, vt vim loquentis ille non ſuſtinens, nullâ re læſum è veſtigio manumiſerit. Quę tam inſperata res, Catholicis lytrum parantibus, eximiam Dei erga Sacerdotem ſuum curam ſingulariter probauit. Huiuſcemodi luctis commilitones illi, ad magna præmia, & in exemplum ſcilicet poſterorum, exercebantur; donec vnus vtrique annus euntis ſæculi duodecimus laborum finem attulit, poſt parem viginti annorum curſum in difficili illo ſtadio, in quod primi ſine exemplo pariter fuerant ingreſſi. Magna opinio ſanctitatis poſt obitum relicta; & poſtumus virtutum odor, hodieque ſpirans, nonnulla etiam ſupra naturæ vim collata mortalibus beneficia, immortalem vtriuſque memoriam conſeruant. Iam Læuini Wauterij (cui biennium ipſum in carcere exactum) Ludouici Makeblydij, Borlutij, Tacquij, Greuij, Wencomij, aliorumque Patrum captiuitatem vinculaque perſequi impedior numero, & quorumdam adhuc vitâ: rerum etiam ſimilitudine laboraret oratio. Fortunam omnium animosque vnus exhibeat Ioannes Viringus. Is rem Catholicam, ſui ſecurus, tractabat in Friſiâ, cùm ab Harlinganis præſidiariis nullâ periculi ſuſpicione comprehenditur, deuehiturque Leowardiam. Prodidit virum ingratiſſimus aliquis diſcipulorum, qui ab illo olim Magiſtro in ſcholis, præter commune doctrinæ, multa priuatim acceperat beneficia, quibus Iudaico exemplo tam inſignem gratiam rependit. Geſtiebat interim gaudio Viringus, nec implicari compedibus antè ſuſtinuit, quàm eas lætiſſimo ore, tamquam delicias ſuas & votorum ſummam, exoſcularetur. Menſes propè ſeptem exegit in vinculis. Paulum aliquem captiuum diceres; ita ſuadebat omnibus, hortabatur, orabat; &, quod liber vix faceret, inueteratos aliquot & contumaces hæreticos ad Orthodoxorum partes tranſtulit catenatus. Lytrum pro ſe ne Catholici penderent, anxiè prohibebat; iniuriam facturos, non beneficium, profeſſus. Nequaquam tamen ſic cauere potuit, quin matrona nobilis, & apud Iudices gratioſa, libertatem ei exoraret. Ergo compedibus exemptus, moleſtiore animo quàm intrarat carcerem exiuit, relictâ poſt ſe tantâ virtutis opinione, vt ferrum quo fuerat alligatus, multo argento æſtimatum redemerit Catholicus primæ dignitatis vir, & ſacri pignoris loco reuerenter aſſeruarit. Maiori etiam honore dignum

Leonius & Duyſtius, duo auſpices Miſſionis, vnà moriuntur.

Conſtantia Viringi in carcere.

dignum erat ferrum, quod alterius Sacerdotis adhuc viuentis tam atrociter adstrinxit pedes, vt quotannis (& annus hic quintus decimus est) acerbo & immedicabili cruciatu vulnera recrudescant. Possem Goudam, Amsterodamum, Lugdunum, Hagam-Comitum, Neomagum, aliasque vrbes producere, quibus vinculorum & carcerum gloriam debet Societas; nisi satis esset dicere, quàm latè hæresis imperat, nobis patêre Christianæ patientiæ theatrum. Fœderatorum quidem Ordinum, pro ingenio gentis, maior fortassis esset humanitas erga nos, si non perpetuis pseudoeuangelicorum querimoniis ad sæuitiam accenderentur. At illi Ministelli reformatores Religionis, qui quæ docent neque intelligunt ipsi, neque constanti possunt asseuerare mendacio, classicum bello Iesuitico canere gestiunt, quia plagam sibi & synagogæ suæ à nobis timent, quam sanare non possint. Quod malum præoccupaturi, validis lateribus & vastâ fauce stentores, aduersum Iesuitas intra ipsa Bataniæ viscera occulto latrocinio grassantes, cum raui & sine fine declamant. Lepidum Goudæ contigit annos abhinc triginta sex. Theodoricus Stoofhemus vetus gladiator benè longam in nos declamationem instituebat, nullâ re præterquam calumniis insignem. Nullum dicendi finem poterat inuenire, donec prodigioso signo desuper admonitus est, quàm verè omnia & quàm diuino afflatus spiritu diceret. Immanis bubo de summo ædis laqueari cum ingenti strepitu delapsus ad concionantis aures, & circum ardentem cereum codicemque sacrum, quem ante se apertum doctor ille voluebat, ter quaterque se librans, quasi alarum plausu comprobaret verba præconis sui, vniuersam audientium coronam cum risu plausuque dimisit. Huiuscemodi ministris vtitur satanas ad vlciscendum dolorem suum hausturn ex tot animarum iacturâ, quas lupo illi ereptas, CHRISTO Pastori vero restituimus. Illorum maximè impulsu ab Ordinibus feruntur edicta; & inquisitionibus, comprehensionibus, exsiliis, carceribus, vinculis, sæuitur in Iesuitas, non alterius culpæ reos quàm defensæ Religionis Orthodoxæ, ne illa penitus intereat iis in locis, vbi quondam sanctissimè culta tamquam suo in Regno triumphauit. Id potestis scire, & verò scitis, Fœderati Ordines, si permittitis vt vos compellem.

Fœderati Ordines in Societatem accenduntur à pseudoeuangelicis.

Non nos aut ferro Batauos populare penates
Venimus,

aut insidiari cuiusquam vitæ, aut aduersus Rempubl. vestram machinari. Fabulæ istæ sunt, contra quas centum iam anni stant, & sæcularis nostra innocentia. Æquúmne igitur vos exacerbari paucorum Sacerdotum latebris, & modestâ, vobisque innoxiâ, viuendi ratione, conseruandis reliquiis Orthodoxæ Fidei illius, quam maiores vestri omnes publicè professi sunt, quam templorum parietes ac fenestræ, quam imagines (si non omnes violastis) quam senes vtriusque temporis testes, quam libri & litterarum monumenta commendant? Si Iudæis, si Turcis Christiani nominis hostibus, veniam datis exercendæ palàm impietatis; nobis, saltem Christianâ lege coniunctis, vel occultum veræ Religionis exercitium interdicetis? Ergo quæ sceleratis, quæ perfidis, quæ impiis licere vultis; soli nos mulctis, exsiliis, carceribus, squallore, inediâ, omni

ærumnarum genere luemus? Sed hæc alterius temporis est oratio.

Ceterùm Deus quàm gratos habeat Batauicæ Missionis labores, prodigioso persæpè indicio declarauit. Hornæ Franciscum Cleuium grauis morbus ad extrema deduxerat, mœstis sanè Catholicis, & viri adeò necessarij iacturam quantouis pretio, si possent, redimere paratis. In communi luctu matrona quædam impulsu aliquo maiore suam vitam morti oppignorat, seque pro Sacerdotis salute, si Deo ita cordi sit, ex animi sententiâ deuouet. Annuit Deus. Confestim mulier ex voto suo ægritudinem corporis persentiscere, leuari Sacerdos; deinde paribus omnino incrementis huic valetudo, illi morbus intendi; ad extremum vno tempore illa mortem oppetere, hic perfectam consequi sanitatem. Roterodami cœtum coëgerat Nicolaus Romæus noster, quem subito interuentu Prætor tantùm-non in Sacris deprehendit. Progressi ad Prætorem primarij duo viri, dum quibus nescio sermonibus hominem occupatum tenent, Sacerdos ac populus per posticum ædium, quas fluuius alluebat, quærentes fugam, mirabiliter euadunt. Vacuus fluitabat lembus, qui sponte ad ædes velut Catholicos accepturus applicuit. eo quotquot poterant in aduersam ripam traiecere. Inde iterum ac tertiùm nullius impulsu rediit lembus, omnesque periculo subduxit. Makeblydium aliquando interceperat Prætor; & mox intemperiis agi cœptus adeò grauiter, vt de vitâ Medici conclamarent: adductus Makeblydius feruenti ad Deum prece subitam homini exorauit sanitatem. Hoc vindictæ genus proprium habent Catholici, ac præcipuè Sacerdotes, benè de hostibus mereri. Vastissimo corpore & pingui aquinâ hominem de stirpe Titanum, qui mortuus viginti duobus humeris fuit efferendus, de verâ fide capessendâ admonebat noster; docebatque, quem Petri naucula non veheret, salutis portum tenere non posse. Risit ille, & impio ioco, Vetus, inquit, ista nauicula est; &, me si vehat, periculum ne subsidat. Frustratam Sacerdotis operam diuina manus ad exemplum vindicauit. Tertio pòst die valens ille ac firmus, nullo tentatus morbo, viuere desiit, gemino corporis animique naufragio infamis. Verùm ad Annales talium pertinet narratio: Missionis Hollandicæ naturam paucis indicasse, satis ad præsens institutum. Nunc Castrensem à primordio euoluamus.

MISSIO CASTRENSIS.

Thomas Saillius Bruxellensis, cum Antonio Possevino, aliisque vndecim Sociis, Moscouiam excolebat, recèns ad æquas pacis conditiones adactam à Stephano Battoreo Rege Polonorum: cuius rogatu colonos illos miserat Româ Gregorius XIII. Pontifex Maximus, ad barbaræ gentis feritatem Christianis legibus mitigandam. Ibi per triennium laboribus & ærumnis exhausto Saillio de Medicorum sententiâ Belgium repetendum fuit, si vellet viuere. Abituro Rex credit litteras ad Alexandrum Parmensem Ducem, Belgij tunc Gubernatorem: in quibus & latorem ipsum, & Battoreos duos nepotes suos, hactenus dissimulato genere militantes, impensè commendabat; ac præterea indicabat, arcana quædam non committenda litteris renuntiaturum Patrem, cui perinde habenda esset fides, ac si Rex ipse loqueretur.

Hac epistolâ instructus Saillius, Belgium attigit anno sesquimillesimo

mo octogesimo sexto Septembri mense, atque in castra Regia ad Orsoiam delatus, eamdem exhibet Parmensi Duci. qui, postquam legit, magnum Patri honorem habet, & aliquamdiu cum eo in virorum Principum coronâ collocutus in interius conclaue secedit, intellecturus arcana, quæ Rex intelligi volebat ex Saillio. Id vbi factum, ad singularem honorem adiungit Dux incredibilem beneuolentiam, & aliquando virum abs se abire permittit. Saillius Duci satisfactum interpretatus, ad Belgij Prouincialem iter arripit, & Meursium proficiscitur, natalem ibi Deiparæ Virginis acturus diem. At Parmensi mens erat, eum conscientiæ suæ arbitrum retinere. Itaque Peruigilio festiuitatis expiaturus de more animi noxas, vocari ad se iubet Patrem Thomam. Quæritur totis castris Thomas; ac tandem inuenitur aliquis eo nomine ex Franciscanâ Familiâ, & sistitur Duci. Dux errore offensus, alium de Societate Iesv adduci imperat. Fit longa inquisitio, & festus interim dies illucescit, quo sacram Synaxim sumere constitutum habebat, si adesset Saillius. In loca vndique vicina dimissi cursores Thomam venabantur, & inclinato iam die vnus aliquis Meursium peruenit, tertio à castris lapide. Stabat Saillius ante hospitis sui fores iter prosequi meditatus, cùm cursor illum aggressus, Tu, inquit, ille es quem quæro; conscende hunc equum sessoris vacuum sine morâ; Dux te vult, quem tuâ caussâ nobis iratum placare festina. Hîc magis mirari Saillius, & tamen conscenso equo in castra properare. Sed iam nox abstulerat colloquendi cum Duce facultatem: nihilominùs ab Oeconomo magnificè acceptus est. Vixdum illucescebat, cùm Dux vltrò ad Patrem accedens, & manu scabellum è vicino promouens, Hîc sede, inquit, mi Pater, & pœnitentem me audi. Ex illo Saillius dare aures constanter perrexit, vsque dum tertiâ in Gallos expeditione extremam Ducis morientis animam legit in Vedastino apud Atrebates.

Thomæ Saillij colloquium cum Duce Parmens.

Dux Saillium reuocat;

& sibi Confessarium accipit.

Hisce principiis originem duxit Castrensis Missio, occasione non magnâ, neque tum intentâ, vt ferè consueuit, cùm grande aliquid molitur Deus, cuius ipse manifestus auctor videri vult; ne humanis procuratum consiliis ac molitionibus fortasse credatur. Etenim Saillius apud Ducem hærere iussus, pro zeli sui amplitudine etiam ad milites semet extendit: ac breuî factum, vt totis castris celebratus expeteretur passim ab omnibus: ad quos tamen pertingere vnus non poterat, quamuis se ipse quàm latissimè explicaret. Itaque de sociis in auxilium vocandis agi cœptum, Duce non solùm probante, sed etiam hortante & impellente. Sensit tum demum egestatem suam Prouincia, Sociorum numero haudquaquam exæquante vota necessitatesque ciuitatum, nedum sufficiente Missioni nouæ. Valuit tamen ratio maioris boni. Ex variis Collegiis præcipui Patres educti, quos iuuando militi peritia linguarum, & exantlandis laboribus robur animi iuxtà ac corporis dictabat idoneos. Duodecim Sacerdotes dati: totidem adiutores pars nostri fratres, pars iuuenes honesti Societatis nostræ candidati. Omnes in suam familiam adsciuit Dux, & pro domesticis habuit aliquamdiu: donec in omne tempus Missionem illam, cuius fructuosissima erat opera, firmaturus, Patrum nomina libris Regiis inscribi voluit ad militarem

Origo Missionis.

Missio instituitur.

modum; non ſtipendio faciundo, quod erat nefas, ſed eleëmoſynis ſuſtentandæ vitæ impetrandis. Porrò quò noſter ſeſe labor, dum mouentur caſtra, ad vniuerſum militiæ corpus extenderet, numero in membra diuiſo, pars apud Aulam, pars in tormentorum ſtatione collocati, plerique in peditatu reſidere iuſſi. In equite laborabatur, quem & loco inconſtantem, & à mole exercitus plerumque diſſitum comitari, neque modeſtum ſatis erat, neque fructuoſum. Ne omnino tamen neglectum iremus, hæc ratio opportuniſſima eſt viſa, vt quæ turma ad Principis cuſtodiam quotidie accederet, ea gnauiter excoleretur à Patribus Aulam ſectantibus; deinde, quando in acie ſtandum, expiarentur animis, & ſuâ quiſque linguâ animarentur ad præliandum fortiter Deo ac Regi; tum etiam, vbi res poſceret, in conflictu læſi cadentesq; iuuarentur. Hæc igitur illa caſtrenſis Miſſio primùm Dei bonorum omnium auctoris, poſt Deum Alexandri Ducis Parmenſis auſpiciis nata perfectaque, ſuccedentibus ordine Principibus velut per manus tradita hodieque perſeuerat. Ingens virtutis campus, laborum incommodorumque magnitudine cum periculis adæquatâ.

Quàm ſit ardua hæc Miſſio.

Expeditiones ſingulas perſequi, immenſum; paucas attingere, neceſſarium, ex quibus prona erit omnium coniectura. Occurrendum enim falſis quorumdam opinationibus ſermonibusque inſtitutum illud fugillantium, quaſi aut emolumenta noſtra, aut quas neſcio ſpes venemur ex caſtris. Quem errorem (niſi maleuolentia eſt) euellere aggredior exiguâ narratione; & ab ipſo Saillio Miſſionis auſpice iuuat auſpicari. Is Burrichij prope Weſaliam miſerorum militum mapalia luſtrabat, opem animis, opem ferens corporibus; cùm peſtilenti afflatus lue, caſtrenſium laborum principia tantùm-non morte ſuâ funeſtauit dicam, an conſecrauit. Chirurgus Ducis dum Patri curam adhibet, ipſe contagione exſtinguitur. Saillius, deſperatâ ab hominibus vitâ, votum Virgini concipit, & conualeſcit: quem adhuc grauiter languentem Dux ad ſe accerſit Zutphaniam, cuius vrbis ſoluendo obſidio diſtinebatur. Iamque aciem deſcribebat, cùm aduehitur Saillius: quem vbi vidit, manifeſto exultans gaudio, Adeſdum, inquit, mi Pater; & pro Eccleſiâ dimicantem, ſi humani quid fortè contingat, iuua. Hæc prima illa ſtipendia, quæ fecit primus caſtrorum ſectator; ex militum lue tactorum viſitatione, contracta peſtilentia, & ipſa mors, niſi hanc votiua pietas auertiſſet. Premebat Rhotomagum in Galliâ Rex Nauarræus anno M. D. XCI. quando Parmenſis Dux à Catholicis Chriſtianiſſimi Regni Proceribus ad ferendam iteratò opem è Belgio aduocatus, durum iter hiberno anni tempore ingreſſus eſt, ſuoque aduentu hoſtem celeriter fugauit. Victoria fuit: ſed quantis empta militum, ducum, &, quod nunc ago, Patrum caſtrenſium ærumnis! Sæpè fixis mediâ niue tentoriis traductæ noctes aſperrimo frigore & gelu: ſæpè annona deficiens, aut famem, aut miſerrimum victum & aliàs deteſtandum, imperauit. Quorum incommodorum acerbitatem quis liber homo ſuſtineat, ſi abſit illa ſpes, quæ præſentium ſenſum aufert exſpectatione futurorum? Sanè robuſtiſſimum quemque ex miſeriâ inuaſit morbus, morſque vnum ſuſtulit mediis iacentem campis ſub dio, cui militare vehiculum

Saillius peſtem contrahit ex caſtris.

Alius moritur ſub dio.

culum ventis ac imbribus peruium lectus fuit, in quo ſupremam animam exhalaret.

Copias ex Galliâ vix reduxerat Parmenſis menſe Maio milleſimi quingenteſimi nonageſimi ſecundi, cùm Mauritius Comes Batauicæ militiæ Imperator, validiſſimo exercitu nauibus aduecto, caſtra metatus eſt ad Steenwicum: quod Tranſiſalaniæ oppidum Regi ſeruabat Coquellius Gubernator, vir domi nobilis, ac militari laude clariſſimus. Qui iam certus paratæ ſibi obſidionis, ante omnia egit, vt vnus aliquis è Societate Sacerdos militibus præſidio futurus accederet. Datus ex caſtrenſium numero P. Henricus Samerius; & ingenti gratulatione exceptus: quippe cuius inſignem operam aliis quoque locis & expeditionibus probatiſſimam habebant militum plerique. Hoc potiſſimùm auctore omnes vitam Catholicæ Religioni ac Regi deuouêre, dira omnia paſſuri priùs quàm ſeſe hoſtibus hæreticis dedituri. At Mauritius iam ad ipſam oppidi foſſam perduxerat vineas, omniq́ue ex parte muros & propugnacula quatiebat: quæ breuî ſolutis compagibus tam ingenti hiatu diſceſſere, vt interiora nudarent non tantùm, ſed planam quoque in vrbem viam per ipſas murorum ruinas darent. Signo ad irruptionem dato, in ipſis mœnium viſceribus acerrimè dimicatum; ſed iniqua ſors propugnantium erat. Mauritio ad reparandam iacturam prompta multitudo, & feſſis ſauciisq́ue noui recentesq́ue ſuccedebant: Coquellius paucitate laborabat. ſpatium vel ad ipſa vulnera obliganda deerat, nedum ad corpora quiete cibóve recreanda. Itaque bono numero cadebant aut transfixi haſtis, aut plumbeis glandibus traiecti; & tamen qui ſupererant, Samerio ad omnia præſente, ſuisq́ue hortamentis periculi metum auferente, perſtabant in loco, deuotas animas profundere parati, ac ſubinde oblatas quantumuis honeſtiſſimas conditiones ſuperbè, quaſi vincerent, reſpuebant. Ingens enimuerò tunc laborum moles in vnum Sacerdotem incubuit, cùm ſauciorum ac morientium nemo eſſet, quin illius opem imploraret. quam vir magnanimus negare nulli ſuſtinens, ibi ſcilicet maximè verſabatur vbi pugna feruebat; & illæſus tamen inter tot vulneratos, tot interemptos, ſtetit. Hoc quoque in mirandis ponendum, quòd multi, diſrupto cranio, & cerebro fœdè fluente, ſpiritum & vocem retinuere, donec ritè confeſſionem peregiſſent. Pugnandi pertinaciam nox ſola fregit. Pedem retulere hoſtes irrito conatu; & ad duo millia deſiderati. è Regiis trecenti cecidêre, reſtabant haud multò plures feſſi omnes fractiq́ue; neque in diem alterum ſupererat puluis vel vnico tormento in hoſtem excutiendo neceſſarius. Quæ tametſi ferè non ignorabat Mauritius; clademtamen haud minorem priore ſapienter veritus ab obſtinatis & iuratis mori, miſit qui variis conditionibus tentaret obſeſſorum animos, honeſtaq́ue offerret omnia, niſi quòd ſolum Ieſuitam tradi poſtularet. At Coquellius & miles poſtulatum indigniſſimum deteſtati, & ſua capita Samerio oppignorantes, tamdiu reſtitere, donec & hunc iiſdem cum milite incluſum pactis tutò libereq́ue abiturum promiſit hoſtis; ſed fide malâ, quemadmodum alibi commemorabitur in loco.

Labores Henrici Samery in obſidione Steenvvici.

Haræus Annal. Belg. Tom. 3.

Gubernabat Belgium anno M. D. XCV. exſtincto Archiduce Erneſto,

sto, Fontanus Comes, quando noua in Galliam susceptа expeditio Patrum operam magnis incommodis exercuit. Nec sine nostro sanguine res peracta. Nicolaus Montanus, vulgò Burgundionum Apostolus, ab hostili milite ad S. Quintini fanum multo vulnere confossus interiit. P. Antonius Crispus Fontani Confessarius ad Cameracum in obiectos vrbi aggeres (quod solebat) ascendens, opem militi laturus, glandem aduerso accepit pectore, & pro mortuo in castra delatus mortem mirabiliter euasit. Virum crederes iterato Numinis beneficio in castrorum subsidia seruari. Nam & ex illâ infortunatâ classe, quam Philippus Rex aduersus Anglos tanto molimine sumptuque adornarat, pereuntibus aliis, ipse vno cum socio in Flandricum littus euasit, ex eoque tempore operam militi perutilem nauauit, quasi ad hoc Oceanus expulisset.

Nicolaus Montanus trucidatur.

Antonius Crispus traycitur.

Quid Alberto Belgarum Principe? quàm arduus Patribus ille campus Neoportanus, non vnius cruore respersus! Sæcularis ibat annus millesimus sexcentesimus, & formidandis Batauorum copiis Flandriæ ora maritima tenebatur. Archidux collecto celeriter milite obuiàm progressus, ipsâ visitantis Mariæ luce cum Mauritio haud procul Ostendâ secundo Marte congreditur. Felix Belgium, si victoriam benè auspicatam, maiori circumspectione miles præferuidus prosecutus fuisset! Sed auctis eo ipso die copiis, præcipitato ex vincendi ardore consilio, iterum impetus factus est in desperatè pugnaturos; atque ita redintegratum prælium illud cruentum, in quo fortissimi Ducum ac militum cecidêre; ipse Archidux, accepto in caput vulnere, vix discrimen euasit. Numquam maior Patrum animus apparuit, quàm inclinante belli fortunâ. Discurrere ipsi per signa, metum eripere trepidantibus, auersos retrahere à fugâ, læsos cadentesque expiare. Iam accepta clades erat, neque campum tamen deserebat imperterrita illorum charitas. Inter laceros miserorum artus & cæsorum cadauera reptabant, aures dabant adhuc spirantibus; nonnullos etiam, de quibus spes vitæ erat, suppositis humeris in tutum deportabant. Spectabat hæc victor hostis, & tantâ virtute irritatus impetum parabat, ingentem scilicet ab inermi Sacerdotum manipulo gloriam relaturus. Petrus Buzelinus, Laurentius Euerardi, Otho Campensis comprehensi sunt. ceteri fugâ lapsi. Buzelinus, nostris eâ pugnâ præfectus, clarâ voce profitebatur se non militem, sed militum Pastorem; non arma tractare, sed animas; non facere Archiducis stipendia, sed vnius Dei. Magis hinc, vnde miteſcere debuerat, efferatus hostis hominem glande iteratâ traijcit. Ille prolapsus diu fuit antè quàm moreretur: quo tempore suorum vulnerum oblitus, circumiacentes Regios, quorum lentè exspirantium exaudiebat gemitus, animabat; & suo exemplo hortabatur, vt sanguinis vitæque iacturam in caussâ Fidei tamquam martyrium læti sustinerent. At Laurentius nonnullis transfugarum hostili cuneo permistis agnitus mouit commiserationem sui. Audierant sæpè illum in castris Regiis concionantem, & charo capiti vitam ab hoste omnibus precibus orabant. Sed quas preces admitteret Caluiniana crudelitas pro Sacerdote Iesuitâ? Ergo & ille magnanimus, neque pro se ipse quidquam precatus, multo ferro plumbo-

Pugna Neoportana:

Patres in eâ quid fecerint:

tres ab hæreticis necantur,

P. Petrus Buzelinus,

P. Laurentius Euerardi,

plumboque trucidatus occumbit. Otho denique Campensis, in cuius aures Ernestus Archidux animi sui noxas nuper deponebat, dum sauciorum aliquem suo collo inhærentem ex cæde eripit, ab hoste circumuentus pro alienâ salute seruandâ amisit suam. Cæsorum cadauera, vt hinc odium, atque ex odio caussam necis colligas, vsque eò deformata vulneribus fuere, & membris mutilata, vt inter se recognosci numquam potuerint. Decebat sanè tam vnanimes viros, quorum par mors mortisque caussa, ne cadaueribus quidem posse discerni. Valuit paucorum virtus ad communem omnium gloriam. Ex eo die ad Societatis existimationem accessit etiam veneratio. Sanctos Patres illos, vereque Martyres ferebat fama, & multi sapientes credidere. *P. Otho Campensis.*

Secutus est annus sæculi euntis primus, & Ostenda premi ab Archiduce cœpta, plus quàm triennalis labor. Duorum supra septuaginta millium sanguine obsidio ea Alberto etiam victori stetit. Patrum multos tam dura castra fregerunt. Peste aliquot extincti, aliquot discerpti globis; interque hos Germanorum quidam appellatus Apostolus, eo nomine dignus, P. Spikermannus, quòd ad solam Ostendam vnus ipse octingentos ampliùs ad veram reduxit Fidem, non gregarios tantùm illos, sed Duces quoque ac Tribunos. Quis ægrotantium aut vulneratorum exstiterit numerus, cogitari faciliùs quàm dici potest. Horum omnium animis, & quà licebat corporibus, mederi Patrum nostrorum fuit, nisi pecudum more permitterentur mori. Aliunde nihil auxilij solatiue sperandum habebat turba illa miserabilis, nisi à Patrum pietate, quibus vitam multi seruatam, multi recuperatam sanitatem debuere. Et quoniam castra tantam inutilium copiam non ferebant, Brugas vicinam vrbem deportabantur; vbi breuî is numerus fuit, quem octo magna nosocomia capere vix sustinebant. Hac parte oneris castrenses Patres subleuauit Collegij Brugensis charitas: quod ferè consueuit, quoties inhabitatas nobis vrbes, vel hibernaturus, vel ab ærumnis recreandus, miles inducitur. *In Ostendanâ obsidione labores Patrum.*

Ceterùm ad Ostendam multa & noua Christianæ pietatis excitamenta in vsum induci cœpta, & quibusdam quasi legibus ad stabilitatem confirmata; sed præcipuè hæc quatuor. Sacrosanctæ Eucharistiæ Sacramentum deinceps ad ægros magnâ pompâ multisque luminibus defertor. Statis per diem horis ad nolæ signum Missæ sacrificia peraguntor. Manè, meridie ac vespere tubarum cantu signum Angelicæ Salutationis dator. In Patrum tabernaculo ante Virginis Deiparentis statuam lampas perenniter luceto. Postrema hæc constitutio ingens ad deuotionem stimulus fuit vniuerso quidem militi, sed excubitoribus potissimùm, qui numquam interdiu, numquam noctu transibant, nisi ponerent humi genua, Deiparæ inclamarent opem, suamque illi vitam & salutem commendarent; haud sanè languidè, si quod periculum ceruicibus impendêre sentiebant. Hæc ad Ostendam decreta: alibi alia, quæ pro tempore perpetua emendandæ militiæ cura dictabat. Nam quæ omnium expeditionum sunt, abstineo dicere: multos ab hæresi abductos; iurandi, peierandi, blasphemandi inolitam consuetudinem exstirpatam; eiectas pellices & scorta; licentiam militarem in pe- *Pia instituta in castris.*

cuniis extorquendis, in diripiendis rusticanorum bonis, repressam; exstincta odia dissidentium, duella inter Principes quoque viros impedita; diligenter curatum, ne cui vmquam confitendi copia deesset; tuguria militum frequentata, & id genus sexcenta: quæ vno possum complecti verbo, si dixero institui à nobis militem Christianum. At quanto id labore, quot curis vigiliisque, quo discriminum omnium, ipsiusque adeò mortis contemptu impetrandum sit, facilè intelligit & solus, qui aliquando ingenium militare tractauit.

Inducia duodennales.

Annos iam supra viginti Castrensem hanc prouinciam pari operâ & operæ pretio, magnâ sui apud bonos commendatione, maiori apud Deum, quod speramus, merito Societas sustinebat; cùm belli tædio hinc atque illinc respectari ad pacem cœptum, aut ad inducias certè, quas datis vtrimque oratoribus in duodennium confectas denique & proclamatas, ingenti Belgarum gaudio, ingenti patriæ bono, annus sæculi nonus felicibus auspiciis inuexit. Ergo vel exauctoratus miles, vel in statiua dimissus. Ea occasio fuit, cur parum nostri amantibus hominibus, ac parum de Christianâ pietate solicitis, visa sit nihil admodum necessaria Societatis opera in castris, quæ nulla iam essent; atque etiam bello post inducias reparato, posse castra Patribus carere ex Regis & publicæ rei bono. Hæc sæcum cogitantibus non veniebat in mentem, præsidiariis militibus etiam per induciarum tempus esse consulendum; ac si quam interim in partem miles Regius extra Belgium mitteretur, Patres vtique pro muneris sui ratione comitaturos: quod & facto fuisse opus posteà dies ostendit. Verùm hæc eos animaduertere non sinebant vel parum æqua erga nos studia, vel in solas res humanas nimiùm intenta cogitatio sine curâ diuinorum. Quodcumque illud fuit, certè Regem frequentibus litteris interpellandum putarunt, monendumque, ex illo ære nobis numerato conflari posse multorum militum stipendia, quorum scilicet necessarius in bello vsus, non item Patrum nuper à Parmensi Duce nouo inuento adscitorum, priuatæ magis beneuolentiæ, quàm boni publici affectu. Sine his & pugnatum anteà fuisse in Belgio, & extra illud nunc non infeliciter pugnari. Sed neque deesse Sacerdotes alios plerisque legionibus, quos Capellanos vocant. Adhæc satis instrui posse militem Christianis monitis quâ parte anni in hibernis agit: in campo non de rebus animi, sed de hoste victoriâque cogitandum. Huiuscemodi parum firmis rationibus fatigabant Regem; nec quies fuit, donec Marchio Spinola, supremus militiæ Imperator, quotidianus ipse idemque grauissimus actionum nostrarum testis, suam hac de re sententiam luculento scripto comprehensam transmisit Regi. Has vbi litteras accepit Rex, ex iisque didicit quanto suæ Maiestatis honore, quantâ ducum militumque gratiâ, &, quod caput, animorum vtilitate adhuc in castris versata esset Societas, quantis se confeciisset laboribus, quot periculis obiecisset solâ salutis alienæ caussâ; hæc, inquam, Rex postquam indubitatâ Marchionis testificatione comperta habuit, indicto importunis monitoribus silentio, perpetuam Missionem esse voluit, deditque castrorum censoribus Præfectisque ærarij sui mandata, ne quid in posterum aduersus Patres, quorum operam

Missio castrensis obtrectationem patitur:

aliqui apud Regem agunt, vt abrogetur in perpetuum.

Marchio Spinola ad Regẽ scribit pro seruandâ Missione:

Rex perpetuam esse vult.

ram probatissimam haberet, querelarum admitterent; sed promptiores etiam exhinc essent in annumerandâ eleëmosynâ sustentandis illis, quos nihilo sanè minùs quàm milites in bello vtiles ac necessarios censeret; quorumque laboribus & meritis certiùs, quàm militum armis, veniret speranda victoria. Hic finis contra nos agendi fuit, veriùs contra Regem ipsum, contra Duces ac milites, contra salutem animorum. Quot enim millia sine Patribus perissent? quot regnassent scelera? quæ libidines, quæ furta, quæ rapinæ, qui tumultus, quæ seditiones? Odiosum sit suis singula exemplis comprobare; ac nihilominùs adeò manifesta sunt, vt nec inuidia negare possit.

Apud militem conflatur inuidia Missioni.

Iam Regi satisfactum erat, cùm in milite fuit laborandum. Huic pessimus à nonnullis ingeneratus error, præteritorum meritorum induxit obliuionem, & ex amore odium detestationemque concitauit in Patres. Stipendiorum imperfecta solutio imputabatur Societati. Fama erat, sustentandæ Missioni nostræ partem bonam singulis militum detrahi. inuidiosum sanè commentum, in quo expugnando diu multumque desudatum. Plebeiis animis ac rudibus, quibus pecunia salute est potior, pertinaciter hæsit semel infixa persuasio. Emersit tamen aliquando veritas, & pristinam nobis beneuolentiam cum fœnore restituit. Vt enim lux post tenebras gratior; ita, posteaquam mendacium euanuit, plerumque est amabilior innocentia. Ceterùm induciæ, vti anteà insinuabam, minimè otiosis Patribus actæ. Præter domesticam præsidiariorum culturam bis extra Belgium miles sequendus fuit Duce Marchione, qui nostram ab exercitu numquam patiebatur absentiam. Prima expeditio suscepta est anno sæculi quarto decimo: & prono cursu Aquisgranum, Wesalia, & quotquot circùm oppida, in Cæsaris, cuius hæc auspiciis gerebantur, potestatem venêre. Præter consuetos castrorum labores, ingens tunc bellum cum hæresi susceptum: Wesaliæ in primis, quam alteram Geneuam expurgare Patres summis viribus institerunt. Anno deinde sæculi vigesimo in Palatinatum ducturus Marchio, iterum Patres, veteri suo more, ad omnem fortunæ aleam assumpsit, ipsumque ante alios Thomam Saillium, emeritæ iam militiæ senem; cuius præcipua erat apud Tribunos & in omni exercitu auctoritas.

Missio vsum habuit etiam tempore inducia-rum.

Sed post inducias, quæ finem suum habuere tertio Kalendas Maias millesimo sexcentesimo vigesimo primo, incredibile, quid castris Regiis profuerit Societas in hodiernum diem. Vix audiri cœperat tubarum ac tympanorum sonus, cùm Albertus Archidux, patriæ pater, quasi nollet induciis superesse, diem suum obiit, mœstissimis sanè Belgis, & ex pacifici Principis interitu præsagientibus ea mala, quibus hodieque implicantur. Inflauit Batauos mors Alberti; sed mox sensere viuere Isabellam: cuius fortissimæ Heroinæ auspiciis illo ipso anno cinctum Iuliacum, & proximo ineunte in potestatem redactum, docuit & post Albertum posse à feminâ hostes superari. Verùm rem nostram, non publicam, agamus, & more apum ex floribus mella legentium, fructus aliquos obiter ex pauculis expeditionibus delibemus. Anno sæculi vigesimo secundo tentare placuit Bergizomium in Brabantiæ finibus vrbem flumini impositam. Trimestre obsidium fuit. Paruus in principio

Finitis induciis moritur Albertus Archidux.

error, in fine maximus, desperato successu receptum imperauit. Is castris egregiè probata militi, probata Ducibus, ipsique potissimùm Marchioni Spinolæ Patrum virtus, nullos labores, nulla pericula reformidantium, vbi agebatur animarum salus. Munitiuncula erat, quam frequente incursu vexabat hostis, & nostri laborabant. Eò submissus P. Gulielmus Buuetius addidit animos militi; &, quà sinebat Religiosa professio, præter Sacerdotis partes, etiam agebat Ducis. In ipso certaminis ardore lorica hostili cuniculo subuersa propugnantes ita nudauerat, vt hastis ferroque res cominus ageretur. Desperata loci defensio omnibus suadebat fugam. solus Sacerdos pænè cum humo in sublime iactatus, amisso pileo, os vultumque puluerulentum detergens, *In hostem*, inquit, *in hostem*; simul iectâ fugientibus manu, quà verbis, quà exemplo stitit militem, & in præsenti morte detinuit. Primus ipse sportulam congestâ humo refertam in hiatum intulit restaurandæ loricæ: quo facto stimulauit armatos, quibus iam pudor erat inermem non sequi. Momento rediit omnibus animus: restituta lorica est, reiectus hostis, seruata munitio. Intereà totis iam castris fiebat rumor, dissiliente cuniculo abreptum Patrem, & terræ cineribus insepultum. alij hastâ ab irrumpente hoste confossum memorabant. Iamque plorabatur, cùm ecce tibi velut ab inferis emergens, vultum vestemque decoro puluere sordidus, cetera saluus atque illæsus, apparuit. Exceptus est omnium gratulatione plausuque, & multos per annos facinus illud imperatorium à Sacerdote patratum miles vniuersus sermone celebrauit. Rex ipse, re cognitâ, admirabundus magnificis verbis extulit Patrem, suamque in nos benuolentiam auxit. Eum nobis virum præterita anni proximè superioris castra rapuerunt, quem omnes immortalem, ac potissimùm pauperes, voluissent. Miserias ille omnium complectebatur amplissimo charitatis sinu, verè inter illos misericordiæ viros recensendus, *quorum pietates non defuerunt*. Missionem gubernauerat annis multis singulari curâ prudentiâque, imis perinde ac summis charus. Extinctum fleuit exercitus, Aula, Belgium. Ferdinandus ipse Princeps, qui viuentem præcipuè amabat, & in castris ad sacram Exomologesin adhibebat, impedito per morbum Reuerendissimo Patre Ioanne de S. Augustino, non semel publicè professus est, in Patre Buuetio multa Societatem, plura exercitum Regium amisisse. Verùm, vt vnde digressus est sermo redeat, quo tempore ad Bergizomium virtutem suam probabat Buuetius, illo ipso Petrus Eulartius, quem in Palatinatu nuper ad militis solatium reliquerat Marchio, reuertit in Belgium, non solo puluere, sed sanguine gloriosus. Mansfeldium Halberstadiumque, duas Germanici belli faces, omnia vastantes, suumque incendium inferre Belgio molientes, insequebatur Gonsaluus de Cordubâ, exercitatæ militiæ Imperator, incredibili vsus celeritate, donec hostem nactus stitit, & prælio decernere coëgit. Cruenta pugna fuit & diu anceps; animus vtrimque ferox; spes in morte, vel victoriâ. Hanc denique retulit Gonsaluus præcipuâ virtute Hispanorum. Hostilis peditatus magnam partem deletus: equitum duo millia cæsa, ceteri desertâ pugnâ salutem inuenere. Inter prælíandum emicuit intrepidus animus Eularti,

Insigne facinus P. Gulielmi Buuetij.

Insignis constantia P. Petri Eulartij.

lartij, & paucis imitanda constantia. Militibus immixtus, intra tormentorum etiam minorum ictus discurrere, hortari ad agendum fortiter, saucios è pugnâ auferre, extrema salutis remedia impertire morientibus. quæ dum facit, plumbeâ glande caput traiicitur, maiori vulnere quàm periculo. Gena fœdè lacerata, excussi dentes, maxillæ os confractum, læsa vocis organa. Nec tamen pedem extulit campo, sed per strata humi cadauera, ad ferendam si qui viuerent opem, reptare perrexit, donec, confecto prælio, rediit ad suos, incertum alieno magis cruore sordidatus an suo. Mouit ea species viri commiserationem aliis: at ipse crassum aliquid & obscurum submurmurans veriùs quàm loquens, sese omnibus exhibebat gloriosè purpuratum, gauisus pro Deo, proque Catholicorum militum salute, profudisse aliquid sanguinis, & vitam ipsam, si res ita ferret, profundere paratus.

Quid obsidio Bredana, quam annus sæculi vigesimus quartus inchoauit, quintus absoluit, quantam habuit laborum segetem, quantam periculorum! Vastissimo ambitu circumsidebatur ciuitas, leucarum omnino tredecim. Id omne spatium Patribus quotidie perambulandum. lenta oppugnatio erat, nullâ vi aut armis, sed solâ fame. Ipsorum nouem mensium opus fuit extorta deditio. Tota hiems traducta in castris: nunc cum frigore, nunc cum inediâ pugnatum: subinde subitâ aquarum eluuione tuguriolum & supellex omnis fluitabat. Fuit, cùm maioris tormenti globus ex vrbe excussus laceraret Sacellum in quo Patres diuina faciebant. Instabat etiam metus à vicinis Mauritij copiis, & ad conflictum res spectare videbatur. Itaque cum crucis signo præibant Patres velitaturis, contemptâ hostilium pilarum grandine, & ante ipsam stabant aciem, quam oblato hosti prælio Spinola explicarat: sed Hollando animus defuit, subductisque in tutum copiis, vrbem suam Comes Mauritius, ipsum vita ex mœrore destituit.

Hactenus belli post inducias redintegratio minimè nobis pœnitenda videri poterat, si fortunę foret constantia. At enim si constans sit, fortuna non sit. Conuerso ad Batauos vultu, partes nostras deserere visa, plus curarum nobis, plus difficultatis imposuit. Argento mari capto, belli neruum habuit Hollandia. Hinc Siluamducis, ipsum Brabantiæ claustrum adhuc inexpugnabile, aggredi confidentia fuit. Hic ille est infelix annus supra vigesimum nonus, Religioni Catholicæ, Regi, bonis omnibus grauis, Societati etiam nostræ non vno in castris funere luctuosus: quem tamen annum, debellatis quasi Batauis, lætissimum patriæ fortuna promittebat. Transmisso Isalâ flumine (fossam Drusianam vocant) florentissimi duo exercitus, Regius Cæsareusque, Velauiam occupabant. Actum erat, nî quorumdam incuriâ (prô pudor!) Wesalia periisset: cuius vrbis iactura debilitauit nostrorum animos, hostium erexit ad constandum in Siluæducis obsidione; cuius solutionem iam imperarant Fœderati Ordines Auraico, moram aliquot horarum postulanti, intra quod tempus Wesaliam à suis occupandam sperabat. Ita duabus vrbibus pariter amissis, geminum vulnus accepimus, præter damnum insigne copiarum annonæ penuriâ illatum. Miles non pugnâ saucius, quod expetebat; sed misero languore diffluens, vires Patrum, non animos superauit. Haud-

Patrum charitas erga militem ægrũ.

quaquàm tamen à ferendâ ope ceſſatum, donec & noſtros mali violentia proſtrauit. duo etiam immortui laboribus, & horum alter Hermannus Hugo, doctrinâ multiſque dotibus clarus, in quo ſpes magnas amiſit Prouincia: ipſe tamen minimè plorandus, cui mors obtigit quantâuis vitæ diuturnitate glorioſior.

Mors Hermanni Hugonis.

Nihilo ærumnarum minus habuit caſtrenſis illa ad Traiectum ſtatio, & ipſa infelix, anno trigeſimo ſecundo, duce Marchione Santacrucio magnarum nuper claſſium aduerſus Othomannos ſatis felici Imperatore; ſed apud Belgas iniuriâne temporum, an locorum ignoratione, an quorumdam etiam perfidiâ infortunato. Multorum dierum imbres, & annonæ grauitas, eos inuexere morbos, quibus nulla curatio par eſſe poterat. Bina ægrorum millia iacebant; nulli, præter nos, Medici, Paſtores nulli. Itaque virtutem Patrum quamuis per ſe excitatam, ipſa tamen languentium multitudo acuebat, & pro ſtimulo erat extrema tot animorum corporumque neceſſitas. Omnes vitæ prodigi quidquid poterant virium impendere; non terreri fœtore, non ſordibus, non contagione. Pretium operæ fuit letalis morbus pleriſque contractus, qui duorum placatus funere, ceteros ad ſalutem publicam viuere permiſit. Hæc caſtra quoque nouis Chriſtianæ pietatis inſtitutis illuſtria fecimus: inter quæ principem tenet locum erectio Sacelli noui in eâ militiæ parte, quæ Baroni Balanzonio parebat, ſupremo rei tormentariæ Præfecto; in eamque curam datus eſt è noſtris perpetuus Sacerdos. Diuæ item Barbaræ, tormentorum Præſidi, Sodalitas inſtituta; quæ ſiue in caſtris, ſiue in hibernis, inſigni virtutis lucet exemplo.

At, amiſſo Traiecto, nouus militiæ Gubernator Marchio Aytona, meritò Belgarum omnium amor, & ſpes ingens (ſi frui diutiùs licuiſſet) ne omnino clauſum haberemus Moſam, ſapientiſſimo conſilio Rutæmundam inter ac Traiectum, quà D. Stephani inſula porrigitur, validiſſimam arcem eduxerat, relicto ad defenſionem copioſo milite. Tres ad culturam & ſolatium Sacerdotes dati ex Caſtrenſium numero. Atrox breuî peſtilentia fœdauit cælum, quam egeſta ducendis aggeribus humus creaſſe ferebatur. Magna mortalium ſtrages fuit: quibus dum Patres diurnam nocturnamque operam impendunt, lue & ipſi corripiuntur, & labores ſuos morte non ignobili coronant. Mox alij duo in exſtinctorum ſubmiſſi locum, in eamdem ſucceſſere fortunam.

Multi Patrum peſte exſtinguuntur.

Hæc caſtrenſium Patrum vita eſt, ſi quis ignorat; aut fortè etiam arbitratur magna commoda latêre. Illorum certè ineptiſſima opinio eſt, exiſtimantium hanc à nobis Miſſionem ſuſcipi non tam virtute, quàm humanâ aliquâ cauſsâ: quod perinde eſt ac vecordes nos & amentes putare, qui noſtrorum capitum pretio opes, famam, aut quid aliud neſcio caducum emamus; quaſi non ſatius fuerit extra Religionem viuere, quàm miſerrimam illam ſeruire ſeruitutem. Quàm multis bono aut etiam magno genere natis caſtrorum ſequendorum maximus fuit ardor, & in ipſo ætatis flore amiſſa vita? quibus, ſi ſuo iure inter homines viuere libuiſſet, nihil ad vitæ commoda, aut ſplendorem etiam, poterat deeſſe. At illi prudentes mundi huius aſſeclæ, quos ille vocat curuas in terram animas & cæleſtium inanes, numquam guſtatâ virtute

te CHRISTI, ſuo ſenſu mortali metiuntur omnia; cumque ipſi nihil ſupra naturam ſapiant, ceteros quoque nihil plus ſapere arbitrantur.

Vltimo ſexennio caſtra difficillima.

Reuertor in caſtra; quæ vt numquam difficiliora, ita nec ſenſimus fructuoſiora quàm poſtremis ſex annis, ex quo Ferdinandus Auſtriacus Princeps Cardinalis pro fratre Philippo Rege Belgium gubernat. Adhuc feſtos triumphos agebat patria, & Iſabellæ Archiducis iacturam reddito ſibi Auſtriaco ſanguine leuiùs iam ferebat, cùm ex improuiſo fœdiſſima procella turbauit gaudium, irrumpentibus in fines noſtros Gallis, quaſi poſt extinctam Iſabellam pacis leges & fœdera non valerent. Quid ageret vndique iam cinctum hoſte Catholicum Belgium? Duos annos, trigeſimum quintum & octauum, pænè habuimus fatales. Prior hoc amplius periculi habuit, quòd iam clades ad Namurcum accepta debilitabat omnium animos, malè ominantium de toto bello, auſpiciis adeò infortunatis. Intereà Bataui Gallis coniungebantur, & formidabilis exercitus in Brabantiæ viſcera penetrabat. Captæ vrbes aliquot, Thenæ incenſæ, obſeſſum Louanium, ager omnis ferro flammâque vaſtatus. vbique timor, trepidatio, fuga. actum de fidis Regi prouinciis diceres. Vicit omnia fortuna Ferdinandi, quam generoſiſſimi Principis Thomæ à Sabaudiâ, & Marchionis Aytonæ prudentiſſima virtus adiuuabat. Cunctando, dum Cæſareus miles adueniret, reſtituta res, vterque hoſtis repulſus; &, quod prodigij ſimile, in ipſam Batauiam illata Regis ſigna, defixaque in Schenckiano. Incredibiles ea expeditio labores noſtris Patribus attulit. Morborum multi, ſed præcipuè dyſenteria peſtiſque vaſtabant copias, tam Regias quàm Cæſareas; ægrotantium cura omnis penes ſolam Societatem fuit ex Principis voluntate, qui præclaro exemplo apothecam ſuam patêre voluit in vſum militis, & multo argento ſubuênit miſerorum egeſtati, tantâ ſolicitudine pietatis, vt mitteret in dies Emmanuelem Guſmanum eleëmoſynarum præfectum, qui ſciſcitaretur ex Patribus, ſatíſne ad ægrum militem iuuandum eſſet æris; ac, ſi non eſſet, continuò numeraret. Valuit Principis exemplum ad imitationem. Magnatum multi & Tribunorum diem ſibi quiſque ſumebant in exercitium liberalitatis. Non rarò fuit, cùm Patrum humeris efferrentur funera, Patrum manibus terræ mandarentur. ſubinde viginti ampliùs cadauera pariter in tumulum illata. Delectauit omnes quidem, ſed vel maximè Principem, ea Societatis charitas. Sæpè illam auditus magnificis commendare verbis, ac dicere, numquam ſibi Patres iſtiuſmodi viſos. Sed neque is tum morbus magnis capitibus pepercit. Periere Dux Lermenſis, campi Magiſter Generalis; Grimberganus Comes, Principis Oeconomus; & dignus immortalitate Marchio Aytona, ſupremus armorum Gubernator: inter ipſas Patrum manus mortui omnes. Hæc prima caſtra ſub Ferdinando Principe fuerunt.

Ferdinandi Principis Cardinalis egregia pietas erga militem ægrũ.

Perfuncta tunc quidem ingenti periculo patria, haud ſanè leuius anno pòſt tertio incurrit, cùm hinc Gallus Audomaropolim arctè circumuallaret, inde Batauus, Calloanâ arce interceptâ, planum iter haberet in Flandriam, ipſíque adeò Antuerpiæ minaretur. Geminis caſtris diuiſi Patres; pars in Arteſiam, pars in Brabantiam profecti: vtrobique pretium operæ tulere, magna animorum emolumenta. Eorum maximè

mè hortatu miles sibi vltrò ieiunia & pia vota pro felici successu non semel imperauit. Ad Audomarum propositæ sunt à Patribus Indulgentiæ (quas Missioni Sedes Apostolica concessit) in peditatu ad octiduum, quando in singulos propè dies, tametsi muniendis castris variè multumque distraherentur, facilè mille ad sacram mensam accubuerunt. Equitum deinde pietas per triduum inusitata fuit. Ad Calloam verò dies nocteque. Patres militi adesse, in assultu cum primis in hostem pergere, cadentes suis brachiis excipere, vulnera obligare; postque arcem vi expugnatam, captiuis hostibus, qui ad tria millia abiectis armis sese dediderant, à victoris insolentiâ cauere, eorum leuandæ egestati stipem corrogare, animis ab hæresi conuertendis nulli industriæ parcere. Non pauci ex iis ad Fidem Catholicam Regisque militiam transierunt. In ceteris fuit pertinacior quidam: decumbebat ille cum sui similibus multis in Bethunienſi nosocomio; cumque Sacerdos noster pro more Catechumenos de credendis instrueret, Aufer, inquit, nobis sermonem istum, sine mori securos & suâ sorte contentos. Percunctante nostro, quid ei ad viuendum deesset, Stramen, inquit, quod iacenti in terrâ substernatur. Abit Pater, & quod potuit stramen, in humeros sublatum apportat, ægro sternit in lectum iacenti, & præ animi acerbitate ne in gratiis quidem ponenti. Mox noster, Quid insuper tibi opus? Iusculo, inquit, è vino rubro & saccharo. laborabat scilicet acri dysenteriâ. Parat hoc quoque Sacerdos, & suâ manu ægro sumendum exhibet. Sumpto, iterum: Ergo & aliud est? Nihil, reponit ille, nisi vt mox Catholicus sim. fieri enim nequit, quin ea vera sit Fides, quæ suos his charitatis præceptis imbuit; nostri verò Ministri non sic agerent. Dixit; & seriò conuersus ad Fidem Catholicam, post dies paucos, magno suo gaudio, omnibus Ecclesiæ Sacramentis munitus viuere desiit. Ita solida virtus omni voce efficacius in animos etiam rebelles exercet imperium.

Pietas in castris excitata.

Sola Patrum castrensium charitate agris impensâ, pertinax hæreticus cõuertitur.

Sed finis aliquando sit, & semel omnia dicamus. Habet castrensis Missio cubationes humi, in cespite, sub dio; habet nocturnas vigilias, famem, sitim, frigus, æstum; habet contagia à militaribus morbis, mille mortis pericula, mille mortes. Hæc stipendia meremus. Vtilitates autem, quæ ab hac Missione veniunt militi, quis enumeret? sine numero reducuntur ad Fidem; sine numero à sceleribus vitæ militari propriis abstrahuntur. Quin hoc iam Patres industriâ & labore consecuti sunt, vt Christianæ pietatis exercitia haud minùs in castris inter armorum strepitus, quàm in quietis vrbibus colantur & floreant. Neque in sola animarum auxilia, sed etiam corporum, charitas perfecta semet impendit. Hæc in ægrotis, hæc in vulneratis, hæc in mortuis materiam inuenit benè de militiâ merendi.

Nihil exemplis opus, quorum iam aliqua vidimus. Non præteribo tamen quod passim habitum ferè prodigiosum. Commissâ ad Malbodium cum Gallis pugnâ, cæsorum corpora nostri eduxerunt ex aquis, ex cœno & sordibus, iam contrita ab equitatu, & in sepulchrum Christiano ritu intulerunt. Mandauerant Præfecti, vt quæ cadauera propter ripam fluminis hinc & illinc temerè iacebant, ne humarentur, sed in vicinas aquas sine vllo funeris solenni deuoluerentur. Patres contrà niti,

locum

locum sepulturæ idoneum designare, ipsi ligones arripere, terram effodere, corpora inferre, atque incitamento ceteris esse, vt in laboris pietatisque partem venirent. Bauaci iam triduum iacebat inhumatus miles, nec erat qui manum iam maturo cadaueri admouere sustineret. Patrum vnus suis ipse manibus sustulit, in cœmiterium deportauit, humum eruit, tumuloque ritè composuit. Emanauit latiùs hæc nostrorum charitas, permouitque militiæ Præfectos, vt mitterent de suis qui commilitones in latibulis mortuos foras producerent, quibus nostri parem sepulturæ honorem impertirentur. Ita tum Patres visi sopitam Tobiæ memoriam exsuscitare, non dissimili commendatione virtutis. Sed satis sit; nec enim singularia persequi aut voluntas mihi est, aut facultas. Hoc præcipuè ago, vt Missio ardua intelligatur, atque ex re Catholicæ Religionis, Regisque Catholici, cuius sententiæ tot producere testes possim, quot Belgij Principes, quot Duces militiæ fuere. Marchio Aytona in Concilio militari, cùm multa multi de Batauis memorarent, alius promptam stipendiorum solutionem, alius annonæ militaris curam, alius industriam celeritatemque; ipse ad extremum, Vtut cetera se habeant, inquit, vno tamen superabuntur, Missione castrensi, ob quam vel solam nostra Catholicorum arma fortunabit Deus. Sed non appello vitâ functos. Vnum te instar omnium testor, qui nunc imperas, Ferdinande Austriace; tuis ipse oculis labores nostros, & laborum fructus exploratos habes. Tuum de nobis testimonium, an præconium, iam orbis audiuit. Quin etiam grates (quod vix dici modestia nostra sinit) grates, inquam, de præstitâ in castris operâ dignatus agere coram Nobilitate, coram Tribunis & milite, quantum Patribus tribuisti honoris, tantum & stimuli ad difficultates exhauriendas, ad superanda pericula, ad mortem ipsam, si ex tuo, ex Regis, ex Religionis vsu erit, oppetendam addidisti. Nunc à castris ad naues transeamus.

Ferdinando Principi Cardinali iudicium de Missione.

MISSIO NAVALIS.

Post terras ipsa quoque maria inuasit immensus proximos iuuandi ardor, instituto haud sanè nouo: nam Iacobus Lainius, qui post Ignatium Præpositus Generalis fuit, à Ioanne Vegâ Siciliæ Prorege in Africanam expeditionem inuitatus, vt classi præsidio esset, mare conscendit cum socio Martino à Cornozâ, animique sui excelsitatem inter omnes terrores inuictam tunc maximè probauit, cùm, furente tempestate, abiectis animis æquè miles ac nauta, vel attoniti hærerent metu, vel lamentis cuncta miscerent. Lainius enim sui similem animum retinuit, conscius sibi nauigationem illam solâ charitate susceptam; & altiori quodam spiritu afflatus, incolumitatem, vti euenit, cunctis constanter & magnâ voce denuntiauit. Anno insequente, qui fuit sæculi superioris quinquagesimus primus, cùm ingens Turcarum classis mare Tyrrhenum ingressa, incertum quam in partem effusura tempestatem, tamquam nubes horrifica latè omnibus minaretur; Vega Prorex, festinatâ diligentiâ, classem & ipse magnam instruxit barbaris obiiciendam. In hanc expeditionem, ne tot militum vectorumque animæ Sacerdotis auxilio destitutæ in discrimen darentur, vltrò sese obtulit Proregi Hieronymus Natalis, ac Prætoriam Antonij Auriæ, Isidoro Bellino comite, conscendit. Philosophiam Isidorus tunc Messanæ docebat; sed ex illo puluere academico, in

Societas à sui initio classes comitata est. Hist. Soc. P. 1. lib. 10.

Hist. Soc. P. 1. lib. 11.

æquas productus, nobiliorem adeptus est palmam. Nam cùm ad Lopadusam insulam venisset classis (ea inter Melitam & Aphrodisium iacet) fœda adeò tempestas exstitit, vt è quindecim triremibus octo haurirentur, in hisque Prætoria. Natalis quamuis natandi imperitus, & vsque ad vltimum in mediâ morte pro animarum charitate moratus, non sine peculiari Numinis tutelâ, nescio quo arrepto fune, saluus euasit. At Isidoro idem tentanti brachium allisa ad saxum triremis interceptum abscidit, sic vt modicâ cute penderet; qui diu cum irato luctatus mari, in triremem tandem rursus receptus, nihil prætermisit, quod non solùm optimum Religiosum, sed fortissimum etiam deceret virum; non modò vincens dolorem, sed & constantissimè quæ eo articulo opus erat periclitantibus clamans, quoad solutâ naui, & hausta fluctibus, ipse cum quamplurimis periit.

Hist. Soc. p. 2. lib. 4.

Eiusdem sæculi anno sexagesimo Ioannes Cerda Dux Methymnæ, tunc Siciliæ Prorex, Tripolim Africæ Militiæ S. Ioannis aliquot antè annis ereptam valida classe tentaturus, Socios postulauit iuuandis classiariis. Dati sex strenui & laborum apprimè patientes viri: quorum vnus fuit Antonius Vinckius Belga, tum Rector Collegij Catanensis, posteà Treuirensis Collegij conditor, primusque Rhenanæ Prouinciæ Præfectus. At memorabile tunc Deus suæ erga Socios curæ exemplum dedit. nam dum aduehitur classis Turcica, præliumque committitur in quo infeliciter pugnatum à Christianis, omnes de Societate in onerariam, in quam contulerant ægrotos, recipiunt sese: iamque Nauarchus rem Christianorum afflictam videns, deditionem parabat, nisi à Canonico quodam, & sex nostris, ac præterea duobus Capuccinis, prohiberetur. Itaque ad horas duas pugnatum aduersus septem barbaras triremes, quæ circumuallabant onerariam, cùm repentè nouem aliæ accurrunt, multiplicantque certamen, mox & vndecim, inter quas eminentior aliqua princeps vniuersæ classis credita est. Igitur septem ac viginti armis ac pugnatoribus instructissimæ triremes, eæque victrices, nauim vnicam præsidij vacuam impetebant. Horas propè sex pugna tenuit, non ausis Turcis cominus onerariam aggredi, in eamque transscendere, insidiarum metu. cùm enim ferè nemo in naui appareret, egregieque interim propugnaretur, magnam aliquam abditam ibi esse militum manum suspicio erat. Hoc hostium errore, ac præterea vnius de Societate strenuissimi hominis, & talium non inexperti industriâ, sed potissimùm manifestâ Dei ope, nauis in Siciliam euasit; quam non suam esse iam solebat dicere Nauarchus, sed Patrum, quibus eam Deus apertè donasset.

Non rarò & aliàs, nec vno in Regno, ad certam expeditionem Societas nauigauit; ac tunc celeberrimè, cùm illam ingentem Philippi Secundi Hispaniarum Regis in Anglos destinatam classem tempestas inexspectata dissipauit. Ex decem Patribus in militis solatium classi impositis, duos, vti suprà memorabam, Flandricum littus excepit, octo fluctibus hausti periere.

Causa & origo Missionis naualis.

At nusquam terrarum, præterquam in Belgio, perfecta & constans Missio naualis fuit; nec verò vsquam par causa postulauit. Nam Flandriæ

driæ oras portusque perpetuâ ferè obsidione claudit Batauus numero nauium ferox; vnde nostris egressus ingressusque vi & sanguine quæritur. Prô, quantum cruoris Belgico mari fusum; &, nî pax interuenerit, fundendum! Intereà epibatis par periculo securitas, nec vitæ mortisque distinctio. Itaque conscendebant, nullâ salutis curâ, peccatis graues; & qui tot mortalium inuigilaret saluti, vnicus Sacerdos erat Hispanus Capellani Maioris nomine: idemque contentus terrâ iuuare suos, abstinebat mari; si tamen iuuare poterat, quem neque intelligebant nostrates nautæ, nec ipse nautas. Obiuit hic diem suum Dunkercæ anno sæculi XXIII. inque defuncti locum quærebatur alius: quâ occasione cœptum de Societate agi apud Marchionem Spinolam, Supremum tunc Regiæ militiæ terrâ marique Præfectum. Is ad Isabellam Archiducem retulit, quæ pro suâ pietate tot animarum miserata perniciem, & præclarè conscia quos labores in castris Regiis exantlaret Societas, ne quid solatij minus haberet classis, eam quoque curam nobis solenni diplomate demandauit tertio Idus Nouembres M. DC. XXIII. Arduum sanè opus, neque passim omnibus sustinendum, sed quibus & animus & vires maximis ærumnis pares. Primùm ipsa solitudo grauis est, nullo comite Religioso, nedum Sacerdote, à quo & honestæ conuersationis vsum, & in periculis ac morte beneficium sacræ absolutionis accipiant. Quamquam enim perspectæ virtutis viri sunt, ac Dei quâ timore quâ amore confixi, quotquot in eam fortunam se dant, vt minimè timendum sit ne grauiori aliquâ noxâ implicentur; tamen quis vel sanctissimus, dum mortem ante oculos versari videt, non summè optet præsentiam Sacerdotis, à quo & supremis muniatur Sacramentis, & ad Christianam in vltimâ illâ luctâ constantiam animetur? Deinde nautarum militumque colluuies quotidie sustinenda est; quorum sermo, nî prohibeantur, fæces, iuramenta, periuria; quibus aut ægris inualetudine, aut prælio sauciatis seruili more ministrandum: cuius ministerij præmium est frequens ex contagione morbus, & sæpè mortalis; quo terni aliquando Sacerdotes, vnicâ nauigatione correpti exstinctique, suum in mari tumulum inuenere. Prætermitto marinam nauseam, insulsos cibos, potum deprauatum, insomnes noctes, vestem immutatam, arctum olidumque ergastulum verius quàm cubile, perpetuum ab hostibus & tempestatibus periculum; quandoque & letum, vel ex vulnere vel naufragio crudeliter oppetendum; denique, vt absint cetera, tam diuturnam in magnis frigoribus, ventis, imbribus, solo, mari & aëre iactationem.

Quàm sit ardua hæc Missio:

Quis huc hominem gustus rapiat, aut quæ voluptas? solus iuuandarum animarum ardor hoc potest, qui & senes ad hanc prouinciam expetendam incitauit. Gulielmo Hercano (vt alios taceam plusquam sexagenarios & insigni canitie venerabiles) postquam Religiosæ vitæ quinquagenarium iamdiu celebrasset, ea corporis animique alacritas fuit, vt magno ambitu petitam Missionem impetrarit, tam multis etiam iuuenibus formidatam. Fuere qui Deo iuratâ fide vitam omnem suam huic muneri consecrarunt. nimirum robusta Societatis charitas adeò non circumspicit fugam, vt perpetuo voti nexu, ne pedem referre possit,

& tamen multis auidè expetitur.

sit, semet ipsa lubens volensque adstringat, & generosam sibi ex merâ virtute necessitatem impositile lætetur. Operæne pretium, inquies, his incommodis, periculis, cladibus obiicere tam præstantes animas, vitæque in annos plurimos propagandæ tam leuem ducere iacturam? nimiruin illud postulas, vt quo fructu nauigetur exponam.

Fructus Missionis:

Ducentorum circiter capitum sunt nauigia, quæ Patres conscendunt, insignis animarum manipulus; quarum vel vni benè impenditur sanguis, quando hoc pretio CHRISTVS ipse Dominus singulas æstimauit. At quia Sacerdotum numerus, cùm magnæ classes sunt, non semper nauibus æquatur, in duas ac plures Pastor vnus operam extendit suam; ex aliâ in aliam quotidie, quamdiu tempestate non dissipantur, transuehens scapharum beneficio. Prima cura, prohibere flagitium; altera, promouere pietatem. Erant nauigia, priusquam nauigaret Societas, ferarum verius quàm hominum receptacula. Diu noctuque sermo impurus & impius, iurandi peierandique par licentia, rixæ, pugnæ, turpitudines; & quidquid sine lege, sine moderatore, nullo pudoris aut verecundiæ freno, audere solet vita inculta & pænè barbara. Hanc tantam oris proteruiam morumque dissolutionem cohibere, & inueteratam inolitamque peccandi consuetudinem radicitus exstirpare noster labor est, quà reprehensionibus, quà blanditiis, quà auctoritate, quà prece, & quibus quibus emendatio speratur modis. Post scelera expugnata, ad Christianæ pietatis exercitamenta in morem inducenda conuertimur. Itaque per dies singulos matutinæ vespertinæque preces in commune recitantur, præeunte in verba Sacerdote: de diuinis rebus sermo instituitur stato tempore: ad expiandos confessione animos sæpiùs inuitantur: quotidie, nisi iratus prohibeat Oceanus, Missæ sacrificio intersunt; & vnicâ in naui quandoque ad sacrum epulum centeni pariter accedunt. Templum, non nauem, diceres. Quid grassantibus, quod sæpè fit, morbis? Sacerdos ad patientiam componit animos, in spem erigit iacentes, afflictos solatur, periclitantes extremis munit Sacramentis, adsistit morientibus, curat funera, nec sine ritu & piis precationibus in Oceano sepelit; vt iam nautis longè sit ad salutem tutius mari, quàm terrâ, mori. Sed nihil omnium est, quo magis capiatur illud hominum genus, quàm impensâ ægrotantium corporibus charitate. Nauarchorum vnus, amisso Sacerdote quicum frequens nauigarat, inter alia præconia, Si Rex, inquit, stipendium mihi decuplum annumerare promiserit, non inducar tamen vt ægrotantibus seruitia præstem, ad quæ se toties abiecit Pater, cuius viri vitam vel filij mei morte seriò redemptam velim. Hæc ille vero dolore, & illacrymans memorabat.

in tempestatibus & naufragiis.

Verùm vtilior numquam Sacerdotis apparet opera, quàm vbi aut prælio aut tempestate res in discrimen adducitur. Tum ante omnia, vt suis animis pro se quisque consulant, procuratur; tum pia concipiuntur vota, si salui & incolumes euaserint, visitandi Virginem quæ in æde nostrâ Dunkercanâ miraculis claret, ibique sumendi reuerenter sacrosanctam Eucharistiam. Biennium necdum euolutum est, cùm ad Hollandiæ oram, quà scissis littoribus irrumpens Oceanus pontum Australem facit, Regiam nauim in scopulos furibundus Aquilo impegit.

Cæca

Cæca nox erat, horribilis ventorum & fluctuum vlulatus. Fruſtrà remi, vela, anchoræ, virorum labor ſudorque. Deſperatâ naui, ingens omnium comploratio. Sacerdos noſter Cornelius Siluius, florenti ætate iuuenis, & inaſſuetus mari, erectum excelſumque animum tenuit inter tot triſtia ſerenus: Non lamenta, inquit, non lacrymas poſtulat hoc tempus, viri, præterquam animi dolentis indices, & commiſſa flagitia deteſtantis. Nunc virtute opus, & illis animis quos toties inter tot pericula geſſiſtis. Moriendum eſt; ſed eâ lege viuebatis. Moriendum hodie; quid refert hodierno, an craſtino? Moriendum in mari; facilis iactura ſepulcri, dummodò animus ſuam patriam inueniat. Quid? potéſtne maius vobis morituris euenire ſolatium quàm præſentia Sacerdotis? Si abeſſet hic caſus, viueretis aliquantò quidem diutiùs; ſed, mihi credite, infeliciùs fortaſſe moreremini. Præferte, ſi Chriſtiani eſtis, & ſi meliorem exſpectatis vitam, præferte animorum veſtrorum ſalutem breui huius lucis vſuræ; & aliquando vos ad abitum comparate. Hac oratione animatos audit confitentes ordine ſingulos. Numquam ſincerior accuſatio, aut triſtitia verior fuit. Omnibus ritè expiatis, ipſe calicem ſacrum fune ſibi alligat: tum crucem oſculatus, præſente animo, dat ſingulis oſculandam, hilari vnumquemque voce compellans in triſtiſſimo elementorum fremitu. neque ceſſauit per tranſtra diſcurrere, donec, ſuperurgente fluctu, præſens aderat exitium. Iam crure, iam vmbilico tenus aſſurrexerant aquæ, paratis ad natandum, quibus ars erat, qualicumque ſpe in tantis procellarum furiis, brumali nocturnoque cælo, ceteris certam exſpectantibus mortem. At Pater ſingulos obteſtabatur, vt, ſi qui euaderent, vbi Dunkercam attigiſſent, illicò Pœnitentiæ & Euchariſtiæ Sacramenta ſuſciperent in æde noſtrâ: quod iurati omnes Deo & Virgini Deiparenti promiſere. Horas plus quatuor tenuit ille horror ex præſenti mortis imagine, donec dehiſcens nauis omnes deſtituit. Pauculos ex tanto numero tabulâ & arte adiutos, an caſu potiùs? littus excepit; ceteros mare, & cum his noſtrum diu cum fluctibus luctantem non mortis metu, ſed morientium curâ, quos ad vltimum animatos cælo præmittere volebat felix animarum in morte piſcator. At illi pauculi, quos fortuna ſeruauit, Dunkercam reuerſi, virtutem Patris, & quo ille ſtudio tot mortalium ſaluti conſuluiſſet, paſſim cum multis lacrymis commemorabant. Exiguúſne igitur videri cuipiam poteſt Miſſionis fructus, quando vnicus Sacerdos vno tempore centum triginta & plures mortales ritè expiatos ſecum inuexit cælo; qui fortè omnes, certè plerique, æternùm perierant, ſi Sacerdote caruiſſent?

Inſigne naufragium.

At etiam opportuniorem Miſſionis vſum in præliis, quæ mari atrociſſima geruntur, deprehendere licebit. & in hunc finem præcipuè nauigamus. Nam ſi vllo vmquam tempore, tunc profectò periclitatur claſſiariorum ſalus. Neque enim de componendis animi rationibus quiſquam in illo tumultu ac furore inter vulnera & cædes cogitationem ſuſciperet, niſi adeſſet noſter ille monitor, qui vicino periculo interiorem ſingulis aurem vellicaret. Itaque, cùm pugnandum eſt, maximus fit animarum quæſtus; totisque viribus in hoc connitimur, vt qui patriæ, Regi, Deo cadentes mortalem vitam amittunt, inueniant immortalem.

Fructus Miſſionis in præliis.

talem. Quid enim triſtius (& tamen quid pronum magis?) quàm ſi miſerrima illa turba, pro ſuorum laborum, miſeriarum, vulnerum præmio, nihil referat præter geminam mortem, corporum & animorum? Ad hæc ingens accedit pugnaturis animus ex præſentiâ Sacerdotis; poſtque ſcelerum expiationem, conſcientiâ ſuâ plus quàm triplici ære circa pectus armati, nihil non audent, tantò iam hoſti formidabiliores, quantò maior eſt fiducia benè moriendi. Sed enim quò id fructuoſius, hoc & periculoſiùs à nobis geri nemo non videt. Nullus hîc timido locus eſt aut ignauo: latiſſimi pectoris viros & vitæ ſuæ prodigos hoc tempus poſtulat, qui non modò ipſi conſpectâ morte non paueant, ſed neque alios pauere patiantur. Tales ſanè adhuc ſeſe noſtri probauere, quorum nonnulli & ſanguine obſignarunt virtutem ſuam. Fidem faciat vnica expeditio, ſuſcepta ipſo ferè Miſſionis exordio anno M. DC. XXIV. ſitque imago ceterarum. Didacus Ludouicus de Oliuerâ, iuſſu Regio, ſeptem nauium claſſem Dunkercâ trahebat in Hiſpaniam, vehendo militi ad recuperandam Braſilorum Bayam Batauis occupatam. Hanc claſſem adhuc ſtantem in Mardicano portu, ventosque captantem, bellicæ Hollandorum clauſerant ſex ac decem. Afflante tandem exſpectato Euro, ſub horam noctis decimam ſoluitur, ſpe hoſtis per tenebras fallendi. At ſpem bonam ſiniſter fefellit euentus. Nam nauium vna vado adhęreſcens, dum expedire ſe tentat, prolato lumine hoſtem admonuit; qui mox, præciſis anchoranis funibus, in noſtras ferebatur, parum nociturus conſtante vento qui vela vehementer impulerat. Sed hic primùm ex acri placidus, mox etiam fit nullus; ab hoſte coniuratum, nobisque perfidum diceres. Ergo vbi tormentorum vſus eſſe cœpit, horrendo per noctem tonitru reſonare maria, & fulminibus coruſcare. Iamque pugnando nocti iunxerant diem, & vix vllo motu nauigia natabant: hinc pugna crudelior, ſed impari Marte, cùm hinc ſedecim, inde naues quinque pugnarent. Prætoria noſtra iam laborabat; quam ſuorum obiectu laterum defendens altera tormentis hoſtilibus fœdè laceratur: ſuſtinuit tamen impetum ſanè diu, nec inulta, donec per lacera vndique latera totum hauſit Oceanum. Antequam mergeretur, aduecta eſt Subprætoria, cui nomen erat Ignatio, exceptura ſcilicet quibus animus vireſque ad tranſiliendum erant. plurimi ſemel iterumque adnauigantem ſaltu tenuere. Quærebatur ad ſalutem Sacerdos noſter, quem apud vulneratos ignarum periculi ſecurumque reperiunt, magnisque vocibus prodire quantocyùs iubent, ac deſerere, quorum corporibus iam prodeſſe nequeat, animis conſuluiſſet. Prodit ſenex ſpectabili canitie, ſauciorum tabo veſtem & ora fœdatus, nocturno diurnoque fractus labore; iamque in fundum abeunte nauigio, non tam tranſilit quàm in mare ſe dat: cadentem alter è noſtris, quem Ignatius vehebat, longo fune pendens arripit, extractumque è mortis faucibus in vitâ locat. At claſſiarij, deſperato in Hiſpaniam curſu, reſpicere Angliam, eò velis remisque contendere, pugnam fugamque ſociantes; donec ſub noctem, poſt nouemdecim horarum atrociſſimam plano mari dimicationem, aſylo defenſos infeſtare hoſtis deſiit: ſed non deſerüit. Iactis & ipſe anchoris, quaternas ſuas ſingulis noſtris ad cuſtodiam apponit; auſus quoque, poſt paucos

Inſigne prælium nauale.

paucos dies, compoſito ad id aſtu poſtulare traditionem. Fingebat mandatum aggrediendi. Suſtulerat anchoras, vela explicarat, machinas expediuerat. Dedentibus ſpondet littus Gallicanum; recuſantibus interitum minatur. Oliuera Prætor haudquaquam exterritus minis, reſpondet ſibi quoque à ſuo Rege mandatum tutari claſſem vel ſanguine & vitâ: ſimul iubet expediri ad pugnam omnia: & expedita iam erant; ſed quieuit hoſtis, Dunkercanis animis dedecus propoſuiſſe contentus. Quinque ipſos menſes ea tenuit obſidio, Prætore interea in Hiſpaniam profecto, claſſe alteri traditâ, nempe quæ iam Belgis Hiſpanisque deſperata habebatur, nî Iacobus Collartius arte adiuuans fugam, ceteris princeps ad audendum foret. Mutarant ſæpiùs in ſtatione locum, fixis alibi anchoris, quas diuturna fluctuum ventorumque vis à ſolido & fido vado ſenſim in periculum abſtrahebat. Initio cuncta hoſti ſuſpecta. Motu noſtrorum leuiſſimo ad arma clamabat. Pòſt vſu doctus motum neceſſitate fieri, negligentiùs agebat, & propè nullâ ſuſpicione. Triſtis tum quoque & vſitato maior in ſtationem incubuerat tempeſtas, multis nauium, quæ ad ducentas in anchoris ſtabant, vado illiſis hauſtisque, ceteris miſerè quaſſatis. Quin & vix dato reſpirandi ſpatio altera haud ſanè mitior minabatur. Ergo ad ſuum quemque nauigium cura conuertit. Quâ Collartius occaſione ſolerter vtens, ſublatas de more anchoras figit alibi, moxque iterum attollens tamquam non adhærerent, varium ſimulabat errorem; donec dilapſâ longiùs naui, rem maturam videns, demittit repentè vela, vento arti obſecundante vtitur; extra ſtationem euolat, relictis poſt terga Batauis inſultans, ipſoque die in portum nauem appellit ſaluam, pari ciuium admiratione plauſuque. Vnius fuga commouit omnium animos, hoſtium ad vigilantiam, noſtrorum ad conſilia & artes. Conueniunt in Prætoriam Præfecti, aleam tentare decernunt. Maturè conſultatur de modo. Viſum per tenebras vela ſic componere, vt funiculis aliquot diſſectis repentè caderent; tum tormentis vnà omnibus quatere hoſtilem claſſem, diſpoſito cum bombardis milite machinas hoſtium obſeruaturo. Audax facinus, ſed neceſſarium ſperantibus libertatem. Dum hæc Regij moliuntur, Batauus, geminatis excubiis, vigil ringebatur Collartij fugâ, & exprobrabat ignauiam: quo probro nihil indignius ferentes Dunkercani, patriæ virtutis memores, diſcriminis in quo verſarentur obliti, iureiurando appromittunt, nequaquam ſe niſi facto priùs indicio abituros: & ſtetêre promiſſis. Nocte pugnam antegreſſâ, à Sacerdotibus noſtris expiati omnes animatique. eratque tunc vna omnium vox: Hodie apud ciues aut apud Cælites cœnabimus. Iamque ſignum dabat Prætoria: momento vela cadunt, reboant tormenta; &, vt indolem agnoſcas, elatâ voce hoſtem ex fide admonent, & conuitio prouocant ad ſequendum. Tres quidem feliciter, quamuis non ſine multo ſanguine, euadunt. At Prætoria quæ dux eſſe debuerat, aliquamdiu hæſit, neque excuſſit tormenta in tempore; quâ cauſâ ſegnior, incertum. Ergo ab hoſte præuenta, diriſſimè quatitur; neque tum ſe illa defendit, mutato nempe conſilio præſidium à loco ſperans. Sed neque retardabat Batauum reuerentia ſtationis, nec Anglo curæ

erat,

erat, tametsi naues in tutelam haberet armatas. Tum enimuerò inflammatus furore Prætoriæ Præfectus natione Hispanus, tormentis omnibus impotenter exoneratis, nauem in medios agit hostes, non impunè perituros. Miserrima hîc rerum facies, nisi pugnæ ardor sensum miserationis auferret. His modicâ è cute pendebant auulsa brachia; illis discerpto ventre ilia fluebant. Alij cruribus minores, alij humeros & terga traiecti, miserabili spectaculo laceros trahebant artus, & quà poterant reptabant semiuiui: quos omnes Sacerdos noster sinu charitatis amplexus fouebat, animabat, expiabat. Inter hæc ipsi Præfecto excutitur oculus, non animus, qui & creuit à vulnere. Accurrenti enim in auxilium Patri nostro Francisco Braye, Nihil hoc quidem, inquit; simul strophiolo sanguinem, ipsumque oculum sequentem abstergens, redibat in prælium metuendus, cùm fatalis aduolat globus, & medium ipsum vnà cum Sacerdote nostro discerpit: quo casu amentes reliqui ad hostilem Prætoriam applicant, mediâque in pugnâ casu dubium an manu ignis puluerem corripit; mox nauigium vi maximâ & horribili fragore dissiliens eâdem secum ruinâ hostilem Prætoriam inuoluit. Paucos in sublime excussos sine graui damno excepit mare, quos prehensa tabula littori dedit, testes rei gestæ oculatos.

Pater globo discerpitur.

Poterat hic casus in ipso Missionis tirocinio terrere Socios, & auertere à mari; at vsque eò non terruit, nedum auertit, vt numerum auxerit animosque, & vnius mors multorum virtutem studio glorioſæ æmulationis accenderit. Haud enim diu pòst, alio conflictu, Sacerdotem nostrum nauticos animantem pars trabis tormento auulsa de nauigij foris præcipitem, grauissimo in caput dato vulnere, deiecit. Ille casu aliquamdiu iacuit exanimis; sed vbi primùm sibi redditus est, è vestigio ad præliantes redit, partesque suas pergit implere tantâ contentione virium, vt impar labori, & verò vulneri quod acceperat succumbens, inter manus fuerit auferendus. Huiusmodi multa commemorare quid attinet, quando fama publica clamat, quoties pugnatum est (pugnatur autem nauigatione qualibet) Patres nostros vulnerum suorum mortisque contemptu dedisse classiariis exemplum, pro Deo, Rege, patriâ standi fortiter & cadendi?

Hanc Missio Naualis palæstram habet, in quam se dare amentis sit, nisi ad quæstum animarum. Quod enim præmium humanum laboribus illis periculisque par? aut quæ mortalis merces sanguini vitæque nostræ appendi ex æquo potest? Sed à mari in portum inuehamur, hîc quoque visuri fructus vberrimos Missionis. Quamquam est aliquid adhuc in mari minimè tacendum, quòd Societas nauigans persæpè prosit & hostibus. Nam cùm quotidie in Dunkercanorum potestatem veniant prædæ vi aut metu subactæ, ex captiuis plurimi salutem suam Patribus debent. Quo tempore lex talionis (dura quidem, sed necessaria, quippe quam hostes expresserant præeundo) præcipitari iubebat quotquot Bataui caperentur; fuit aliquando senex, quem dandum in fluctus Sacerdos noster ab hæresi ad veram Fidem reducere laborabat. Quod vbi frustrà aliquamdiu tentari Nauarchus animaduertit, sine morâ proijci obstinatum iubet. Longo pòst tempore vox ab imo auditur

Insignis conuersio cuiusdam hæretici.

ditur mari misericordiam implorans. Mirati nautæ, despiciunt è puppi; senem illum vident, quo nescio fune, quem cadens apprehenderat, pendentem. in præceps illicò deturbare nituntur. At ille per sacra omnia orare tantisper vitæ gratiam, donec, eiuratâ hæresi, expiatisque apud Patrem noxis, cum Deo Ecclesiâque reconciliaretur; surdis ad ista nautis, & indignatis prætextu bono versutum senem moras quærere, ac sperare vitam nullis precibus concedendam. Audiebat hæc Pater, & properè aduolans impetrat homini breuis temporis beneficium. Extrahitur tremebundus: per horas aliquot instituitur Orthodoxâ Fide: multis cum lacrymis de vniuersâ vitâ confitetur. Tum demum Sacerdos senem miseratus, fit Nauarcho supplex pro vnius vitâ. Negat ille, sui capitis periculum allegans; & erat sanè Principis capitale mandatum. Horum contentionem diremit ipse pro quo orabatur; & Patre precibus supersedêre iusso, Iam nihil moror, inquit, postquam sum Catholicus & ritè expiatus. Vos imperata facite, & proijcite paratum. Ita sui securus, haud obscuro salutis omine, præcipitatus interiit; felix suo malo: perierat enim, nisi periisset. Post senem haud tacendus septennis puer, quem Batauici nauigij Præfectus à teneris assuefaciendum mari conuexerat. Ortâ cum Dunkercanis dimicatione, dormientis pueri latus adlambebat globus, cuius stridore excitatus timuit, & arctiùs stragulis se inuoluit. Verùm, vt erat ætas immatura intelligendo periculo, ad somnum denuò sese componebat. Sed mox accepto in crure vulnere, miserabili clamore vulnerauit aures, magisque animum Præfecti: quo adhibente solatia, alter subitò globus suram alteram aufert. cuius spectaculi dolore amens Nauarchus, militum vni funem incendiarium eripit, in carinam penetrat, flammam pulueri inijcit: nauis horribili tumultu concussa disrumpitur. Reliquis pereuntibus, vnicus ille puer in aëra iactatus primùm, deinde fluctibus receptus, tabellam fortè aliquam arripuit, sesque sustinuit tam diu, donec Dunkercanus scapham expediret, paruulum fluctuantem & grauiter sauciatum extraheret, non sine manifesto Numinis beneficio. Nam puer ille à Sacerdote nostro salutaribus aquis tinctus, si fortè non esset, deinde aduectus Dunkercam, in Orthodoxâ Fide feliciter adoleuit.

Mira Dei erga puerum septennem prouidentia.

Sed epibatis nostris quid Patres terrâ prosint, videamus. Ac Dunkercæ quidem, præter assiduam animorum curam hoc in primis agitur, vt nemo conscendat, nisi munitus sanctissimis Sacramentis. Inualuerat perniciosissima opinio, timiditatis indicium esse, sub nauigandi tempus confiteri. Hac imbuti persuasione conscendebant passim peccatis graues, curam salutis vincente probri istius metu. Hic erat fraudulentissimi satanæ laqueus, quo innumerabiles animas implicabat: sed aliquando contritus est labore Patrum, & errori veritas substituta. Generosi animi indicium, ac deliberati etiam pugnando occumbere, nunc habetur præmissa confessio: quam si qui negligant, non minus probrum, quàm anteà si facerent, reputatur. Quid vbi in alienum aliquem portum, siue consultò, siue acti tempestate, inuehuntur? gregi suo semper inuigilat Pastor, auertit mala, commodis studet quà corporum, quà animorum. Passagij apud Cantabros hæsit aliquando nauis, Regiosque

Quid terrâ prosit nautis Missio naualis.

interim classiarios populabantur morbi. Noster humeris suis subuectos in nosocomium longo itinere deportauit, perque vicina loca conquisiuit stipem, & quæ valetudini reuocandæ seruiebant, tam admirabili Christianæ pietatis exemplo, vt obstupescens Cantabria nimis magno nomine Patrem illum Apostolum prædicaret. Similia alibi studia ceterorum. Quòd si & in hostilem terram casus aliquis sinister impulerit, ne tum quidem suis deest Sacerdos; quandoque est & hostibus salutaris. Annis abhinc aliquot pace ruptâ cum Anglis hostiliter agebatur. Subinde duos è nostris naufragos inimicum littus excepit, deinde carcer diuturnus ac squallidus, tunc etiam haud parum fructuosos. Nam & suis in eâdem captiuitate solatio præsidioque erant, & Anglorum aliquibus saluti. Constat quosdam verâ istic imbutos Fide. Nec semel de Religione disputatum cum successu & famâ. Quin & Patrum alteri opima Sacerdotia & nobilem Episcopatum hæresis offerebat, demens quæ à tali pectore perfidiam speraret. Nec minorem alij, quos Batauia captiuos habuit, inter vincula probauêre virtutem. Carolus Porretius, laceratâ vndique & subsidente iam naui, ab hostibus in spem lytri seruatus, Vlissinganum carcerem multo facinore præclaro, atque ipsâ solenni quatuor votorum professione nobilitauit. Excepta ea est à Sacerdote nostro dissimulanter ingresso: testes fuêre captiui. Animam ille suam nuper posuit pro suis in Hispaniâ, contracto ab epibatis morbo, quam per vulnera profundere maluisset. Nec solus iuit ad præmium: duos præterea Sacerdotes eâdem expeditione Societas amisit, fletura damnum; nisi tales fleri virtus & comes virtutis gloria prohiberet.

MISSIO AD PESTEM.

Restat quartum arduæ Missionis genus ad infectos lue: quod quamquam variis Prouinciis Societas exercet, haud tamen scio, an terrarum vsquam perinde vt in hac nostrâ Belgicâ. Cùm enim certissimus belli partus sit pestilentia, non sanè potest non grauiter laborare hoc malo patria, quæ Martis iam per tot annos campus est; vbi bellum ita geritur, quasi vno in Belgio de Europæ Imperio dimicetur. Terra autem non magnis exporrecta spatiis, innumerabilium incolarum mater, tot ac tantis oppressa exhaustaque exercitibus, quid nisi necessariam egestatem creet ciui ac militi, ex egestate miserias, atque ex his diuersa morborum genera; sed in primis pestem contagiosam, infinitorum funerum seminarium? In hoc malorum vltimo ferè ad vnicam Societatem hactenus respexêre Belgæ, tamquam ad commune perfugium: nec semel fuit, cùm suam illa operam quinque simul ciuitatibus probauit, præter eos Patres quos ad idem supremæ charitatis obsequium in Missionibus, Castrensi, Hollandicâ, Nauali, eodem tempore exponebat. & Antuerpiæ quidem per annos continuos quatuordecim in tali munere versati sumus, benè multos Gandaui, Bruxellisque: at Traiecti, Rurę mundæ, Hallis, Liræ, Bredæ, Aldenardæ, Cortraci, Winocibergis, Bellioli, Casleti, donec exstingueretur malum. Hîc quoque dicunt parum æqui censores, nostris nos commodis studere, & quæstum facere ex publicâ calamitate. Nullúmne ergo tam sanctum opus, quod non momus aliquis rodat? quid tandem rectè atque ex virtute agemus, si hoc non agimus?

Plerisque vrbibus Patres expositi ad pestem.

agimus? Quæstus animarum honestus est; hunc facere fatemur, & hoc vno contenti sumus. Alium fieri quisquis putat, aut errore fallitur, aut peccat maleuolentiâ. Nam quòd Societas huic Missioni deputatos Patres honestè ali permittit ex publico, & salubri aëre petit collocari; non modò quod honestum, sed quod iustum proponit. Non enim suos illa exponit vt perdat, sed vt quàm diutissimè sint vtiles Reipublicæ: quod quamuis pro materno affectu adhuc diligenter curarit; haud ita curare tamen potuit, quin longè quàm vellet plures amiserit. Prô quàm multorum & præstantium virorum impendio iacturâque hic animarum quæstus Prouinciæ nostræ stetit! vetera non adducam exempla, quando recentibus abundo. Antuerpiæ, vt hinc exordiar, vbi maxima sensimus damna, non multis abhinc annis in hoc obsequio Patres fratresque viginti quatuor animam suam pro ciuibus posuêre: & vno quidem anno nouem funera fuerunt. Egregiâ omnes virtute, & æternâ digni memoriâ; sed præ aliis nominandus Franciscus Schottus, ipso quondam Consule Antuerpiensi natus, quem admirabilis impulit feruor, vt vitam patriæ, à quâ acceperat, redderet. Eius eximium aliquando facinus spectauit ciuitas, & summis laudibus extulit. Occlusa erat miseri cuiusdam peste infecti domus, neque aperiebatur pulsanti, adeò morbus domesticos debilitarat. Ille scalas ex vicino capit, & per sublimem fenestram in ædes illapsus, prostratos misereque animam agentes adspectu complexuque recreat, & necessaria singulis remedia salutis impertit.

Plurimi Patres in obsequio pestiferorum perierunt.

Insignis Patrum feruor in ferendâ ope pestiferis.

Alibi quoque nostrorum charitas eamdem ad infectos inuenit viam. Nec semel ex matrum lue exstinctarum vtero proles excidi iussa Baptismi beneficium accepit. Quid Gandaui? annus sæculi trigesimus tertius vndecim Socios ciuitatis obsequio deuotos è viuorum numero exemit; atque in his erant, qui Philosophiam, qui Theologiam insigni cum laude tradiderant. Vix quadrimestri spatio absumpti omnino decem, vt quisque alteri succedebat, ita in certam mortem ire videbantur, & tamen inter adspirantes contentio fuit, quis præiret; postponi graue habebatur. Tobias Roelofs ob senium, laboresque ipsis triginta duobus annis in Collegio isto exantlatos, iam emeritus, multis cum lacrymis eam prouinciam expetiit, affirmans has esse Indias Fratrum Coadiutorum; ac quoties sibi alium præferti videret, sortem suam magnopere deflebat. Obtinuit tandem vt ad breue partes alterius suppleret; iamque domum reuocandus, respondit nuntianti se nihil de reditu laborare, dummodò vel vnius diei impetraret inducias. Postridie tactus lue exstinctusque, præclarum supremæ charitatis documentum dedit. In ipso autem obeundo munere qualis quantusque viris animus! Ab ægroto redibat P. Nicolaus Iamotius, cùm fortè audit iacere in extremâ vrbe iuuenem sub dio, ex ædibus ab hero, quia peste tactus erat, eiectum. Accurrit, peccatis expiat, pane vitæ in viam æternitatis reficit, oleo contra vltimam luctam vngit. Vbi languentis animo consuluerat, sublatum viâ longissimâ ad nosocomium refert, vt consuleretur & corpori. Non hîc tacebo virgines duas Antuerpienses, quæ ad Societatis exemplum sese auxilio pestilentium hominum deuouêre. Eas, postquam

Antuerpiæ præclaram operam infectis nauassent, Gandauum fama laborantis vrbis exciuerat. Ibi tres aliæ Gandauenses adiunguntur. Vitæ ratio quotidiana hæc erat: manè sacrificio intererant; neque alio antidoto quàm pane Angelorum contra venenum armabantur: tum infectorum nosocomium adibant; & continuus labor erat, curare pharmaca, parare obsonium, ægros mundare, sordes efferre, lectos sternere, ita omnibus adesse, vt iciunas illas plerumque vltra dimidiatum diem inter ægrorum æstuantium malignam auram indefessa charitas distineret. Tres Gandenses pestis exstinxit. Antuerpienses duæ sæpiùs correptæ, sæpiùs sanatæ in cœpto perseuerant. Redeo ad nostros: Winocibergis vix trimestri spatio quinque nostrorum capitum interitu defensa communis incolarum salus. Nec intra mœnia Sociorum zelus stetit. Ad pagos progressus est, postulante Senatu; cui de nobis optimè merito omnia debemus. Quid Bruxellas dicam, quid Hallas, quid Cortracum, quid Belliolum? quarum vrbium singulis binas, ternas quaternásve hostias de nostro grege eadem illa charitas breuissimo tempore immolauit.

Præter pestem, ad alios quoque contagiosos morbos se extendit Societatis charitas cum insigni suorum iactură.

Et hanc quidem omnem Societas iacturam fecit, cùm ab vrbium Magistratibus rogata dedisset suos, qui ab aliis habitatione secreti in arduum illud Reipublicæ obsequium sese viuere palàm profitebantur. At quis numerum recenseat in non dissimili pietatis genere mortuorum, qui grassantibus (quod sæpè fit) morbis nihilo peste mitioribus, vitam suam quà ciui quà militi consecrarunt? Non longè petenda sunt exempla. Post finitas inducias, anno sæculi vigesimo primo, Casantum ad Slusas tentatum; sed absque successu. Miles interim in castris detentus incerto consilio; iamque inclinata in autumnum tempestas creabat morbos, quibus correpti passim Brugas, vicinam vrbem deuehebantur. Ibi nosocomia non tantùm, sed quotquot publica erant loca, æger miles impleuerat. Morientium magna copia; &, quod tristius, nullo corporum, nullo animorum adiutore. Nam Sacellanos castrenses mors abstulerat, ceteri abhorrebant. Nostri, rogante vrbis Antistite, curam amplexi tanto ardore, vt nemo vnus, quantumuis senex, sese excipi pateretur. Tredecim contagione afflati, & in vitæ discrimen adducti; quatuor exstincti, & in his Rector ipse Collegij, qui suas quoque vices impigrè inter ceteros obibat. Anno insequenti tentauimus Bergizomium, hoc quoque irrito conatu. Dimisso obsidio, miles ærumnis confectus distribuebatur in vicinas vrbes recreandus; sed morborum agmen insecutum est, & stragem dedit, quantam vix hostis potuisset. In eâ calamitate pietatem suam præcipuè Societas probauit, non sine insigni suo damno, si damnum est quod impenditur charitati. Quatuor Sacerdotes, lectissimi sanè viri, dum nosocomia frequentant, morbo correpti exstinctique sunt Mechliniæ intra vnicum non ampliùs mensem. At Antuerpiæ Professa Domus in nosocomij speciem conuersa, pulcherrimum vrbi spectaculum dedit. Triginta ipsos Patres hausta ex proximorum auxilio lues prostrauerat, de vitâ omnes periclitati sunt: quinque eam amisere. Fungebantur eo tempore nostri Curionum quoque officiis, & extrema Sacramenta ipsamque sepulturam plurimis imper-

impertiebant. Passim per vicos & fora ciuitatis iacebat miles, suisque sordibus immoriebatur. Viderent hoc Patres, & non omni virium contentione in ferendam opem incumberent? alij cibos, alij pharmaca curabant: quosdam distinebat studium conquirendæ à ciuibus eleëmosynæ: nemo ab opere tam necessario quàm pio vacabat.

Nec verò solius Belgij Catholici habemus exempla: etiam in Fœderatum charitatis suæ viscera Societas effundit. Quadriennium est, cùm inter Batauos sæuiente contagio suos omnes ex more illa exposuit in morientium solatium, etiam hæreticorum, qui à diffugientibus Ministris deserti implorauêre Iesuitas, inque Orthodoxâ Fide obiere, cuius certissimam habebant tesseram charitatem. Octo Sacerdotes in isto tunc obsequio annus vnicus exstinxit. Quid si iam sit animus commemorare omnes, qui consueto nobis more ad ægros interdiu noctuque postulati adeunt, & pro operæ suæ pretio domum referunt malignas ex contagione febres, ex febribus mortem? Illud quidem verè à me dici potest, contractis eâ ratione morbis, partem Sacerdotum optimam rapi, & ferè in ipso ætatis flore; vt minimè mirandum sit, raram apud nos spectari canitiem, in tanto licet numero Sociorum. Enimuerò ex octingentis & sexaginta, quot nunc capita habet Prouincia, triginta sex, non plures, sexagenarios possumus numerare. Non placebit fortasse quibusdam hæc tanta vitæ nostræ prodigalitas, neque probabitur illa tam facilis tot insignium virorum iactura, quos spes erat in multos annos egregiam operam Reipublicæ nauaturos. Societatem quoque immitem appellabunt non parcentem suis; & duros dicent Moderatores, nulla subditorum æstimantes damna, sed in alieno corio scilicet liberales. At enim rerum nostrarum ignorantissimum esse oportet eum qui taliter opinabitur. Nec enim vlla seruandæ prolis tam studiosa mater est, quàm Societas suorum; adeò neminem imperio adigit in amittendæ vitæ discrimen. Nec verò opus est stimulus currentibus. Viuit in nobis Ignatij filiis ille ignis, quo sponte agimur; & pulchrum habemus ac decorum properatâ laboribus morte defungi.

Charitas Societatis erga pestiferos non paucis hæreticis caussa fuit conuersionis.

Pauciſſimi senes in Prouinciâ, & cur?

Nemo ad Missiones cogitur, voluntarij omnes sunt.

Apud Alanos Scythiæ populos testatur Marcellinus beatos haberi consueuisse qui cecidissent in prælio; senio tabescentes aut fortuitâ morte consumptos, contumeliis conuitiisque lacerari. Quod truci homines ingenio ex barbarâ animorum ferociâ gloriosum ducebant, id nos sanctissimis exculti moribus ad Christianæ perfectionis calculos reuocamus; beatos, inquam, eos habemus, quos saluti animarum intentos mare, quos castra, quos pestis absumit: declinatione laborum periculorumque, si qui senectutem quærerent (sed nemo quærit) quasi degenerem Ignatij sobolem detestaremur. Igitúrne aspernandi cani? si ignauia procreauit: sin inter ardua creuêre, glorioſi. Nec enim ea nostra vita est, suâ vnius salute contentum viuere, & suaui in otio diuina contemplari. Alia ad hoc erant quærenda Instituta: nunc militiam professis nulla est iusta quietis affectatio, nulla honesta difficilium fuga aut tergiuersatio. Ad suscipiendos vltrò labores, ad pericula adeunda in Missionibus arduis, ipso nomine monemur; & hac vnâ promptitudine, dignam Societate IESV indolem probamus.